

ΙΛΙΣΟΣ

ΕΡΕΥΝΑ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΤΕΧΝΗ

« Η αλήθεια είναι παντού, στο κάθε τι,
σε κάθε πέτρα, σε κάθε φύλλο, σε κάθε πουλί,
σε κάθε ανθρώπινο νοῦ και καρδιά, και κανείς
δέν κρατᾶ τό κλειδί της, ἐκτός ἀπό μᾶς τούς
ἴδιους».

Κρισναμούρτι

ΕΤΟΣ 35ον

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1990

ΤΕΥΧΟΣ 196

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

	σελ.
Ἄναστανάρια	147
Χρίστου Πολατώφ: Προέλευσις καὶ Συμβολισμὸς τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων	153
Κωστή Μελισσαροπούλου: Ἡ ὀρθή λειτουργία τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας	158
Π.Δ. Ἀναγνώστου: Ποίος εἶναι Τέκτων;	162
Αἰμιλία Ἰβου: Ἡ πνευματικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπότητος καὶ οἱ θεῖοι ἐκπαιδευτές	164
Π.Δ. Ἀναγνώστου: Ὁ θεὸς Ἀπόλλων σύμφωνα μετὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἀρχαία παράδοσιν	192
Sir Edwin Arnold: Τὸ Φῶς τῆς Ἀσίας	197
Μεταξύ μας	201

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΣΚΕΨΕΩΣ
Βουκουρεστίου 25 Κωδ. Ταχ. 106 71, Ἀθήναι Τηλ. 362.0702

Ἰδρυτὴς ἸΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἰδιοκτησία: Θεοσοφικὴ Ἐταιρία ἐν Ἑλλάδι

Ἐκδότης-Διευθύντης Πόλ. Ἀντζακας

Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ: Π. Ἀναγνώστου, Π. Παπασιλωτης

Ἔτος 35ον ● Μαῖος - Ἰουνίος 1990 ● Τεύχος 196

Ἀναστενάρια

Καὶ ἐφέτος οἱ Ἀναστενάρηδες τοῦ Λαγκαδᾶ καὶ τῆς Ἁγίας Ἐλένης Σερρῶν ἐτέλεσαν τὸ ἔθιμον τῆς πυροβολίας στὴν ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης.

Κρατώντας τὶς εἰκόνες τῶν ἁγίων – «Παπούδες» τοὺς ἀποκαλοῦν – πού ἔχουν φέρει ἀπὸ τὴν πατρίδα τους (Ἀνατολικὴ Ρωμυλία) οἱ πρόσφυγες τῆς Θράκης, οἱ «ἀναστενάρηδες» ἐχόρεψαν πάνω στὰ κάρβουνα, θρυμματίζοντας τὴν ἀνθρακιά μὲ τὰ πόδια τους, χωρὶς νὰ ὑποστοῦν τὸ ἐλάχιστο ἐγκλημα.

Στὸ Λαγκαδᾶ, οἱ πυροβάται καὶ πυροβάτιδες συγκεντρώθηκαν, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι τῆς 21ης Μαΐου, στὸ «κονάκι» τοῦ ἀρχιαναστενάρη κ. Σωτ. Λιούρου καὶ ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται μπροστὰ στὶς παλαιῆς εἰκόνες τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, πού τὶς ἔφεραν οἱ Θράκες πρόσφυγες ἀπὸ τὴν πατρίδα τους. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἐπίσης ἐγίνε ἡ σφαγὴ τοῦ ταύρου καὶ τὸ κρέας του μοιράσθηκε στὶς οἰκογένειες τῶν ἀναστενάρηδων, ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ ἔθιμο. Τὸ ἀπόγευμα οἱ ἀναστενάρηδες πού παρέμειναν συγκεντρωμένοι στὸ «κονάκι» ἄρχισαν νὰ καταλαμβάνωνται ἀπὸ ἔκσταση καὶ νὰ χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἤχους λαϊκῶν ὀργάνων. Ἐν τῷ μεταξύ στὴν πλατεῖα, πού ἀπέχει γύρω

στά 100 μέτρα από τό «κονάκι», είχαν σχηματίσει ἓνα μεγάλο σωρό από καυσόξυλα, στόν ὁποῖο ἔβαλαν φωτιά. Τά καυσόξυλα αὐτά ὕστερα από λίγη ὥρα δημιούργησαν μιά μεγάλη «άνθρακιά», πού δέν μπορούσε νά τήν πλησιάσης από ἀπόσταση δύο μέτρων.

Τότε από τό «κονάκι» σχηματίσθηκε πομπή, μέ ἐπί κεφαλῆς τόν ἀρχιαναστενάρη κ. Λιοῦρον. Ἀκολουθοῦσαν εἴκοσι περίπου ἀναστενάρηδες καί ἀναστενάρισσες καί μέλη τῶν οἰκογενειῶν τους. Οἱ ἀναστενάρηδες κρατοῦσαν τήν εἰκόνα τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης καί κόκκινα μανδήλια. Ὅταν ἔφθασαν πρό τῆς πυρᾶς χόρευαν γιά λίγες στιγμές, γύρω ἀπό αὐτήν, ὑπό τούς ἤχους τῶν λαϊκῶν ὀργάνων καί ἀκολουθῶς ρίχθηκαν μέσα στόν πύρινο κύκλο καί ἄρχισαν νά θρυμματίζουν τήν «άνθρακιά» μέ τά γυμνά πόδια τους.

Ἡ τελετή τῆς πυροβολίας διήρκεσε μισή ὥρα περίπου. Τήν παρηκολούθησαν δέ χιλιάδες Ἕλληνες καί ξένοι ἐκδρομεῖς. Μεταξύ αὐτῶν ἦσαν καί ξένοι ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι γιά μιά ἀκόμη φορά δέν κατόρθωσαν νά ἐξηγήσουν τό παράξενο αὐτό φαινόμενο.

Ὁ ἀρχιαναστενάρης κ. Λιοῦρος ἔδωσε συνέντευξη στόν τύπο τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς ὁποίας οἱ κυριώτερες ἐρωταποκρίσεις ἔχουν ὡς ἀκολουθῶς:

ΕΡ. Ποιά ἐξήγηση δίνετε ἐσεῖς στό φαινόμενο τῆς πυροβολίας;

ΑΠ. Πιστεύω στόν χριστιανισμό καί στούς Ἅγιο Κωνσταντῖνο καί Ἁγία Ἐλένη πού μᾶς ὀδηγοῦν. Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὡς αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίνου κατέλυσε τήν ρωμαϊκή αὐτοκρατορία καί ἔδωσε στόν καθένα τό δικαίωμα νά πιστεῦη ὅπου θέλει.

ΕΡ. Καί οἱ ἀντιρρήσεις; Τί λέτε γι' αὐτά πού σᾶς καταμαρτυροῦν;

ΑΠ. Τό 1948 καί τό 1949 ἐρχόντουσαν στήν ἀναβίωση τοῦ ἐθίμου καί οἱ παπάδες. Τό 1959 ὁμως ἡ Ἱερά Σύνοδος μᾶς κατηγόρησε ὡς εἰδωλολάτρες.

ΕΡ. Πού ἀποδίδετε τήν ἀλλαγὴ στάσεως;

ΑΠ. Μᾶς συκοφάντησαν. Μᾶς εἶπαν ὅτι εἴμαστε εἰδωλολάτρες. Ὅσο ἦταν μητροπολίτης ὁ Παντελεῆμων δέν εἶχαμε προβλήματα. Ὑστερα φτάσαμε στό σημεῖο νά διώξουν τήν γυναῖκα μου ἀπό τήν ἐκκλησία καί νά ἀρνοῦνται νά τήν μεταλάβουν.

ΕΡ. Σήμερα οἱ σχέσεις σας μέ τήν μητρόπολη ποιές εἶναι;

ΑΠ. Δέν δίνουν τήν θεία μετάληψη στούς δικούς μας. Ἄλλά καί δέν μᾶς παντρεύουν. Ζητοῦν νά πληρώσουμε στήν ἐδῶ ἐκ-

κλησία κι' ύστερα μᾶς δίνουν ἄδεια νά παντρευτοῦμε ὅπου θέ-
λουμε, μακριὰ ἀπό τόν Λαγκαδά.

ΕΡ. Λένε ὅτι τό ἔθιμο ἔχει καταγωγή τὰ ἀρχαῖα μυστήρια.
Ποιά εἶναι ἡ ἀπάντησή σας;

ΑΠ. Τό ἔθιμο τῆς πυροβασίας ἔχει θρησκευτική καταγωγή.
Εἶναι ὀρθόδοξο, ἐθνικό καί λαογραφικό.

Ἄπό τούς θεατές τῆς πυροβασίας ἐρωτήθηκαν διάφοροι ποι-
κίλης πνευματικῆς καί κοινωνικῆς θέσεως οἱ ὅποιοι ἔδωσαν τίς
ἀκόλουθες ἀπαντήσεις ὡς πρός τό ἐπιστημονικό ἐνδιαφέρον καί
τὴν ἐξήγηση τῆς πυροβασίας:

– Μά σ' αὐτό τό ἐρώτημα δέν μπόρεσε νά δώση ἀπάντηση ὁ
Τανάγρας. Τί νά πῶ ἐγώ...

– Δέν ξέρω ἂν μπορῶ νά πῶ ὅτι παρουσιάζουν ἐπιστημονικό
ἐνδιαφέρον. Ἐμένα προσωπικά μέ ἐνδιαφέρει τό ἔθιμο σάν λαο-
γραφικό στοιχεῖο.

– Ὑποθέτω ὅτι πρέπει νά παρουσιάζουν ἐπιστημονικό ἐνδια-
φέρον. Ποιό ἀκριβῶς; Ποῦ νά ξέρω: Δέν μπορῶ νά ξέρω.

– Μᾶλλον πρέπει νά εἶναι θρησκευτικό τό ἐνδιαφέρον. Ἐπι-
στημονικῶς νά πατᾶς ξυπόλητος στά κάρβουνα δέν γίνεται.

– Νομίζω ὅτι εἶναι αὐθυποβολή.

– Παρουσιάζουν ὅπωςδήποτε ἐπιστημονικό ἐνδιαφέρον. Πι-
στεύω ὅτι οἱ ἀναστενάρηδες ἔχουν μέσα τους μιὰ θέληση δυνά-
μεως.

– Παρουσιάζουν θρησκευτικό ἐνδιαφέρον. Ἄλλοιῶς δέν ἐξη-
γείται...

– Σαφῶς παρουσιάζουν ἐπιστημονικό ἐνδιαφέρον. Ἴσως τό
φαινόμενο τῆς ἀκαΐας νά εἶναι ἀνεξήγητο καί νά παραμείνη ἀνε-
ξήγητο. Ἐκεῖνο πού ἐνδιαφέρει εἶναι ποιοί ψυχικοί μηχανισμοί
εἶναι αὐτοί πού δημιουργοῦν τὴν ἐξαρση. Δεδομένου ὅτι καί ἡ
ἴδια ἡ μουσική πού ἀκούγεται δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τὴν Δυτι-
κή μουσική. Ἐχει ἓνα πρωτόγονο στοιχεῖο μέσα της.

Στὴν Μαυρολεύκη Δράμας ἡ πυροβασία ἐματαιώθη διότι ὁ
Μητροπολίτης, ὅπως πράττει κάθε χρόνο, τελευταίως διέταξε νά
κλειδωθοῦν οἱ δύο ἐκκλησίες, ὥστε νά μὴ μποροῦν οἱ ἀναστενά-
ρηδες νά πάρουν τίς εἰκόνες τους χωρὶς τίς ὁποῖες ἀδυνατοῦν
να βαδίσουν πάνω στὴν ἀνθρακιά...

Ἄναστενάρια: Παρελθόν καί παρόν (Ἄναδημοσίευση)

Σχετικῶς ἡ «ΒΡΑΔΥΝΗ» ἐδημοσίευσε, στίς 23 Μαΐου τό ἀκόλουθον ἄρθρον τοῦ συνεργάτου της «Ἄνταιου»:

Τί κατάρα εἶναι τούτη πάλι. Νά ὑπονομεύουμε, νά πολεμᾶμε ἐξοντωτικά τά πολιτιστικά μνημεῖα τοῦ λαοῦ μας, τά ἅγια ἔθιμα πού μπόρεσαν νά ἐπιβιώσουν μέσα στίς ἐθνικές θύελλες τόσων χιλιετιῶν. Τά Ἄναστενάρια ἐννοῶ καί τούς διώκτες τους.

Ὁ μητροπολίτης Σερρών δέν ἐπέτρεψε τήν πυροβασία στή Μαυρολεύκη, γράφουν οἱ ἐφημερίδες. «Διέταξε, μάλιστα, νά κλείσουν οἱ ναοί τοῦ χωριοῦ γιά νά μή μπορέσουν οἱ Ἄναστενάρηδες νά τελέσουν τά θρησκευτικά τους καθήκοντα πρὶν ἀπό τήν τελετή».

Ἱερό πόλεμο ἔχουν ξεσηκώσει μερικοὶ δεσποτάδες. Τό 1973 ὁ μητροπολίτης Λαγκαδᾶ ζήτησε ἐπέμβαση τῆς εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς. Κί ἐνῶ οἱ Ἄναστενάρηδες περπατοῦσαν πάνω στή θρακιά οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν μέ δεσποτική ἐντολή πένθιμα.

«Θεοστυγῆς λύμη καί στίγμα τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ» χαρακτηριζόταν τό 1973 τό ἔθιμο τῆς πυροβασίας.

Δέν πρωτοστατοῦσαν μόνο οἱ τοπικοὶ ἱεράρχες στό διωγμό. Καί ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐρριξε τόν λίθον τοῦ ἀναθέματος. Πρὶν 28 χρόνια ἀποφαινόταν ὅτι «τό ἐν λόγω ἔθιμον, ὡς εἰδωλολατρικόν καί ἀναγόμενον εἰς τὰς ὀργιαστικές ἐορτάς τοῦ Διονύσου δέον νά καταργηθῆ».

Εἰδωλόλατρες, λοιπόν, οἱ Ἄναστενάρηδες πού πατοῦν γυμνοπόδαροι ἀναμμένα κάρβουνα κρατώντας τήν εἰκόνα τοῦ ἀγίου!.. Πόσοι, ἀλήθεια, εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ἔχουν τέτοια ἔνθεη πίστη ὥστε νά πέφτουν στή φωτιά ὡς «παῖδες εὐαγεῖς ἐν καμίνω», δαμάζοντας τούς φυσικούς νόμους; «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία»...

Καί γιατί εἶναι εἰδωλόλατρες; Ἐπειδὴ φαινόμενα πυροβασίας καί ἀκαΐας ἐπισημαίνονται καί στόν ἀρχαῖο ἑλληνικό κόσμο. Πραγματικά, ὑπάρχουν πολλές μαρτυρίες στά κείμενα. Ὁ Στράβων λ.χ. ἀφηγεῖται πῶς οἱ ἱέρειες τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος στήν Καππαδοκία «γυμνοῖς τοῖς ποσὶ δι' ἀνθρακιάς βαδίζουσι ἀπαθεῖς», δηλαδή βādίζαν στά κάρβουνα χωρίς νά καίγωνται. Ἀφηγεῖται ἐπίσης ὅτι οἱ πιστοὶ ἔπεφταν σέ καταληψία στό ναό τοῦ Ἀπόλλωνος τῶν Φαλεριῶν τῆς Κάτω Ἰταλίας «γυμνοῖς ποσὶ δεξιασιν ἀνθρακίαν μεγάλην ἀπαθεῖς».

Ἄλλα πυροβασίες γίνονται καί κατά τούς βυζαντινούς χρόνους.

Ἔχουμε τή μαρτυρία τοῦ Νικήτα Χωνιάτη γιά Ἄναστενάρηδες στόν 11ο αἰώνα.

Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι τό πανάρχαιο διονυσιακό ἔθιμο ἔγινε χριστιανικό. Καταβολάδα ἀπό τή μιά πίστη στήν ἄλλη.

Τήν κατάργησή του ἀξιώνουν μερικοί δεσποτάδες. Γιατί; Λίγα εἶναι τά προχριστιανικά «εἰδωλολατρικά» ἔθιμα πού ἔχουν ἔνταχθῆ στή Χριστιανική λατρεία; Ἀμέτρητα εἶναι. Ἀφομοιώθηκαν ὥστόσο μέ τόν καιρό καί καθιερώθηκαν στή Χριστιανική τελετουργία. Ἔτσι γίνεται πάντοτε, ὅπως διδάσκει ἡ ἱστορία τῆς ἐξελιξέως τῶν θρησκειῶν.

Ἀπό τήν ἀρχαϊκή ἐποχή ὁ ναός ἦταν βασικό λατρευτικό στοιχεῖο. «Ἦρας ὁ κλεινός ναός», γράφει ὁ Εὐρυπίδης. «Εἰσελθὼν εἰς τόν ναόν τοῦ Κυρίου...», γράφει ὁ Εὐαγγελιστής. Μήπως καί ὁ Παρθενώνας δέν ἔγινε ναός τῆς Παναγίας στούς πρώτους βυζαντινούς αἰῶνες καί τό Θεσεῖο ναός τοῦ Ἄη - Γιώργη κατά τήν τουρκοκρατία;

Ἱερά κορυφῆς, τόπους λατρείας στά κορφοβούνια, εἶχαν οἱ μινωϊκοί Κρήτες. Ἄη - Λιάδες χτίσθηκαν στά ἴδια σημεῖα ἀπό τούς Χριστιανούς. Μίλησε κανεῖς γιά εἰδωλολατρεία;

«Οἱ ἀπαρχές» οἱ πρώτοι καρποὶ πού προσφέρονται στίς θεότητες κατά τή μινωϊκή περίοδο πρὶν χιλιάδες χρόνια, προσκομίζονταν ὡς χθές στίς ἐκκλησιές καί ἀπιθώνονταν μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας, γιά νά τούς εὐλογῆσῃ ὁ ἱερέας. Ἀναθήματα κρεμοῦσαν στά ἀγάλματα τῶν θεοτήτων. Ἀναθήματα κρεμοῦν καί σήμερα στίς εἰκόνες τῶν ἁγίων. Εἶπε κανεῖς πὼς αὐτά τά ἔθιμα εἶναι εἰδωλολατρικά καί πρέπει νά καταργηθοῦν;

Πολιούχους θεοὺς εἶχαν οἱ Ἕλληνες, στήν ἀρχαιότητα, πολιούχους ἁγίους ἔχουμε καί σήμερα. Εἶμαστε εἰδωλολάτρες;

Τί φανερώνουν ὅλα αὐτά; Φανερώνουν τήν ἀδιάσπαστη συνέχεια τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου, τήν ἀέναη, ὀρατὴ καί ἀόρατη, κοίτη τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀνάμεσα στίς χιλιετίες. Κάτι πού πολλοὶ ἀμφισβήτησαν καί ἀκόμη ἀμφισβητοῦν. Αὐτὴ τήν ἀδιάσπαστη συνέχεια ἐπιβεβαιώνουν τά Ἄναστενάρια. Κί' ἐμεῖς θέλουμε νά τά ἐξαφανίσουμε;

Τό 1974 ἔγινε, μέ πρωτοβουλία τοῦ δεσπότη, κατάσχεση τῶν εἰκόνων τῶν Ἀναστενάρηδων στήν Ἁγία Ἐλένη. Γιά νά μὴ γίνῃ ἡ πυροβασία.

Πῆρε τό πικρὸ παράπονο τόν ἀρχιαναστενάρη, ἕναν ἀσπργένη γέροντα:

– Γιατί μᾶς πήρανε τὰ εἰκονίσματά μας; Δικά μας εἶναι, παπούδικα, τὰ φέραμε ἀπὸ τόση σκλαβιά!..

Κι' ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητος.

Τὰ φέραμε ἀπὸ τόση σκλαβιά, εἶπε ὁ γέροντας. Ἔθιμα πα-
νάρχαια πού μένουν ὀλοζώντανα ὕστερα ἀπὸ τόσες φυλετικές
περιπέτειες.

Καμᾶρι ἔθνικό ἐπρεπε νὰ εἶναι τὰ Ἀναστενάρια. Στολίδι τοῦ
Ἑλληνισμοῦ. Κι' ὄχι νὰ χαρακτηρίζουμε τοὺς πυροβάτες αἰρετι-
κοὺς, εἰδωλολάτρες, κι' ἀντίχριστους.

ΑΝΤΑΙΟΣ

Προέλευσις καὶ Συμβολισμὸς τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων

Ἰγπό ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΟΛΑΤΩΦ

Μέσα ἀπό τό πέρασμα τοῦ χρόνου φθάνει ὡς ἐμᾶς ὁ ἀπόηχος ἑνός ὠραίου μύθου, συμβολικοῦ γιά τήν τέλεση τῶν Μυστηρίων καί τήν ἴδρυση τοῦ πρώτου ἱεροῦ στόν ἑλευσινιακό χῶρο. Ἐπειδή ὁ μῦθος κρύβει πάντα ἕναν ἀληθινόν ἱστορικό πυρήνα, δέν πρέπει νά παραβλέπεται, μιά καί ἡ μυθική ἀπόδοση τῆς Ἱστορίας ἀποτελοῦσε γιά τούς ἀρχαίους Ἑλληνας τέχνη, πού προστάτευε «τά ἄρρητα» ἀπό τούς πολλούς καί ἀμύητους, ἐνῶ συγχρόνως κρατοῦσε τό ἐνδιαφέρον τοῦ μυημένου μέσα στό μεταφυσικό πέπλο τοῦ ἀγνώστου καί θαυμαστοῦ. Μή ξεχνᾶμε ὅτι ἡ παράδοση αὐτή διατηρήθηκε πολλά χρόνια μετά, φθάνοντας μέσα ἀπό τούς πρώτους Ἴωνες λογογράφους, μέχρι τόν Ἡρόδοτο πού γράφει τήν πρώτη «συστηματική» Ἱστορία τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ ἥσυχος κόλπος τῆς Ἐλευσίνας παρουσίαζε ἀρκετά πλεονεκτήματα, ὥστε νά δικαιολογῆται ἡ χρησιμοποίησή του σάν βάση ἀνεφοδιασμοῦ ἢ σάν σταθμός διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου μεταξύ τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδας καί τῆς ἀνατολικῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου. Ἔτσι ἐξηγεῖται, πῶς στήν πανάρχαιη Ἐλευσίνα βρίσκουμε γραπτά μνημεῖα τοῦ 13ου π.Χ. αἰ. καί ἕνα πολύ ὑψηλό βαθμό καλλιτεχνικῆς καί τελετουργικῆς πληρότητας. Ἡ μυκηναϊκή ἐποχή καί ὁ φυσιολατρικός χαρακτήρας τῆς θρησκείας, σέ συνδυασμό μέ τίς τυποποιημένες φράσεις («Πιάξ Κόγξ» καί ἄλλες παρόμοιες)¹ μέ γνήσια προελληνική καταγωγή, πού ἐχρησιμοποιοῦντο στή τέλεση τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐλευσίνας, δείχνουν χαρακτηριστικά τήν ἱστορική συνάφεια καί τίς σχέσεις τῶν Ἑλλήνων μέ τούς ἀρχαίους Αἰγυπτίους.

Ὁ μῦθος ἀναφέρει τή θεά Δήμητρα, πού τό ὄνομά της σχετίζεται ἄμεσα μέ τό ἔδαφος (Γῆ-Μήτηρ), ἡ ὁποία ὅταν χάνη τή μονάκριβη κόρη της Φερσεφάσα (Περσεφόνη), ἐρχεται νά τή βρῆ στήν Ἐλευσίνα. Φιλοξενεῖται ἀπό τόν βασιλιᾶ Κελεό καί ζητεῖ ἀπό τούς κατοίκους νά ἱδρῦσουν ναό καί βωμό στό μέρος ὅπου κάθησε καί τήν συνάντησαν γιά πρώτη φορά οἱ κόρες τοῦ Κελε-

1. βλ. Ἄ. Ἀ. Παπαγιαννοπούλου-Παλαιοῦ «Ἐλευσινιακά προβλήματα Πολέμων», τόμ. Ε', Ἀθήναι 1955.

οὔ² ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικῶς ὁ ὀμηρικός «Ὕμνος τῆς Δήμητρος».

Τό σπήλαιον λοιπόν αὐτό καί τό πηγάδι, ὅπου κάθησε ἡ Δήμητρα καί ἀπ' ὅπου ἐπιστεύετο ὅτι πέρασε στόν Ἄδη ἡ Κόρη τῆς, ἀπετέλεσαν ἀργότερα καί τόν πρῶτο χῶρο-τελεστήριο, ὁ ὁποῖος στούς ἱστορικούς χρόνους ὠνομαζόταν «Πλουτώνειον»³. Ἡ θεά ὑπόσχεται νά μύση τοὺς κατοίκους τῆς Ἐλευσίνας στήν καλλιέργεια τοῦ σίτου, ὁ ὁποῖος συμβολίζει τόν ἱερόν ἀριθμό 3 (γέννηση - ζωὴ - θάνατος) καί στόν τρόπο τῆς λατρείας τῆς, πού θά τοὺς ἐξασφαλίσῃ τήν εὐνοιά τῆς. Στο σημεῖο αὐτό πρέπει νά παρατηρήσωμε ὅτι ὁ σῖτος συμβολίζει τόν κύκλο τῶν συνεχῶν ἐνσαρκώσεων τῆς ψυχῆς, ὅπως ἀκριβῶς ἐπίστευαν οἱ Αἰγύπτιοι στά ἱερά τοῦ Ὄσιρι καί τῆς Ἰσιδας καί συμβολίζόταν μέ τά τρία ἐνωμένα στάχυα, πού κρατοῦσαν οἱ Ἱεροφάντες στίς ἀνάλογες τελετές.

Ἄς ξαναγυρίσωμε ὅμως στό μῦθο γιά νά παρακολουθήσωμε τή συνέχεια τοῦ δράματος. Ἐπειδή ἡ Δήμητρα ἀπειλήσε τήν ἀνθρωπότητα μέ ἀφανισμό τῶν δημητριακῶν καρπῶν, ὁ Δίας μεσολαβεῖ στόν ἀδελφό του Πλούτωνα, ἄρχοντα τοῦ Κάτω Κόσμου, πού ἦταν ὁ αἴτιος τῆς ἀρπαγῆς τῆς Περσεφόνης, γιά νά ἐπιστρέψῃ τήν Κόρη στήν μητέρα τῆς. Ὁ Πλούτωνα ὑποτάσσεται ἀφοῦ τῆς δίνει νά γευθῇ κόκκο ἀπό ροιά, σύμβολο τοῦ γάμου καί τῆς γονιμότητας. Διὰ τηρεῖται κι' ἐδῶ ἡ σχέση μεταξύ Μονάδας (Δίας), Δυάδας (Δήμητρα-Πλούτωνα) καί Τριάδας (Δήμητρα-Περσεφόνη-Πλούτωνα), πού συμβολίζει τήν ἀμεσότητα καί τήν διάρκεια τῆς ἐναλλαγῆς μεταξύ ζωῆς καί θανάτου. Ἀποκαλυπτική εἶναι καί ἡ τελική συμφωνία τῶν θεῶν· ἡ Δήμητρα ἐπαναφέρει τοὺς καρπούς στή γῆ καί κρατάει τήν Περσεφόνη κοντά τῆς μόνον ὀκτῶ μῆνες, ἐνῶ τοὺς ἐπόμενους τέσσαρες θά βρίσκεται μέ τόν σύζυγό τῆς στόν Ἄδη. Ὁ ἀριθμός 4 συμβολίζει τήν ὀλοκλήρωση, τήν πραγματοποίησιν τοῦ ἰδανικοῦ, τό σκοπό, τό «τέλος», τήν «ἱεράν τετρακτύν», πού ὅταν ἀθροισθῇ μᾶς δίδει τή δεκάδα, τόν τέλειον ἀριθμό.

Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι εὐεργετήθηκαν ἀπό τή Δήμητρα γιά τή φιλοξενία καί οἱ τέσσαρες βασιλεῖς τῆς Ἐλευσίνας, ὁ Τριπτόλεμος, ὁ Διολκέας, ὁ Εὐμόλπος καί ὁ Κελεός, μιά συμβολική τετράδα μέ ὀνόματα θεϊκῆς ἢ ἐξωγήινης προελεύσεως ἴσως,

2. «Ὑπαί πόλιν αἰπύ τε τείχος Καλλιχόρου καθυπερθεν, ἐπὶ προὔχοντι κολωνῶ».

3. βλ. χαρακτηριστικῶς περὶ τῆς ἀνασκαφῆς Κουρουνιώτου σελ. 23.

στους οποίους έδίδαξε ή ίδια τά Μυστήρια και τις λαμπρές τελετές⁴ και ύποσχέθηκε ότι θά είναι εύτυχισμένοι όσοι τά γνωρίζουν και δυστυχισμένοι όσοι τά άγνοούν.⁵

Η λαμπαδηφορία κατά τή διάρκεια τών τελετών, τό σκοτάδι, οι συμβολικές λέξεις, ή μεγαλόπρεπη ιερατική στολή και ή μίτρα του Ίεροφάντη, ό στέφανος από μυρσίνη πού φορούσαν στό κεφάλι οι μυημένοι, καθώς και ό τρόπος τελέσεως τών ιερών Μυστηρίων είχαν καθαρώς αιγυπτιακή προέλευση, πού συναντούμε επίσης στά όρφικά Μυστήρια, στην Πυθαγόρεια διδασκαλία και τις τελετές πρός τιμήν του Άδωνι. Άξιοσημείωτος παραμένει και ό αριθμός τών 9 ήμερών, πού διαρκούν τά Μυστήρια, ό όποιος άποτελεί τό τριπλάσιον τής ιερής Τριάδας και θεωρείται έξ ολοκλήρου ιερός. Άς δούμε όμως πώς έτελούντο τά Μυστήρια, άφου παρακολουθήσωμε από κοντά όλη τήν προετοιμασία από τήν πόλη τής Παλλάδας μέχρι τήν Έλευσίνα. Οι έορτές διακρίνονται στά Μικρά Μυστήρια, πού έτελούντο στην Άθήνα κοντά στις όχθες του Ίλισου, όπου γινόταν ή μύηση τών νέων (έδώ τό νερό συμβολίζει τήν άπόρριψη τών άνομημάτων, τήν άγνότητα και τήν άλήθεια τής μύσεως) και στά Μεγάλα Μυστήρια, πού έτελούντο στην Έλευσίνα μέσα στό ιερό, τό καθωσιωμένο άπ' τήν ίδια τή θεά Δήμητρα, σύμφωνα πάντα μέ τήν παράδοση. Η λατρεία προωριζόταν για τούς θεούς, πού συμβόλιζαν τή ζωή (Δίας, Διόνυσος, Άμφιτρίτη, Ποσειδώνας, Δήμητρα) και τό θάνατο (Τριπτόλεμος, Περσεφόνη, Έλευσίνα, Εύμολπος), τό πέρας δηλαδή τής ψυχής από ένα μεταίχιμιο, προκειμένου νά επανέλθη στη Γη για νά ένσαρκωθής, σύμφωνα μέ τις πράξεις της στην προηγούμενη ζωή, σ' ένα άλλο σώμα φυλακή, κατά τόν Πλάτωνα ή «CARCER» όπως τό άποκαλεί ό Κικέρωνας. Στο σημείο αυτό επιβάλλεται νά διασταλούν οι όροι «Μυστήρια» και «Έλευσίνα», διότι ένώ τά Έλευσίνα ήσαν συνήθως άγωνίσματα πού γίνονταν για τούς πολλούς, αντίθέτως τά Μυστήρια ήσαν τελετές για τούς λίγους, τούς μυημένους.⁶ Άλλη όμοιότητά μεταξύ τών αιγυπτιακών τελετών και τών Μυστηρίων τής Έλευσίνας ήταν και ή δοκιμασία και ή τόνωση τής αυτοκυριαρχίας του ύποψηφιου, προκειμένου νά είσχωρήσει και νά λάβη μέρος στό άδυτο του τελεστηρίου τής θεάς. Η νηστεία πού προηγείτο, τό λούσιμο στον Ίλισό, ή θυσία του ιεροϋ χοιριδίου και ό όρκος ότι θά

4. «...και επέφραδεν όργια πᾶσιν σεμνά...»

5. «όλβιος ός τάδ' όπωπεν έπιχθονίων ανθρώπων».

6. βλ. Ά. Α. Παπγιαννοπούλου-Παλαιού «Τά Έλευσίνα», τεϋχος 1ον, Ίανουάριος 1946.

διατηρηθῆ μυστικό μέ τήν ποιή τοῦ θανάτου, ὅπως λέγει ὁ Πλάτων, ὅ,τι θά διδαχθῆ, ἀποτελοῦσαν τή βάση κάθε τελετουργικῆς ἐνεργείας στήν Ἐλευσίνα.

Βέβαια τό περιεχόμενο τῶν Μυστηρίων δέν ἔγινε ποτέ γνωστό, λόγω τῶν γνωστῶν συνεπειῶν πού θά εἶχε ἡ πράξη αὐτή, ἀλλά ἀπό σχετικές φράσεις πού διασώθηκαν καί χρήσεις λατρευτικές διαπιστώνεται καί πάλι ἡ αἰγυπτιακή ἐπίδραση στούς Ἀχαιοῦς τῆς Ἐλευσίνας, οἱ ὁποῖοι σύμφωνα μέ αἰγυπτιακές ἐπιγραφές τοῦ 13ου αἰ. πού ἔχομε, ἤλθαν ἀπό τή θάλασσα καί ἐπέ-τέθησαν ἐναντίον τῆς Αἰγύπτου γιά νά παραλάβουν μέ τή σειρά τους τήν ἱερή αἰγυπτιακή φλόγα τῶν Μυστηρίων καί νά διδαχθοῦν τήν αἰώνια ἀλήθεια τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, μέσω τῆς μετενσαρκώσεως καί τῆς πνευματικῆς ἀνόδου τοῦ μνημένου, ὁ ὁποῖος τελικά ἐγνώριζε ὅτι ἀποτελοῦσε μέρος τῆς Ἱερῆς Μονάδας καί ὅτι μέσω τῆς ἐξαγνιστικῆς πορείας θά ἔφθανε κάποτε στό ὑπῆνεμο λιμάνι τῆς θείας μακαριότητος.

Ἡ χρήση τοῦ σίτου, ὡς ἱεροῦ συμβόλου, προβλημάτισε πολλούς ἐρευνητές. Ὅπως παραδίδεται, ὁ Ἱεροφάντης κατά τήν τέλεση τῶν Μυστηρίων στήν Ἐλευσίνα, ἀπήγγελε τίς ἐξῆς μυστηριακές φράσεις «Ἔε κύε» καί «ἱερόν ἔτεκε πότνια κοῦρον, Βριμῶ Βριμόν» καί ἔδειχνε στούς μνημένους «ἐν σιωπῇ τεθερισμένον στάχυν», κάτι ἀνάλογο δηλαδή μέ αὐτό πού γινόταν καί στά ἀντίστοιχα αἰγυπτιακά μυστήρια. Κόκκοι τέτοιων σίτων, πού βρέθηκαν μέσα σέ αἰγυπτιακή Πυραμίδα τόν περασμένο αἰῶνα προξέ-νησαν τό ἐνδιαφέρον τῶν μελετητῶν, διότι εἶχαν διατηρηθῆ μετά ἀπό τόσα χρόνια σχετικῆς ἀπομονώσεως σε κατάσταση, πού τοῦς ἐπέτρεπε νά ξαναβλαστήσουν καί νά ξαναποκτήσουν τή ζωή μέσα ἀπό τήν αἰώνια γῆ, πού ἀφομοιώνει καί γεννάει μιά νέα ὑπαρξη (σωματικά καί ψυχικά) τήν ἴδια ἀκριβῶς πού ὑπόσχονταν τά θεῖα Μυστήρια.

Στήν Ἐλευσίνα βρέθηκε, μέσα στό ἱερό σπήλαιο τῆς ἀρχικῆς τελέσεως τῶν ἱερῶν Μυστηρίων,⁷ μιά πλημοχόη, ἀπό τήν ὁποία πῆρε τό ὄνομά της ἡ ἐνάτη ἡμέρα τῶν Μυστηρίων. Αὐτή ἐχρησιμοποιοῖτο, προκειμένου οἱ Ἱεροφάντες νά χύνουν μέσα σέ κάποιο χάσμα τῆς γῆς τοῦ ἱεροῦ σπηλαίου ἀγνωστό ὑγρό, στραμμένοι εἴτε ἀνατολικά, εἴτε δυτικά. Μελετῶντας αὐτή τήν πράξη βλέπομε ὅτι δέν ἐσήμαινε τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό τή συμβολική ἀπεικόνιση τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, μέ τήν ἐλπίδα μιᾶς μελλο-

7. βλ. Ἄ. Α. Παπαγιαννοπούλου-Παλαιοῦ «Ἐλευσιναϊκά Προβλήματα», περιοδικόν «Πολέμων», τόμ. Ε', Ἀθήναι 1955.

ντικής ζωής, όπως ακριβώς εμφανίζεται στις διαρκείς φάσεις της ημέρας με την ανατολή και τη δύση του ήλιου. Από εδώ εξηγούν ώρισοί γλωσσολόγοι έρευνήται και την κατεύθυνση των σημειωμένων γραφών από τα δεξιά προς τα αριστερά ή και αντίστροφως, όπως εμφανίζεται στα γραπτά μνημεία των προϊστορικών σελίδων της ελληνικής περιόδου (πριν από τον 8ον π.Χ. αι.) με τη «βουστροφηδόν» μορφή, πάντοτε κάτω από την αιγυπτιακή έπιρροή και τό ενδιαφέρον του ανθρώπου νά γνωρίση την αληθινή μορφή της ζωής ή του θανάτου και τό τέρμα των συνεχών ενσαρκώσεων του μέσα από ποικίλα σώματα και ποικίλες μορφές.

Η διάδοση των Μυστηρίων, των Έλευσινίων και των Παναθηναίων, που αποτελούσαν συνέχεια της ίδιας παραδόσεως και του ίδιου μύθου, καθώς και ή μήση, ιδίως στα Μυστήρια των γνωστοτέρων ονομάτων της πνευματικής μας κληρονομιάς, ανάμεσα στα όποια ξεχωρίζουν του Πλάτωνα, του Πλουτάρχου, του Ξενοφώντα, του Αριστοφάνη και άλλων ακόμη, αποτελεί ίσως την πιο πειστική απόδειξη της αληθείας των τελετών αυτών, που έδιδασκαν τον αληθινό προορισμό του ανθρώπου μέσα από τη ζωή και τό θάνατο, σε κάποιο στάδιο υπερβατικό, απαλλαγμένο από τις φροντίδες και τις γήινες απολαύσεις, με μοναδικό σκοπό την ψυχική ανάταση, που σφυρηλατημένη μέσα από τά εμπόδια και τις δοκιμασίες των μετενσαρκώσεων θά κατώρθωνε έπιτέλους νά βρῆ τον πραγματικό έαυτό της, για νά ένωθῆ με την Απόλυτη Ίδέα, τελικό σκοπό της ύπάρξεως και της πνευματικής σταδιοδρομίας της, μέσα στην άτέλειωτη διαδρομή του χρόνου και νά κερδίση την αιώνια εύτυχία και μακαριότητα.

Ἡ ὀρθή λειτουργία τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρίας

Ὁμιλία τοῦ ΚΩΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ποῖον εἶναι τὸ ἔργον τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρίας;

Κάθε Θεόσοφος θά τὸ ἐκθέσῃ μὲ τὸν δικό του τρόπο, γιατί κάθε ἄνθρωπος χρωματίζει τὸ κάθε τι σύμφωνα μὲ τὴν ἐσωτερικήν του κλίση καὶ διάθεση. Ἔτσι, τὸ ἴδιο πρᾶγμα μπορεῖ νὰ τὸ βλέπουν 100 ἄνθρωποι κατὰ 100 διαφορετικούς τρόπους. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν γυαλιῶν πού φορεῖ καθένας καὶ πού συνήθως παραμορφώνουν τὴν ἀληθινὴ ὄψη τῶν πραγμάτων. Λοιπὸν, νομίζω ὅτι τὸ πραγματικὸν ἔργον τῆς Θ.Ε. πρέπει νὰ εἶναι νὰ σπάσῃ ὅλα τὰ χρωματιστὰ γυαλιά, ὥστε νὰ ἰδοῦν οἱ ἄνθρωποι τὰ πράγματα ὅπως εἶναι καὶ ὄχι ὅπως τὰ φαντάζονται, μὲ βάση τίς κρυφές ἐπιθυμίες τους, τίς ἀδυναμίες τους καὶ τίς διαθέσεις τους.

«Οὐδεμία θρησκεία ὑπερτέρα τῆς Ἀληθείας». Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς Θ.Ε., ὅπως τὸ διετύπωσε ἡ ἰδρύτρια τῆς Ἑλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσκι.

Συνεπῶς, πυξίδα τῆς Θ.Ε. εἶναι ἡ Ἀλήθεια καὶ ὄχι οἱ διαφορὲς θρησκείες, οἱ διαφορὲς πίστεις τῶν ἀνθρώπων.

«Οὐδεμία θρησκεία ὑπερτέρα τῆς Ἀληθείας». Συνεπῶς, ὅποιος εἶναι προσκολλημένος σὲ μιά θρησκεία, σὲ μιά πίστη, μὴ ἐπιθυμώντας νὰ ἐρευνήσῃ γιὰ τὴν Ἀλήθεια, αὐτός, ὁ φανατικός, δὲν πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἄνετα μέσα στὴ Θ.Ε.

Ἡ Θ.Ε. δὲν εἶναι ἐταιρία μυστική. Οἱ σκοποὶ τῆς εἶναι σαφεῖς καὶ συγκεκριμένοι καὶ ἐκτίθενται δημοσίως.

Κάθε ἐθνικὸν τμῆμα τῆς παγκοσμίου Θ.Ε. πρέπει νὰ τοὺς μελετᾷ καὶ νὰ προωθῇ τὴν πραγμάτωσή τους. Φανερόν λοιπὸν εἶναι ὅτι ἡ ὀρθή λειτουργία τῆς Θ.Ε. εἶναι νὰ μελετᾷ καὶ νὰ προωθῇ τὴν πραγμάτωση τῶν τεθειμένων σκοπῶν τῆς.

Νὰ συμπεριλάβωμε σὲ δύο μόνον λέξεις τὸ σύνολον τῶν προσπαθειῶν τῆς:

Ἀγάπη καὶ Γνώσις. Πράγματι, ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῆς ἀποβλέπει στὴν Ἀγάπη. Οἱ ἄλλοι δύο ἀποβλέπουν στὴ Γνώση, στὴν ἀναζήτηση τῆς Ἀληθείας.

Μὲ τὴν ἐνθάρρυνση τῆς συγκριτικῆς μελέτης τῶν θρησκειῶν, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, θά ἀφαιρεθοῦν οἱ παρωπίδες πού φορεῖ κάθε ἄνθρωπος, ἀπὸ μικρὸ παιδί καὶ πού τὸν κάνουν νὰ νομίζῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἐκεῖνο πού αὐτός βλέπει.

Ἡ συγκριτική μελέτη θά τοῦ δείξη ὅτι ἡ Ἀλήθεια εἶναι πολυεδρική, ὅτι ἔχει πολλές ὀψεις, καί ἔτσι τὰ φτερά τῆς μονομερείας καί τοῦ φανατισμοῦ θα μαραθοῦν καί θά πέσουν.

Καί ἡ ἔρευνα τῶν ἀνερμηνεύτων νόμων τῆς φύσεως καί τῶν δυνάμεων πού βρίσκονται σέ λανθάνουσα κατάσταση μέσα στόν ἄνθρωπο, θά τοῦ δείξη ὅτι ὁ κόσμος εἶναι πολύ πλατύτερος ἀπό ὅσο τόν ἐνόμιζε καί ὅτι οἱ δυνατότητες τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τεράστιες.

Ἐδῶ ὅμως ἐμφωλεύει ἓνας μέγας κίνδυνος. Ὁ κίνδυνος τῆς παρερμηνείας καί τῆς παρεξηγήσεως. Ὑπάρχουν ἀνερμηνευτοὶ Νόμοι τῆς Φύσεως, τοὺς ὁποίους οἱ Θεόσοφοι ἐρευνοῦν, ὑπάρχουν μέσα στόν ἄνθρωπο λανθάνουσες δυνάμεις, τὰς ὁποίας ὁ Θεόσοφος ἐρευνᾷ καί δύναται νά ἀναπτύξη. Νά τοὺς φέρη ἀπό τήν λανθάνουσαν κατάστασιν, ἀπό τήν κατάστασιν ἐν δυνάμει, εἰς τήν κατάστασιν ἐν ἐνεργείᾳ. Ἡ παρερμηνεία εἶναι νά νομίζη ὅτι τό κατώρθωσε. Νά νομίζη ὅτι ἐγνώρισε κατὰ βάθος τοὺς κεκρυμμένους Νόμους τῆς Φύσεως. Νά νομίζη ὅτι ἀνέπτυξε τὰς λανθανούσας δυνάμεις.

Τραγική παρεξήγησις, πού ὁδηγεῖ σέ φαντασιώσεις, σέ ἐγωπάθειες, σέ φανατισμούς, σέ διανοητικές παρακρούσεις. Δέν εἶναι ὑπεύθυνη ἡ Θ.Ε. γι' αὐτές τίς παρεκτροπές πού ἔχουν θλιβερά ἀποτελέσματα.

Δέν φταίει ἡ Θ.Ε., οὔτε ἡ Θεοσοφία, ἐάν οἱ σπουδασταὶ τῆς, ἀντὶ νά ἀκολουθοῦν τὰ ἀκαδημαϊκὰ μαθήματα τῆς Θεοσοφίας, φοιτοῦν εἰς ὑποπτα φροντιστήρια, τὰ ὁποῖα ὑπόσχονται τὴν Γνώσιν καὶ παρέχουν τὴν σύγχυσιν.

Ἡ γνώσις τῆς Ἀληθείας δέν εἶναι ἀποκλειστικόν προνόμιον τῆς Θεοσοφίας. Ἡ Ἀλήθεια ὑπάρχει στὴν κορυφή τοῦ βουνοῦ καὶ πολλὰ εἶναι τὰ μονοπάτια πού ὁδηγοῦν στὴν Ἀλήθεια. Ἀκόμη καλύτερα ἂν ποῦμε ὅτι καθένας πρέπει ν' ἀνοίξη τὸ δικό του τὸ μονοπάτι, γιὰ νά φθάσῃ στὴν Ἀλήθεια. Ἀλλὰ περισσότερα εἶναι τὰ μονοπάτια πού ὁδηγοῦν στόν κρημνὸν. Καὶ αὐτὰ τὰ μονοπάτια πρέπει νά προσέχουμε μήπως μᾶς παραπλανήσουν.

Πολλοὶ παρουσιάζονται διδάσκαλοι καὶ ψευδοπροφήται. Ἡ ἐπιπολαιότης τῶν ἀνθρώπων εἶναι πάντοτε πρόθυμη νά τοὺς ὁδηγήσῃ νά παραδοθοῦν με κλειστὰ τὰ μάτια στόν πρῶτο τυχόντα. Καί ἔτσι οἱ σειρήνες καθυστεροῦν τὴν ἐπιστροφή τῶν Ὀδυσσέως στὴν Ἰθάκη.

Εἶναι ἡ Θ.Ε. μισαλλόδοξη; Κάθε ἄλλο. Ἡ Θ.Ε. εἶναι πρόθυμη νά χειροκροτήσῃ κάθε ὀρθή κίνηση, εἴτε προέρχεται ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς, εἴτε ἀπὸ ὅπουδήποτε ἄλλου. Ἀλλὰ μόνον τὴν ὀρθή

κίνηση. "Όχι τή λανθασμένη. Δέν ἀποτελεῖ μισαλλοδοξία νά ὑποδεικνύη κανεῖς θετικά ἢ ἀρνητικά τήν ἀποχή ἀπό τήν λανθασμένη κίνηση, εἴτε αὐτή προέρχεται ἀπό πνεῦμα ἀπάτης, εἴτε ἀπό πνεῦμα ἀφελείας.

Ἡ ἐλευθερία νά ἀκολουθῆ καθένας ἐκεῖνο πού νομίζει ὀρθόν, εἶναι ἀπόλυτη μέσα στή Θ.Ε. Ἀλλά ἀπόλυτον εἶναι καί τό δικαίωμα νά ἐκφράζη καθένας τή γνώμη του γιά τό κάθε τι. Καί καθένας κρίνει σύμφωνα μέ τή διανόησή του καί ἀποφασίζει κατὰ τήν κρίση του. Ἐλευθερία σκέψεως δέν εἶναι μόνον τό δικαίωμα πού ἔχει καθένας νά σκέπτεται ἐλευθέρως, ἀλλά καί ἡ ὑποχρέωση νά ἐπιτρέπη στόν καθένα νά σκέπτεται κατὰ τόν τρόπο του.

Πρέπει νά ἐννοηθῆ καλῶς ὅτι ἡ Θ.Ε. δέν εἶναι σχολεῖον Ἀποκρυφισμοῦ καί μαγείας.

Ὁ Ἀποκρυφισμός ὑπάρχει, ἀλλά δέν εἶναι ἔργον τῆς Θ.Ε. νά τόν διδάξη στά Μέλη της. Ἡ Θ.Ε. ἔχει καθῆκον νά διδάξη τήν Ἀγάπη καί τήν ἔρευνα τῆς ἀληθείας. Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ δέν εἶναι ἔργον της.

Ἀκόμη περισσότερο δέν εἶναι ἔργον διαφόρων αὐτοχειροτονήτων διδασκάλων τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται ὡς θεόπνευστοι ἢ ἐμπνευσμένοι, εἴτε ὑπό μορφήν Γίγγκα, εἴτε ὑπό μορφήν ἐντεταλμένων μυστικῶν Ἐταιριῶν, αἱ ὁποῖαι παρέχουν σοφίαν δι' ἀλληλογραφίας καί ἐπί καταβολῆ διδάκτρων ἢ ἄλλων εἰσφορῶν. Ὁ Ἀποκρυφισμός δέν διδάσκει οὔτε δι' ἀλληλογραφίας, οὔτε ἀντί χρημάτων. «Μή ρίπτετε τὰ ἅγια τοῖς कुσίν».

Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις ἀσκήσεως καί ἀναπτύξεως τῶν ἀποκρύφων δυνάμεων εἶναι ἡ ἀγνότης τοῦ βίου, ἡ ἀγνότης τῶν προθέσεων καί τῶν σκοπῶν. Χωρίς πραγματική ἀγνότητα δέν ἀνασύρεται ὁ πέπλος τῆς Ἰσιδος.

Ἡ Θ.Ε. δέν ἀνασύρει τόν πέπλον τῆς Ἰσιδος. Διδάσκει ὁμως τήν ἀγνότητα καί τήν συνιστᾶ εἰς τὰ Μέλη της, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐλεύθερα νά τήν δεχθοῦν καί νά τήν ἐφαρμόσουν ἢ νά τήν ἀπορρίψουν.

Καί ἐδῶ νά μή γίνη παρεξήγησις. Ἀγνότης δέν εἶναι ἡ ἀποχή ἀπό τήν λειτουργία τῶν Νόμων τῆς Φύσεως. Αὐτή εἶναι διαστροφή, πού τήν υἰοθέτησεν ἡ καλογερική ἀμάθεια καί ὁ στεῖρος φανατισμός. Ἡ παραβίασις τῶν Νόμων τῆς Φύσεως, μακράν ἀπό τοῦ νά ἀποτελῆ ἀγνότητα, ὁδηγεῖ εἰς διαστροφάς. Ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ ἀγνότητος, ἐννοοῦμεν τήν ἀγνότητα τῆς καρδίας καί τοῦ νοῦ, τήν ἀγνότητα προθέσεων καί σκοπῶν, πού συμβαδίζει μέ τήν ἀγνότητα τῶν σωμάτων, ὅταν εἶναι ἐναρμονισμένα μέ

τούς Νόμους τῆς Φύσεως. «Τό κατά φύσιν ζῆν, ταυτό τοῦ κατ' ἀρετὴν ζῆν», ἔλεγαν οἱ Στωϊκοί. Εἰς τὴν ἀγνότητα, λοιπόν, τοῦ βίου πρέπει νά ἀποβλέπωμεν. Εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀποκρύφων δυνάμεων ὄχι. Στό περίφημο βιβλίον «Στά πόδια τοῦ Διδασκάλου», ὁ Διδάσκαλος λέγει: «Μὴν ἐπιθυμῆς ν' ἀποκτήσης ψυχικὲς δυνάμεις. Θά ἔλθουν ὅταν ὁ Διδάσκαλος κρίνη ὅτι εἶναι καλύτερα γιὰ σένα νά τίς ἔχῃς. Ἡ βία ἀνάπτυξή τους φέρνει συχνά πολλές ἐνοχλήσεις. Ὅποιος ἔχει αὐτές τίς δυνάμεις ξεγελιέται συχνά ἀπό πνεύματα τῆς φύσεως πού τὸν ἀπατοῦν ἢ γίνεται ματαιόδοξος καὶ νομίζει πῶς εἶναι ἀλάνθαστος. Ὅπως δὴποτε, ὁ χρόνος καὶ ἡ δύναμη πού χρειάζονται γιὰ νά τίς ἀποκτήσης, θά μπορούσαν νά χρησιμοποιηθοῦν σε ἐργασία γιὰ τοὺς ἄλλους. Αὐτές οἱ δυνάμεις θά ἔλθουν κατὰ τὴν πορεία τῆς ἐξελιξεῶς σου, π ρ έ π ε ι νά ἔλθουν. Κι' ἂν ὁ Διδάσκαλος δῆ πῶς θά τοῦ εἶναι χρήσιμο νά τίς ἀποκτήσης γρηγορώτερα, θά σοῦ πῆ μέ ποιόν τρόπο θά τίς ἀναπτύξῃς χωρὶς κίνδυνον. Ὡς τότε, εἶσαι καλύτερα χωρὶς αὐτές».

Στά λόγια αὐτά, τὰ τόσον ἀπλῶ καὶ σοφά, ἀναγνωρίζει κανεὶς εὐκόλως τὴ φωνὴ τοῦ πραγματικοῦ Διδασκάλου, πού ὁμιλεῖ μέ σαφήνεια καὶ λέγει μέ λίγα λόγια πολλά πράγματα. Ὅταν, ἀντιθέτως, λείπει ἡ σαφήνεια καὶ περισσεύουν τὰ λόγια, εἶναι εὐκόλον κανεὶς νά διαπιστώσῃ ὅτι δέν εἶναι ὁ Διδάσκαλος πού ὁμιλεῖ. «Ἐκ τοῦ καρποῦ τό δένδρον γινώσκεται».

Εἶναι λοιπόν, ἡ Θεοσοφικὴ Ἐταιρία Διδάσκαλος Ἀγάπης, Γνώσεως, Ἀρετῆς. Εἶναι ἀκόμη καὶ Διδάσκαλος Ἐλευθερίας. Διότι χωρὶς Ἐλευθερίαν, οὔτε Ἀγάπη, οὔτε Γνώσις, οὔτε Ἀρετὴ μπορούν νά υπάρξουν.

Ἡ Ἐλευθερία τῆς σκέψεως ἰδιαίτερα τονίζεται ἀπό τὴ Θ.Ε. Τό Γενικόν Συμβούλιον τῆς Θ.Ε. κηρύσσει ὅτι κάθε μέλος εἶναι ἐλεύθερον νά δεχθῆ ἢ νά ἀπορρίψῃ ὅποιαδήποτε διδασκαλία ἢ γνώμη. Καὶ θερμῶς συνιστᾶ σέ κάθε μέλος νά ἐξασκῆ ἄφοβα τό δικαίωμά του νά σκέπτεται ἐλευθέρως καὶ ἐλευθέρως νά ἐκφράζεται μέσα στὰ ὅρια βέβαια τῆς ἀβρότητας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους. Διότι χωρὶς ἀβρότητα καὶ ἀλληλοσεβασμὸν δέν μπορεῖ βέβαια νά υπάρξῃ κοινὴ πολιτισμένων ἀνθρώπων.

Αὐτὴν τὴν ἐλευθερία ὀφείλουν νά ἀσκοῦν τὰ Μέλη τῆς Θ.Ε.

Πᾶσα θρησκεία εἶναι μία ὁδὸς πρὸς τὸν Θεόν. Τὰ διάφορα θρησκευτικὰ δόγματα, αἱ διάφοροι θρησκευτικαὶ ὁμολογίαι, εἶναι διάφοροι δρόμοι πρὸς τὸν Ἕνα Θεόν.

Ν. Λούβαρις

Ποιός είναι Τέκτων;

Επιμέλεια Π.ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Πολλά γράφονται εσχάτως διά τούς Τέκτονας από αντιπάλους μισαλλοδόξους και όπαδούς συνετούς και ένθέρμους. Εΐναι νομιζομεν έπίκαιρον νά αναφερθώμεν εις όσα ό G. A. Ward έγραψεν υπό τόν τίτλον «Πότε είναι κανείς Τέκτων» και νά σκεφθοϋν μέ τήν πρέπουσαν σοβαρότητα, οί άσχολούμενοι μέ τό ζήτημα αυτό, μήπως, παρασυρόμενοι, προσπαθοϋν νά συσκοτίσουν τό θεϊον Φώς – μήπως πολεμοϋν τήν Άλήθειαν;

ΠΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΕΚΤΩΝ;

“Όταν ήμπορῆ νά άτενιζῆ εις τά όρη γύρω και τό πέλαγος, μακράν πρός τόν όρίζοντα, μέ τό βαθύ συναίσθημα τῆς μικρότητός του έντός τοϋ άπεράντου σχεδίου τών όντων, αλλά έν τούτοις και μέ πίστιν, έλπίδα και θάρρος.

“Όταν γνωρίζῆ νά συμπαθῆ τούς ανθρώπους εις τās θλίψεις των, γνωρίζῆ συνάμα, άκόμη και όταν σφάλῃ, ότι κάθε άνθρωπος άγωνίζεται σκληρόν άγώνα κατά διαφόρων άντιξοοτήτων.

“Όταν έμαθε πώς νά άποκτᾶ φίλους και πώς νά τούς διατηρῆ, πρό παντός όμως πώς νά παραμένῃ ό ίδιος φίλος τοϋ έαυτοϋ του.

“Όταν άγαπᾶ τά άνθη, παρακολουθῆ τά πτηνά και τούς λαγούς άοπλος, και αισθάνεται τό ρίγος παλαιᾶς λησμονημένης χαρᾶς άκούων τά γέλια μικροϋ παιδιοϋ.

“Όταν ήμπορῆ νά είναι εύτυχῆς και μέ ύψηλόν τό φρόνημά του έν μέσω τών άθλιεστέρων θλίψεων τῆς ζωῆς.

“Όταν τά δένδρα και αι ήλιακαί μαρμαρυγαί έπί τών ρυακίων τόν αιχμαλωτίζουν, όπως ή σκέψις προσφιλοϋς άπό πολλοϋ θανόντος.

“Όταν οϋδεμία φωνῆ άπογνώσεως πλήττῃ ματαιώς τά ότα του και οϋδεμία χείρ άπλοϋται πρός αιτησιν βοήθειας άνευ άπαντήσεώς του.

“Όταν άνευρίσκη τό καλόν εις πᾶν θρήσκευμα βοηθοϋν οιονδήποτε άνθρωπον ν’ άντιληφθῆ ύπερτερα πράγματα και νά διακρίνη μεγάλα νοήματα έν τῆ ζωῆ, οιονδήποτε και άν είναι τό όνομα τοϋ θρησκευματος τούτου.

“Όταν δύναται παρατηρῶν τέλμα παρόδιον, νά διακρίνη έν αύτῶ και κάτι άλλο έκτός τοϋ βορβόρου και άτενίζων εις τό πρό-

σωπον και του πλέον άχαλινώτου θνητού να διακρίνη εις αυτό και κάτι τό επίκεινον της άμαρτίας.

“Όταν γνωρίζη πώς να προσεύχεται, πώς ν’ αγαπά, πώς να έλπίζει.

“Όταν παρέμεινε πιστός προς τον ίδιον τον έαυτόν του, προς τον πλησίον, προς τον Θεόν του, έχων ξίφος εις την δεξιάν του κατά της κακίας, άλλ’ εις την καρδιάν αυτού άσμα, ζών μετά χαράς, αλλά και μή φοβούμενος ν’ αποθάνη.

Εις τον τοιοῦτον άνθρωπον, είτε είναι πλούσιος, είτε πτωχός, είτε πεπαιδευμένος, είτε άμαθής, είτε διάσημος, είτε άφανής, ό Τεκτονισμός έτελεσειούργησε την γλυκειάν αυτού τελεσιουργίαν.

Είδα τον αδελφόν μου μέ τό μικροσκόπιο της Έπικρίσεως και είπα: «Πόσον τραχύς είναι ό αδελφός μου!» Τόν είδα μέ τό τηλεσκόπιο της περιφρονήσεως και είπα: «Πόσον μικρός είναι ό αδελφός μου!» “Όταν όμως παρατήρησα εις τον καθρέφτη της αληθείας, είπα: «Πόσον όμοιός μου είναι ό αδελφός μου!»

Boltonhall

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΣΚΕΛΕΤΟΒΡΑΧΟ»

Τί τά θέλεις! Μπορεί να σε προίκισε ή Φύση μέ τά πιό μεγάλα χαρίσματα που στολίζουνε τή λιγόζωη μοίρα τ’ ανθρώπου. Νά σου ‘δωσε τήν όμορφιά, καλοτεχνίζοντας τήν εικόνα του Θεου στή θωριά σου· να σου ‘δωσε τήν παλικαριά, που ξέρει να κορφώνει τή ζωή στις μεγάλες στιγμές της· να σου ‘δωσε τό πνεύμα τ’ άστραφτερό, που σπαθίζει τά βάθη και τά μάκρη τ’ άνόρατου, ίδια άστραπή που φλογοζώνει τό χάος. Μπορεί να σου ‘σταξε στην ψυχή κάτι από τήν Άχτίδα της Άγάπης άπ’ όπου κρέμονται τά σύμπαντα μέσα στην άβυσσο και κάνει τις στιγμές της ζωής μας αιώνες. Μπορεί να σου ‘δωσε τό μυστικό του δημιουργού, που φέρνει από κόσμους άνιγνωρους τ’ άξετιμωτα δώρα π’ άλαφρώνουνε κι άνεβάζουνε τήν ψυχή σε γάμους άγγελικούς μέ τον Ήλιο. Όλα μπορεί να σου τά ‘δωσε, και χωριστά και μαζωμένα. Μ’ άνίσως δέν είχες τή στόχαση να στήσεις τ’ αυτί σου ν’ άφουγκραστείς τό Κάλεσμα των Καιρών, άλί σου κι έσένα. Λασιώνεις τή μοίρα σου, και σκοτεινιάζουνε τά δώρα σου τά θεϊκά.

Ευά Βλάμη

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΕΣ

(Ἀπό τήν ἄποψη τῶν Ἑσωτερικῶν Παραδόσεων)

Τῆς ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΙΒΟΥ

Ποιά εἶναι ἡ πραγματική ἡλικία τῆς ἀνθρωπότητας ἐπάνω στή γῆ; Ἀπό πότε ὁ ἀνθρώπος ἄρχισε νά γίνεται ἀνθρώπος, νά εἶναι σέ θέση δηλαδή νά χειρίζεται τό πῦρ τοῦ νοῦ του, νά διαμορφώνει σκέψεις, κρίσεις, ιδέες καί στή συνέχεια νά προχωρεῖ ἀπό τά ὀρατά καί τά αἰσθητά πρὸς τά ἀόρατα καί τά ὑπεραισθητά, νά κινεῖται στό χώρο τῆς φαντασίας, νά ἐρευνᾷ τά μεγάλα καί τά ἀνερμήνευτα τοῦ κόσμου αὐτοῦ; Πότε ἐμφανίστηκε ἡ πρώτη θρησκεία, ἢ μᾶλλον πότε δόθηκε σ' αὐτόν ἡ πρώτη θρησκευτική ἀποκάλυψη; Κι' ὅλα αὐτά τά ἐξελικτικά βήματα συνετελέσθησαν μόνον μέ τόν ἐσωτερικό δυναμισμό τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, ἢ παράλληλα καί μέ τή μεσολάβηση ἄλλων ἐξωτερικῶν παραγόντων, μέ τή συνδρομή δηλαδή τῆς πρώιμης ἀνθρωπότητας ἀπό ἄλλα πιό ἐξελιγμένα κέντρα ζωῆς τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος;

Οἱ ἀρχαίες παραδόσεις εἶναι ὡς πρὸς τό θέμα αὐτό εὐγλωττες. Μιλοῦν γιά πνευματικές βοήθειες πού ἦλθαν κατά καιροῦς ἐπάνω στή γῆ, μέ σκοπό νά συνδράμουν καί νά καθοδηγήσουν τή βρεφική ἀνθρωπότητα στά πρώτα ἐξελικτικά βήματά της. Ἦλθαν ὠθούμενοι ἀπό τόν μεγάλο, τόν παγκόσμιο νόμο τῆς Συμπάθειας καί τῆς Συμπόνιας, τῆς Ἀλληλοεπίδρασης καί Ἀλληλοεξάρτησης, τῆς προσφοράς καί τῆς θυσίας. Ἡ ἀρχαία ἐλληνική παράδοσις μᾶς μιλάει γιά τόν Προμηθεά, ἢ γιά κάποιους Προμηθεῖς, ἰσχυρές πνευματικές ὄντοτητες, πού θυσιάζοντας τήν κερδισμένη ἐλευθερία τους, ἦλθαν νά δεθοῦν ἐπάνω στόν σκοτεινό καύκασο τῆς ὕλης καί νά ὑποστοῦν τίς συνέπειες τῆς ἐκούσιας θυσίας τους. Ἦλθε, μᾶς λέγει ἡ παράδοση, ὁ Προμηθεύς νά διδάξει στόν πρωτόγονο ἀνθρώπο τή χρήση τοῦ πυρός. Τό πῦρ βέβαια δέν εἶναι τό ὑλικό πῦρ, ἢ φωτιά, ὅπως νομίζεται, ἀλλά τό νοητικό πῦρ. Ἦλθε νά ἀφυπνίσει δηλαδή τόν σπινθήρα τῆς ὑπνώττουσας ἀνθρώπινης λογικῆς. Ἐγινε ὁ μέγας εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητας, γιά νά ἔλθει καί πάλι σέ μίαν ἄλλη ἐξελικτική φάση νά προσφέρει στόν πνευματικά ὄριμο ἀνθρώπο τήν δωρεά τοῦ «οὐρανοῦ πυρός».

Μέσα στίς πανάρχαιες ἰνδικές παραδόσεις γίνεται διεξοδικός

λόγος ως προς τὰ ἴδια αὐτὰ πνευματικά γεγονότα. Πνευματικές ἱεραρχίες διαφόρων βαθμῶν, γνωστές μέ τό γενικό ὄνομα Pitris (Manasa putras, Agniswattas κλπ.) ἦλθαν πρὶν ἀπό ἀμνημόνευτους χρόνους νά ἐνσαρκωθοῦν ἐπάνω στή γῆ, ἔχοντας νά διαδραματίσουν ἕνα ξεχωριστό ρόλο ἢ κάθε μία καί νά προσφέρουν ἕνα ἰδιαίτερο ἔργο σέ κάθε ἐξελικτικό στάδιο. Ἦλθαν στήν ἀρχή νά ἐνσαρκωθοῦν μέσα στά σώματα τῶν ζωνανθρώπων, προκειμένου νά συντελέσουν στή βελτίωση τῆς ἀνθρώπινης μορφῆς. Ἦλθαν δηλαδή νά ἐμβολιάσουν μέ τόν δικό τους ἐξελιγμένο αἰθερικό φορέα τόν ἀντίστοιχο φορέα τῶν ζωνανθρώπων –τόν φορέα πού καθορίζει τόν τύπο τῆς φυσικῆς μορφῆς –μεταφέροντας τόσο σ' αὐτούς ὅσο καί στούς ἀπογόνους τους μιά βελτιωμένη ἀνθρώπινη μορφή, μέ αὐξημένες δυνάμεις καί ικανότητες.

Ἡ γῆ μέ μόνες τίς δικές της δυνάμεις δέν εἶναι ικανή νά πλάσσει μιά ἀρμονική μορφή, ἕνα σκεῦος κατάλληλο νά δεχθῆ καί νά ὑπηρετήσῃ τόν ὑψηλό ἔνοικο, τῆ θεία Μονάδα. Κατασκευάζει χονδροειδεῖς μορφές ζωνανθρώπων, τίς ἀπορρίχνει κάθε φορά καί μέ τή στάχτη τους κατασκευάζει ἄλλες παρόμοιες. Ζητάει ἀπεγνωσμένα τή βοήθεια τοῦ Ἥλιου, τοῦ οὐρανοῦ, τῶν ἀδελφῶν πλανητῶν, τῶν πιό προχωρημένων ἀπό αὐτήν στήν ἐξέλιξη. Μέσα στό βιβλίο τῶν Τζυάν συναντοῦμε χαρακτηριστικές στροφές ως πρὸς τό στάδιο αὐτό τῆς ἀνθρωπογονίας καί τίς πρῶτες βοήθειες πού ἔρχονται πρὸς τή γῆ.¹

Τό πιό σημαντικό ὡστόσο γεγονός, ἕνα γεγονός σταθμός στήν ἐξελικτική πορεία τῆς ἀνθρωπότητας, εἶναι ἐκεῖνο πού ἀφορᾷ τήν ἔλευση ἐπάνω στή γῆ τῶν Μεγάλων ὄντων γιά τήν ἴδρυση τῆς «Λευκῆς» ἢ Πνευματικῆς Στοᾶς, μιᾶς στοᾶς «ἐκ τῶν ἄνω», ὁδηγοῦ καί φύλακα τῶν πνευματικῶν πεπρωμένων τῆς ἀνθρωπότητας. Τό συγκλονιστικό αὐτό γεγονός ἔλαβε χώρα –μᾶς λένε– πρὶν ἀπό ἑκατομμύρια χρόνια, ὅταν ἡ ἀνθρωπότης βρισκόταν στά μέσα τῆς Τρίτης φυλῆς, τῆς γνωστῆς σαν Λεμουρίας. Ἦλθαν –τά μεγάλα ὄντα– ἀπό τόν πλανήτη ἐκεῖνον τόν λαμπρό, τόν πιό προχωρημένον ἀπό τή γῆ στήν ἐξέλιξη, πού ἀπέχει τό ἴδιο ἀπό αὐτήν ὅσο καί ἀπό τόν ἥλιο, πού τό ὄνομά του στήν Ἀνατολή εἶναι Shukra καί στή Δύση Ἀφροδίτη. Ἦλθαν νά ἐγκαταστήσουν ἕνα μόνιμο πνευματικό κέντρο, ἕνα κέντρο θείας ζωῆς ἐπάνω στή γῆ, νά ἀφυπνίσουν μέσα στόν ἀνθρώπο τόν θεῖο σπινθήρα, νά τοῦ διδάξουν τίς ἀλήθειες ἐκεῖνες, τίς ἀπρόσιτες στόν

¹ Καί μέσα στήν Ἰουδαϊκή παράδοση γίνεται λόγος γιά κάποια ἐποχή πού οἱ ἄγγελοι ἦλθαν ἐπάνω στή γῆ νά νυμφευθοῦν τίς γυναῖκες τῶν ἀνθρώπων.

κόσμο τῶν αἰσθήσεων, νά τοῦ δώσουν τήν πρώτη θρησκευτική ἀποκάλυψη. Δέν εἶναι ἡ θρησκεία, ὅπως νομίζεται ἓνα ἀπλό νοητικό λειτούργημα, ἓνα κατασκευάσμα τῆς ἀνθρώπινης λογικῆς, ἀπό τόν φόβο τοῦ ἀνθρώπου ἐμπρός στόν θάνατο καί τό ἄγνωστο πού τόν περιβάλλει. Εἶναι ἀντίθετα μιὰ ροπή ἔμφυτη, πού ἔχει τή ρίζα της μέσα στά βάθη τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, ἐκεῖ ὅπου, φυλακισμένος πίσω ἀπό τά τειχη τῆς ὕλης, κατοικεῖ ὁ θεῖος σπινθήρας. «Υπῆρχε ἀνεκαθεν μέσα στόν ἄνθρωπο μιὰ ὀρμή τῆς ψυχῆς πρὸς τό θεῖον, μιὰ ἐσώτατη φωνή, μιὰ ἔμφυτη πρὸς τόν οὐρανὸ ἐπικοινωνία καί σχέσις, ἐσκοτισμένη λόγω τῆς ἀμαθείας, ἀναπηδῶσα ἐν τούτοις πρὸς τά ἔξω καί ἀκτινοβολοῦσα» λέγει ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φύση του «θεοειδής» καί «ισόθεος», τεινοντας νά ἐνωθῆ μέ τὴν Ἀρχὴ ἐκείνη ἀπ' ὅπου προῆλθε. «Ὅπως μυκᾶται ἡ ἔλαφος ἀναζητῶντας τὴν πηγὴ τοῦ δροσεροῦ νεροῦ, ἔτσι ἡ ψυχὴ μου ἀνυψώνεται πρὸς Ἑσένα» λέγει ὁ Ἰουδαῖος ποιητής. Κάθε θρησκεία δέν εἶναι παρά μιὰ ἀπόκριση στὴν ἀγωνιώδη αὐτὴ κραυγὴ καί ἐπικλήση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς πρὸς τό θεῖον, καί οἱ διάφορες θρησκείες εἶναι ἰσάριθμες ἀποκρίσεις, πού δίνονται κατὰ καιροῦς, σέ μιὰ γλώσσα ἀνάλογη πάντα μέ τὴν ἐκάστοτε ἀνθρώπινη δεκτικότητα. **Ἡ ἀλήθεια εἶναι μιὰ καί ἀμετάθετη, οἱ ἀποκαλύψεις της εἶναι διάφορες.** Ἐτσι, σέ ὀρισμένες ἐποχὲς τό ἴδιο αἰώνιο μήνυμα ἐρχεται πρὸς τόν ἄνθρωπο κάτω ἀπὸ νέα μορφή, προσαρμοσμένη στὶς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς του.

Ἄς δοῦμε πῶς μνημονεύεται τό συγκλονιστικὸ γεγονός πού ἀναφέραμε μέσα στά πανάρχαια ἰνδικὰ κείμενα. Ἴσως νά φανῆ βέβαια αὐτὸ σὰν ἓνας μῦθος, ἓνα γοητευτικὸ παραμῦθι, ἀλλὰ καί σὰν τέτοιο ἀξίζει τόν κόπο νά τό ἀκούσουμε στὴν ἐποχὴ μας αὐτὴ πού τά ὠραῖα παραμῦθια ἔχουν χαθῆ.

Ἡ ἀνθρωπότητα, ὅπως εἶπαμε, ἔχει φθάσει στά μέσα τῆς Τρίτης φυλῆς, τῆς Μαύρης ἢ Λεμουρίας¹ Οἱ δυόμισυ πρῶτες ἀνθρώπινες φυλὲς ἔχουν ζήσει χωρὶς ν' ἀφήσουν κανένα ἶχνος ἀπὸ τό πέρασμά τους ἐπάνω στὴ γῆ. Εἶναι ἐκεῖνα τά ἀνθρώπινα πλάσματα μέ τὴ θολή, συγκεχυμένη συνειδητότητα, πού περιπλανῶνται σέ κατάσταση ὄνειρου, ὅπως μᾶς τοὺς ἔχει περιγράψει ὁ Αἰσχύλος, στόν Προμηθεά του: «Μᾶτια εἶχαν καί δέν ἔβλεπαν, αὐ-

¹ Σύμφωνα μέ τίς ἐσωτερικές παραδόσεις 7 φυλὲς θά δώσουν το ἐξελικτικὸ τους ἔργο ἐπάνω στὴ γῆ, ἔως ὅτου τελειωθῆ ἡ ἀνθρωπότητα. Ἡ Ἀρία φυλὴ, πού διανύεται σήμερα, εἶναι ἡ 5η κατὰ σειράν.

τιά είχαν και δέν άκουγαν, μά όμοιοι μέ μορφές όνειρων πήγαιναν σ' όλο τό μάκρος τής ζωής τους, κι όλα τ' άνακατεύαν, οϋτε πλινθόκτιστα σπίτια νά χτιζουν ξέραν, οϋτε τό ξύλο νά δουλεύουν, μά μέσα σέ σπήλαια άνήλιαγα σάν τά μυρμήγκια τρύπωναν. Κι' οϋτε χειμώνα γνώριζαν σημάδια, οϋτε άνθοφόρας άνοιξης, μά έτοι στην τύχη έπορευόνταν, χωρίς λογική και κρίση...» Γύρω στα μέσα ώστόσο τής Λεμουρίας φυλής κάτι έχει ξεκαθαρίσει μέσα στην άνθρώπινη συνειδητότητα, ό άνθρωπος άρχίζει νά διαχωρίζει τή φυσική πραγματικότητα από την όνειρική, ό άνθρωπος άρχίζει νά γίνεται άνθρωπος.

Κοιτίδα τής Λεμουρίας φυλής ή καταποντισμένη Λεμουρία, μία τεράστια ήπειρος κατά μήκος του Ίσημερινού, πού καταλαμβάνει ένα μεγάλο τμήμα του Είρηνικού, από τον βόρειο Άρκτικό μέχρι τον Νότο. Σημερινά κατάλοιπά της ή Αύστραλία, ή Ν. Ζηλανδία, τά νησιά του Είρηνικού, ή Μαδαγασκάρη. Στη μακρινή έποχή για την όποία μιλούμε, ή όψις τής γήινης σφαίρας δέν είναι αυτή πού γνωρίζουμε. Η Άσία δέν έχει άκόμη διαμορφωθεί, τά Ίμαλάια μόλις ξεπροβάλλουν τίς γαλάζιες κορυφές τους μέσα από τά νερά. Έκεί όπου σήμερα έκτείνεται ή έρημος Γκόμπι στην κεντρική Άσία¹ μία μεγάλη έσωτερική θάλασσα άπλώνεται, και στη μέση της μία νήσος λαμπρή, εκείνη πού οι Ρouranas άποκαλοϋν «Λευκή νήσο».

Οί Λεμούριοι είναι γίγαντες, όλα την έποχή αυτή είναι γιγαντιαία, τό φυτικό και τό ζωικό βασίλειο, μέσα σέ μία άτμόσφαιρα τροπική ζεστή μαζί και υγρή. Είναι έρμαφρόδιτοι, τά φύλα δέν έχουν άκόμη διαχωριστή –κατά τά πρώτα τουλάχιστον στάδια – ή άναπαραγωγή γίνεται έσωτερικά, κατά ένα τρόπο αυτόματο². Είναι Κύκλωπες –κατά τά πρώτα και πάλι στάδια – έχουν δηλ. σέ ένέργεια τό Τρίτο μάτι, ένα πύρινο άνοιγμα στό κέντρο του μετώπου, πού τούς παρέχει μία όραση «συνθετική», φυσική –αίθερική – άστρική. Γνωρίζουν νά χρησιμοποιοϋν τή μαγνητική δύναμη τής ύλης για τή μεταφορά κολοσσίων μαζών, έχουν άρχισει νά επικοινωνοϋν άναμεταξύ τους μέ μία στοιχειώδη έναρθη γλώσσα, νά οργανώνονται σέ μικρές ύποτυπώδεις κοινωνίες, νά δαμάζουν την πέτρα, τό ξύλο, τή λάσπη. Η ώρα είχεν έλθει για νά λάβει ό άνθρωπος μία πρώτη άπάντηση στα μεγάλα έρωτήματα, πού είχαν άρχισει άόριστα ν' άναπηδοϋν από μέσα του, νά δε-

¹ Γκόμπι: Έκτεταμένη έρημος τής Κεντρικής Άσίας προς τά σύνορα τής Κίνας.

² Κάτι παρόμοιο άναφέρει και ό Πλάτων στό Συμπόσιο, για μίαν έποχή δηλ. πού τά φύλα δέν είχαν διαχωρισθή και οι άνθρωποι ήταν διπλοί. Λέγεται ότι κστό τό τέλος τής εξέλιξεως θά έμφανισθοϋν οι «θείοι» πλέον Έρμαφρόδιτοι.

χθῆ τὴν πρώτη στοιχειώδη θρησκευτική ἀποκάλυψη. «Ὁ ἄνθρωπος ἐγινε ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἄρχισε νά ἀναζητᾷ τὸν Δημιουργόν του, νά συλλαμβάνει τὸν δεσμό πού τὸν ἐνώνει μὲ τὸ ὑπέρτατο αὐτό Ὄν, νά λατρεύει τὸ ἄγνωστο καὶ ἀκατανόητο αὐτό Ὄν.»

Ἄπὸ τὸν πλανήτη λοιπὸν ἐκείνον, τὸν φιλικὸ πρὸς τὴ γῆ, ἕνας φωτεινὸς στρόβιλος ἐκτοξεύεται, ἕνα πύρινο ἄρμα – ἕνα διαστημόπλοιο αἰθέριο θά λέγαμε σήμερα. Ταξιδεύει μέσα ἀπὸ τὸ διάστημα, σχίζει τὰ στρώματα τῆς γῆινης ἀτμόσφαιρας – φαντασμαγορικὸ οὐράνιο πουλί – κι ἔρχεται ν' ἀκουμπήσει μαλακὰ ἐπάνω στὴ Λευκὴ νῆσο. Μέσα ἀπὸ τὸ πύρινο ἄρμα τὰ Ἐνδοξα Ὄντα ἀρχίζουν νά παίρνουν μορφή μὲ τὴν «Kriyashakti», μὲ τὴ δύναμη τῆς βούλησης καὶ τοῦ Διαλογισμοῦ.¹ Πόσοι εἶναι, ποιοὶ εἶναι, κανεὶς δὲν γνωρίζει. Οἱ πανάρχαιες παραδόσεις μιλοῦν γιὰ τοὺς Θεοὺς, πού εἶχαν ἔλθει νά κατοικήσουν πάνω στὴ γῆ. Πολλὰ ὀνόματα ἔχουν δοθῆ στὰ Ὄντα αὐτά, στοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Λόγου, ὀνόματα ὑπαγορευμένα ἀπὸ τὸν θαυμασμὸ καὶ τὸν σεβασμὸ τοῦ ἀνθρώπου μπρὸς στίς ὑπέρτερες καὶ ἀκατανόητες αὐτὲς θεῖες ζωές. Εἶναι οἱ «Κύριοι τῆς Φλογός», οἱ «Δράκοντες τῆς Σοφίας», οἱ «Γυιοὶ τῆς Διανοίας», οἱ «ἐκ τῆς Διανοίας γεννηθέντες υἱοὶ τοῦ Βράχμα», οἱ «Θεῖοι Ἑρμαφρόδιτοι» – μιᾶς σωματικῆς ὠραιότητος ἄγνωστης πάνω στὴ γῆ – οἱ Ἄθανατοι ἄνθρωποι... Μέσα στίς Rouranas ἀναφέρονται σάν «Koumaras», Παρθένοι νεανίες ἢ Αἰώνιοι νεανίες. Ἐπὶ κεφαλῆς ὁ Shiva Koumara, ἢ ὁ Sanat Koumara, ὁ πνευματικὸς βασιλεὺς τῆς γῆς. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα ὡστόσο δὲν σημαίνουν τίποτε, γιὰ τὰ ὄντα αὐτὰ εἶναι πέρα καὶ πάνω ἀπὸ κάθε ὀνομασία σὲ γλῶσσα ἀνθρώπινη.

Ἦλθαν–μᾶς λένε– σάν μεσάζοντες τοῦ ἴδιου τοῦ Λόγου, τοῦ Ishwara, νά καθοδηγήσουν τὰ πρῶτα βήματα τοῦ ἀνθρώπου ἐπάνω στὴν ἀτραπὸ τῆς πνευματικῆς ἐξέλιξης, νά ἀφυπνίσουν μέσα του καὶ νά ἐνεργοποιήσουν τὸν θεῖο σπινθήρα, νά τὸν ὀδηγήσουν πρὸς τὸν ὑψηλὸ του προορισμὸ. Ἐγιναν οἱ ἰδρυτὲς τῆς «Λευκῆς Στοᾶς» στὴν ἱερὴ πόλη «Shambalah» ἐπάνω στὴ Λευκὴ νῆσο. Οἱ πιὸ μικροὶ σὲ βαθμὸ ἐνσαρκωθῆκαν μέσα στοὺς πιὸ ἐξελιγμένους τύπους τῶν Λεμουριῶν. Ἐγιναν οἱ πρῶτοι Μανού, οἱ πρῶτοι θεῖοι ἡγεμόνες καὶ νομοθέτες, οἱ πρῶτοι θρησκευτικοὶ ἐκπαιδευτὲς. Οἱ πρωτόγονοι λαοὶ τοὺς λάτρεψαν σάν θεοὺς, καὶ ἴσως

¹ Kriyashakti: Συγκεντρῶνουν γύρω τους ὕλη αἰθερική –μὲ τὴ δύναμη τῆς βούλησης καὶ τοῦ διαλογισμοῦ – τὴν ὀργανώνουν, τῆς δίνουν τὴ μορφή πού ἐπιθυμοῦν καὶ στὴ συνέχεια τὴν συμπυκνώνουν σε ὕλη φυσική.

από τή λατρεία τῶν μακρυνῶν αὐτῶν θείων προγόνων, νά ἔχει ἐπιζήσει ἢ προγονολατρεία ὀρισμένων φυλῶν νέγων, τελευταίων ἀπογόνων τῶν μακρυνῶν Λεμουριῶν. Ἐφεραν –μᾶς λένε– μαζί τους ἀπό τήν Ἄφροδιτη σπέρματα σιτηρῶν, σπέρματα δένδρων καί ἄλλων καρπῶν. Κι ἀκόμη μέλισσες καί μυρμηγκία, γιά νά παρατηροῦν οἱ ἄνθρωποι τίς ὀργανωμένες κοινωνίες τους καί νά διδάσκονται ἀπό αὐτές.

Κάθε θρησκεία, κάθε μυστηριακή ὀργάνωση, κάθε στοά, κάθε κέντρο ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ καί ἐξέλιξης, δέν θά εἶναι παρά ἓνα ἀντίγραφο σε μικρογραφία, μιά ἀμυδρή ἀπεικόνιση καί μιά ἀνταύγεια τοῦ μόνιμου αὐτοῦ κέντρου τῆς θείας Ζωῆς ἐπάνω στή γῆ. Εἶναι γιά τόν λόγο αὐτόν πού τό Κέντρο αὐτό ἔχει παρομοιασθῆ μέ τή ρίζα τοῦ ἱεροῦ δένδρου Banyan¹ καί κανένα σύμβολο δέν θά ἦταν πράγματι πιό ἀκριβές. Ἀπό τόν τεράστιο κεντρικό κορμό τοῦ δένδρου αὐτοῦ μακριά κλαδιά ξεκινοῦν, πού ἀπό καιρό σέ καιρό, λυγίζοντας ὀλοένα καί περισσότερο πρὸς τή γῆ, κατραλήγουν νά ριζώσουν πάνω σ' αὐτήν, σχηματίζοντας ἔτσι κάθε φορά ἓνα νέο κέντρο ἀνάπτυξης τοῦ μεγάλου αὐτοῦ καί γεμάτου ζωτικῆς δυνάμει δένδρου. Ὅπως τό κέντρο τοῦ Banyan, ἔτσι καί τό Κέντρο τῆς θείας Ζωῆς ἐπάνω στή γῆ, στέλνει κατά περιόδους νέα κλαδιά νά ριζώσουν πάνω σ' αὐτήν, μέ ἄλλα λόγια δημιουργεῖ νέες θρησκείες καί νέα κέντρα πνευματικῆς ζωῆς, ἀπλωνόμενα συνεχῶς καί διαχέοντας τή θεϊκή δυνάμη του.

Οἱ Λεμούριοι, κάτω ἀπό τήν καθοδήγηση τῶν θείων Ἐκπαιδευτῶν, ἀνέπτυξαν ἓναν θαυμαστό γιά τήν ἐποχή τους πολιτισμό, γνωστό σάν Κυκλώπειο, θαμμένον σήμερα κάτω ἀπό τά κύματα τοῦ Εἰρηνικοῦ, κάτω ἀπό τήν ἔρημο Γκόμπι. Ὅταν ὁ ἄνεμος φυσάει ἐκεῖ ἀπό τά ἀνατολικά πρὸς τά δυτικά, ξεσηκώνοντας τά στρώματα τῆς ἄμμου, σπασμένες κολῶνες γιγαντιαίων ναῶν ξεπροβάλλουν, ἐρείπια κυκλώπειων οἰκοδομημάτων, σκεύη καί ἀντικείμενα –βουβές μαρτυρίες – μιᾶς ζωῆς κι ἑνός πολιτισμοῦ πού εἶχε ἀνθίσει κάποτε ἐκεῖ. Κανείς δέν τολμάει νά πλησιάσει, νά τά ἀγγίξει, ἢ παράδοσις λέγει πῶς εἶναι στοιχειωμένα, ἢ τιμωρία θά εἶναι ὁ θάνατος.

Ἡ Λεμουρία φυλή ἔδωσε, ὅ,τι εἶχε νά δώσει στό ἐξελικτικό ἔργο τῆς ἀνθρωπότητος, γιά νά παρακμάσει κάποτε, ὅπως κάθε ζωὴ ἐπάνω στή γῆ, ἀκολουθώντας τόν νόμο τῆς ἐναλλαγῆς καί τῆς περιοδικότητος. Ἡ τεράστια ἡπειρος, συγκλονιζόμενη ἀπό

¹Banyan: Ἰνδοσοκῆ.

ίσχυρους σεισμούς, αρχίζει νά διαμελίζεται, γιά νά καταποντισθῆ τέλος κάτω ἀπό τά κύματα τοῦ Εἰρηνικοῦ. Σέ ἀντιστάθμισμα τοῦ καταποντισμοῦ αὐτοῦ μιά νέα ἡπειρος ἀρχίζει νά ἀναδύεται στήν ἀντίθετη πλευρά τῆς γήινης σφαίρας, ἡ Ἄτλαντίδα μέσα ἀπό τά νερά τοῦ ὁμώνυμου ὠκεανοῦ. Ἀρχίζοντας ἀπό τόν βορρᾶ, τήν Ἰσλανδία, τή Γροιλανδία, συνορεύοντας δυτικά μέ τήν Ἀμερική, ἀνατολικά μέ τίς δυτικές ἀκτές τῆς Ἀφρικής, τίς Πύλες τοῦ Ἡρακλέους καί τήν μόλις σχηματιζόμενη Εὐρώπη, ἡ ἡπειρος αὐτή θά γίνει ἡ κοιτίδα μιᾶς νέας ἀνθρώπινης φυλῆς καί ἐνός νέου πολιτισμοῦ.

Στή νέα φυλή, τήν Ἀτλαντίνη –τήν ἐρυθρά ἢ χαλκόχρωμη– ἡ ἀνθρώπινη μορφή ἔχει βελτιωθῆ, οἱ σωματικές διαστάσεις ἔχουν σμικρυνθῆ, τά φύλα ἔχουν διαχωρισθῆ, τά δύο βλέφαρα ἔχουν ἤδη σχισθῆ καί ἡ ὄραση λειτουργεῖ μέσα ἀπό αὐτά, ἐνῶ τό τρίτο μάτι, ἀπορροφημένο πίσω ἀπό τούς μετωπικούς λωβούς, ὑπολειτουργεῖ. Οἱ Ἄτλαντες εἶναι δραστήριοι, ἐξυπνοί, οἱ πέντε αἰσθήσεις λειτουργοῦν σ' αὐτούς μέ παρθενική διαύγεια. Γνωρίζουν κι' αὐτοί τή χρήση τοῦ Vril, τῆς μαγνητικῆς δύναμης τῆς ὕλης, κατέχουν γνώσεις ἀστρονομικές, γνώσεις ὡς πρός τίς μυστικές δυνάμεις τῶν φυτῶν καί τῶν ὀρυκτῶν καί τίς ἐπιδράσεις τους πάνω στόν ἄνθρωπο.

Μέσα στίς νέες αὐτές πιό ἐξελιγμένες μορφές τά θεῖα ὄντα μποροῦν νά ἐνσαρκωθοῦν πιό εὐκολα καί νά ἐκδηλωθοῦν πληρέστερα μέσα ἀπό αὐτές. Θά γίνουν οἱ πνευματικοί καθοδηγητές τῆς νέας φυλῆς, οἱ θεῖοι ἡγεμόνες καί νομοθέτες, οἱ φορεῖς μιᾶς νέας θρησκευτικῆς ἀποκάλυψης, προσαρμοσμένης στίς νέες ἀνθρώπινες δυνατότητες. Ὁ Πλάτων, μιλώντας στόν Κριτία γιά τήν Ἀτλαντίδα, ἀναφέρει τίς θεῖες γενεές πού βασιλεψαν ἐκεῖ –πέντε ζευγάρια ἀρσενικά παιδιά, γόνιοι τοῦ Ποσειδῶνα ἀπό τήν Κλειτώ, τήν κόρη τοῦ Εὐήνορα καί τῆς Λευκίππης.

Οἱ Ἄτλαντες φέρονται νά εἶχαν ἀναπτύξει ἕναν πολιτισμό, πού δέν ἔχει ξεπεραστή ἀκόμη πάνω στή γῆ. Ἡ πρωτεύουσα, ἡ πόλις μέ τίς Χρυσές Πύλες θά μείνει σάν ἕνας θρύλος, ἕνα ὑπόδειγμα ἰδανικῆς πολιτείας, στή μνήμη τῶν γενεῶν μέσα ἀπό τίς χιλιετίες: Εὐνομία, τάξη, ἀσφάλεια, εἰρήνη, εὐημερία, δίκαιη κατανομή τῶν ἀγαθῶν, ἥπιο κλίμα, νερά ἀφθονα, πλούσιες καλλιέργειες, δένδρα, πουλιά καί κῆποι ὀλάνθιστοι, μιά χρυσή ἐποχή κι ἕνας ἀληθινός παράδεισος πάνω στή γῆ. Μέ τούς Τολτέκους καί τούς Τουράνιους¹ οἱ Ἄτλαντες θά μεταναστεύσουν πρός

¹ Τολτέκοι καί Τουράνιοι: Οἱ κυριώτερες ὑποφυλές τῶν Ἀτλάντων.

κάθε κατεύθυνση. Δυτικά πρὸς τὴν Ἀμερική, ἀπὸ τὸν Καναδᾶ ἕως τὸ Μεξικό καὶ τὸ Περού. Ἀνατολικά ἐξουσιάζουν τὴν Τυρρηνική καὶ τὴν Αἴγυπτο, τὴν Κρήτη... Περνώντας πρὸς τὴν Ἀσία ξεχύνονται στὸ Ἰράν, τὴν Ἰνδία, τὴν Κίνα, μεταφέροντας τὸν πολιτισμό, τὴ θρησκεία τους. Οἱ σημερινοὶ Κινέζοι, οἱ Ἰάπωνες καὶ οἱ συγγενικές τους φυλές φέρονται νὰ εἶναι ἀπόγονοι τῶν μακρυνῶν ἐκείνων Ἀτλάντων μεταναστῶν.

Σύμφωνα μὲ τις ἐσωτερικές παραδόσεις μέσα ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Ἀτλάντων ἡ γῆ θὰ δώσει τοὺς πρώτους Μεμμημένους, τοὺς πρώτους ἀληθινούς ἀνθρώπους, τοὺς ἀφυπνισμένους στὴν ἐσωτερική τους πραγματικότητα. Θα προστεθοῦν κι' αὐτοὶ στὴν πνευματικὴ Ἱεραρχία, θὰ γίνουν ἀργότερα, στὴν πέμπτη φυλὴ, τὴν Ἀρία, οἱ μεγάλοι Rishis καὶ Mahatmas τῆς Ἰνδίας, οἱ πνευματικοὶ ἥρωες καὶ οἱ μυσταγωγοὶ τῆς Ἑλλάδας, οἱ Πατριάρχες καὶ οἱ Προφῆτες τῶν ἄλλων λαῶν. Θὰ ἰδρῦσουν μὲ τὴ σειρά τους τὰ γήινα μυστήρια καὶ τὶς γήινες στοές, κατ' εἰκόνα τῆς πνευματικῆς ἢ Λευκῆς στοᾶς.

Ποιὲς μεγαλειώδεις πνευματικές μορφές, καλυμμένες ἀπὸ τὴν ὀμίχλη τοῦ χρόνου, στέκουν πίσω ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ τῶν Ἀτλάντων; Ποιὰ ἦταν ἡ θρησκεία τῶν Ἀτλάντων, μιὰ θρησκεία ἡλιακῆς ἴσως φύσεως, μὲ κυρίαρχη θεότητα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ μιὰ θεότητα ἀντίστοιχη μὲ τὸν ἐλληνικὸ Ποσειδῶνα. Ἡ Αἴγυπτος, ἢ προ-φαραωνική καὶ ἢ προ-αρία, θὰ τὴν εἶχε ἀσφαλῶς γνωρίσει. Βρίσκουμε σ' αὐτὴν ἕναν πολιτισμὸ πανάρχαιον σὲ ξαφνικὴ ἀνθηθῆ, χωρὶς τίποτε νὰ τὸν δικαιολογεῖ. Θεῖες δυναστείες, μεγαλειώδη οἰκοδομήματα, μιὰ τέλεια ἐπιστήμη-σοφία, γνώσεις θαυμαστές τόσο ὡς πρὸς τὸν ὄρατο ὅσο καὶ τὸν ἀόρατο κόσμο. Λέγεται ὅτι οἱ Πυραμίδες, μέσα στὶς ὁποῖες ἔχουν συγκεντρωθῆ μυστικές ἀποκαλύψεις καὶ γνώσεις, εἶναι ἔργο τῶν μακρυνῶν ἐκείνων Ἀτλάντων μεταναστῶν. Ἄν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο περάσουμε πρὸς τὴ Δύση, ἀπὸ τὸ Μεξικό ὡς τὸ Περού, θὰ συναντήσωμε καὶ ἐκεῖ ἕναν πολιτισμὸ κι ἕνα κράτος – πολὺ προγενέστερο ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν Ἰνκας καὶ τῶν Ἀζτέκων – πού ἀποτελεῖ μιὰ πιστὴ ἀναπαράσταση τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου. Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἰνδία οἱ ὀρδές τῶν Τολτέκων, ἀνοίγοντας δρόμους μέσα ἀπὸ τὰ Ἰμαλάια, θὰ χτίσουν πολιτείες καὶ ὄχυρά, θὰ ἀναπτύξουν ἕναν πολιτισμὸ πού οἱ Rouranas ὀνομάζουν πολιτισμὸ τῶν Daityas, πού θὰ παρακάσει ἀργότερα, γιὰ νὰ ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ἐκεῖνον τῶν Ἀρίων.

Ἀγκαλιάζοντας ἔτσι μ' ἕνα βλέμμα τὴ μακρυνὴ προϊστορία τοῦ ἀνθρώπου, ἕνα κοινὸ σημεῖο προβάλλει παντοῦ: Ἕνας λαμπρὸς πολιτισμὸς, μιὰ τέλεια ἐπιστήμη-σοφία, γνώσεις φυσικές

και τεχνικές, πού δέν μπορούσαν νά κατέχουν οί πρωτόγονοι ἐκεῖνοι λαοί, χωρίς τή μεσολάβηση τῶν θείων ἐκπαιδευτῶν. Ὁ πανάρχαιος πολιτισμός τῆς Κίνας, ἄγνωστος σχεδόν μέχρι σήμερα, μᾶς μιλάει κι' αὐτός γιά τή χαμένη ἐκείνη ἐπιστήμη, πού οί Τολτέκοι καί οί Τουράνιοι κατακτητές εἶχαν κληροδοτήσει σ' αὐτήν. Σέ μιά ἀπό τίς ἀρχαῖες γραφές τῆς Κίνας, γνωστή μέ τόν τίτλο «Κλασσικό τῆς Ἀγνότητος», ἀναγράφεται μιά παράδοση σχετική μέ τό ὅτι ἡ ἐπιστήμη τῆς Κίνας εἶχε φθάσει σ' αὐτήν ἀπό τή Δύση, ἀπ' ὅπου εἶχε μεταφερθῆ προφορικά, καί πού τέλος ὁ Κο Hsuan διετύπωσε γραπτά: «Τή φέρνω –δηλώνει ὁ Κο Hsuan –ἀπό τόν θεῖο ἀντιβασιλέα τοῦ δυτικοῦ Hua. Τήν εἶχε λάβει ὁ ἴδιος ἀπό τόν θεῖο βασιλέα τῆς Πόλης μέ τίς Χρυσές Πύλες. Τήν εἶχε λάβει ἐκεῖνος ἀπό τή θεία Μητέρα του τῆς Δύσης». Φαίνεται ὅτι τό ὄνομα τῆς πόλης μέ τίς Χρυσές Πύλες εἶχε δοθῆ ἀργότερα καί σέ ἄλλες πρωτεύουσες τῶν Ἀτλάντων.¹

Οἱ Ἄτλαντες ἔδωσαν αὐτό πού εἶχαν νά δώσουν στήν ἀνθρώπινη ἐξέλιξη «ὅσο κρατοῦσε σ' αὐτούς ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ποσειδῶνα» λέγει χαρακτηριστικά ὁ Πλάτων, γιά νά ἀρχίσουν στή συνέχεια νά παρακμάζουν. «Ὅταν τό θεϊκό στοιχεῖο ἀναμιγνύεται πολύ μέ τό ἀνθρώπινο, ἐκφυλίζεται μέ τόν καιρό καί ἐπικρατεῖ τό τελευταῖο». Ἀρνητικές δυνάμεις ἐρχονται νά διαταράξουν τήν ἀρμονία τοῦ κράτους τῶν Ἀτλάντων. Ἡ πλεονεξία, ἡ ἐχθρότης, τὰ μῖση, οἱ ἐριδες, οἱ κατακτητικές τάσεις, καί πάνω ἀπ' ὅλα ἡ κακή χρήση τῶν ὑπερφυσικῶν γνώσεων ὡς πρός τίς δυνάμεις τῆς ὕλης, θά κάνουν τή θεία ὀργή νά ξεσπάσει ἀμείλικτη ἐπάνω τῆς. Τρομακτικοί σεισμοί, ἐκρήξεις ἠφαιστειῶν, κατακλυσμοί, ἀρχίζουν νά συγκλονίζουν καί νά διαμελίζουν τήν τεράστια ἡπειρο. Ἀπό τήν ἐνδοξη Ἀτλαντίδα δέν θά ἀπομείνουν παρά δύο μεγάλα νησιά, γνωστά σάν Rupa καί Daitya. Τελευταῖο ἀπομεινάρει τῆς ἡ Ποσειδωνίς, ἓνα μεγάλο νησί στόν Ἀτλαντικό, πού σύμφωνά μέ τίς ἀφηγήσεις τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, φέρεται νά ἔχει καταποντιστῆ τό ἔτος 9564 π.Χ. Ἐνας ἀπό τούς κατακτητικούς πολέμους τῶν τελευταίων αὐτῶν Ἀτλάντων εἶναι καί ἐκεῖνος πού μνημονεύεται στόν Κριτία μέ τους τότε κατοίκους τῆς Ἀττικῆς, τούς πρώτους Ἀρίους ἢ τούς προ-Ἕλληνες, κατά τόν ὅποιο οἱ Ἄτλαντες, ἂν καί πολυάριθμοι, φέρονται νά νικῶνται ἀπό τούς ὀλιγάριθμους Ἕλληνες.

Κοιτίδα τῆς νέας φυλῆς, τῆς Ἀρίας ἢ Λευκῆς φυλῆς, φέρεται

¹ Λέγεται ὅτι καί αὐτά τὰ νομιζόμενα σάν Κελτικά μνημεῖα, ἡ κατάλοιπα μνημείων στήν Εὐρώπη (Stonehenge κλπ.) εἶναι ἔργο τῶν Ἀτλάντων μεταναστῶν.

νά είναι και πάλι η Ἄσια. Κατέβηκαν –μᾶς λένε– από τόν Βορρά ἐκεῖνοι μέ τά ἄρμονικά σώματα, τά ὠσειδῆ πρόσωπα μέ τό χρώμα τοῦ φεγγαριοῦ καί τίς μακρυές μύτες, γιά νά ξεχυθοῦν στήν Ἰνδία, στό Ἰράν, τήν Ἀραβία, τήν Αἴγυπτο. Περνώντας μέσα από τόν Καύκασο, τή Γεωργία, τήν Ἀρμενία, θά διασκορπιστοῦν στήν Εὐρώπη, θά ἀποτελέσουν ἀργότερα τά Κελτικά φύλα, τούς προ-ἔλληνες, τούς Τρῶες, τούς Ἴωνες. Πνευματική ἐστία τῆς νέας φυλῆς καί πάλι ἡ Ἰνδία.

Μέσα ἀπό τή νέα αὐτή ἀνθρώπινη φυλή, σ' ἓνα παρελθόν πιό κοντινό, οἱ μορφές τῶν θεῶν Ἀπεσταλμένων διαγράφονται πιό καθαρά μέσα ἀπό τά βάθη τοῦ χρόνου. Ἦλθαν σέ διάφορες ἐποχές, φέρνοντας κάθε φορά, ἀπό γενηά σέ γενηά, ἓνα νέο μήνυμα τῆς αἰώνιας ἀλήθειας. Οἱ Γραφές τῆς Ἰνδίας μιλοῦν γιά τίς θεῖες αὐτές μορφές, πού πέρασαν ἀπό κεῖ: Vaivasvata Μανου, ἓνας μέγανος νομοθέτης. Vyasa, ἓνας σοφός συλλέκτης τῶν ἀρχαίων κειμένων. Καί πάνω ἀπ' ὅλους ἰδανικός μονάρχης, θεῖος ἐκπαιδευτής καί νομοθέτης ὁ Sri Rama, ὁ γυιός τοῦ Θεοῦ «πού εἶχε τά μάτια σαν γαλάζιους λωτούς, κυρίαρχος τοῦ κόσμου, κυρίαρχος τῆς ἴδιας τῆς ψυχῆς του» λέγει ὁ ἰνδός ποιητής Βαλμίκι. Δέν ὑπάρχει στ' ἀλήθεια ἰνδική καρδιά πού νά μὴν πάλλεται ἀπό εὐλάβεια καί σεβασμό κάθε φορά πού προβάλλει μέσα ἀπό τή σασκριτική φιλολογία ἡ λαμπρή μορφή τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνθρωπιστή, τοῦ «Κυρίου τῆς Δικαιοσύνης». Ἦλθε –μᾶς λένε– ἀπό τή Δύση, ἀπό τά δάση τῆς Εὐρώπης¹, ὕστερα ἀπό θεϊκή ἐντολή, νά κατακτήσει τή χώρα τοῦ Χιμαβάτ, νά πολεμήσει ἐκεῖ τίς μαῦρες φυλές, νά ἀποκαταστήσει καί νά ἀναμορφώσῃ τή θρησκεία τῶν Βεδῶν, νά τῆς δώσει νέα πνοή. Στή Ζέντ-Ἀβέστα, τό ἱερό βιβλίο τῶν Περσῶν, τό ἴδιο αὐτό πρόσωπο ἐμφανίζεται μέ τό ὄνομα Γίμα, ὁ ὠραῖος Γίμα, πού ὁ Ζωροάστρης τόν ἀναφέρει σαν τόν πρῶτο ἄνθρωπο στόν ὁποῖον μίλησε ὁ Ἀχούρα-Μάζντα ἐπάνω στή γῆ.

Οἱ χιλιετηρίδες περνοῦν, οἱ γεννές διαδέχονται ἡ μία τήν ἄλλη, ἡ πνευματική διδασκαλία ξεπέφτει καί πάλι, συσκοτίζεται ἀπό τήν ἀνθρώπινη ἀγνοία, καί μία νέα θεία μορφή προβάλλει μέσα ἀπό τήν ἰνδική παράδοση, φορέας ἑνός νέου καί πάλι μηνύματος τῆς αἰώνιας Ἀλήθειας. Κάτω ἀπό τό ἱερό ὄρος Μεροῦ, μέσα στό βαθύσκιωτο δάσος, ὁ θεῖος Κρίσανα, ὁ προφήτης τοῦ Βισνοῦ, ὁ Χριστός τῆς Ἰνδίας, γεννιέται ἀπό τόν θεῖο Κύκνο

¹ Μέσω τῆς Ἑσθονίας καί τῶν χωρῶν τῆς Βαλτικῆς περνώντας στό Τουρκεστάν καί ἀπό ἐκεῖ στήν Ἰνδία.

καί τήν ἀγνή παρθένο Ντεβάκι.¹ Ἦλθε «μέ τό μέτωπο γαλήνιο σάν τό χιόνι τοῦ Χιμαβάτ καί τήν καρδιά σάν αἰχμή κεραυνοῦ, λαμπρός μέσ στήν ἀθωότητά του» νά διδάξει καί πάλι τόν θεῖο νόμο, νά τόν ἀπαλλάξει ἀπό τήν ἀνθρώπινη σκουριά, νά πολεμήσει μέ θάρρος τήν ἄρνηση καί τό σκότος, πού παραμορφώνουν καί συσκοτίζουν τήν αἰώνια ἀλήθεια.

Ἄν ἀπό τήν Ἀσία τώρα περάσουμε στούς Ἀρίους τῆς Ἀφρικής, στήν Αἴγυπτο, τό ὄνομα ἑνός μεγάλου θεοῦ Ἐκπαιδευτοῦ προβάλλει ἐκεῖ μέσα ἀπό τά βάθη τοῦ χρόνου. Ὁ Θῶθ, πού στήν Ἑλλάδα ἀργότερα θά γίνει γνωστός σάν Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος, μέ τό τριπλό δηλ. ἀξίωμα τοῦ ἡγεμόνα, τοῦ νομοθέτη, τοῦ Ἱεροφάντη. Ἐγινε ὁ ἀναμορφωτής τῆς πανάρχαιας θρησκείας τοῦ Πνευματικοῦ Ἠλίου καί τοῦ Πνευματικοῦ Φωτός, πού οἱ πρόδρομοι λαοί εἶχαν κληρονομήσει ἐκεῖ. Κάθε Ἐγῶ δέν εἶναι παρά μία ἀκτίνα τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ Ἠλίου, πού ἔχει τήν ἔδρα της μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπό τήν ὥρα πού ὁ ἀνθρωπος θά ἔχη ἰδῆ τό φῶς αὐτό μέσ στήν καρδιά του, θά μπορεῖ νά τό βλέπει παντοῦ ἔξω ἀπό αὐτόν, στόν οὐρανό καί στή γῆ.

Ὅταν μιά ἄλλη ὑποφυλή τῆς Ἀρίας φυλῆς ἔρχεται στό προσκήνιο ὕστερα ἀπό χιλιάδες χρόνια στήν περιοχή τοῦ Ἰράν, συναντοῦμε ἐκεῖ ἕναν ἄλλον θεῖο Ἐκπαιδευτή μέ τό ὄνομα Ζωροάστρης. Ἐγινε ὁ ἰδρυτής τῆς θρησκείας τοῦ θεοῦ Πυρός, τοῦ καθαροῦ ἐκείνου στοιχείου πού ἐξαγνίζει, τό «θεῖο πῦρ» μέσ στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ζωροάστρης, ὁ πρῶτος ἀγγελιαφόρος αὐτοῦ τοῦ Πυρός γνωρίζει τόν τρόπο νά τό κατεβάζει ἀπό τόν οὐρανό πρὸς τή γῆ, ἐπάνω στόν ἱερό βωμό. Ζωηρή ἔχει παραμείνει μέσα ἀπό τίς χιλιετηρίδες ἡ ἀνάμνηση μιᾶς εἰκόνας, ἐκείνης πού ὁ Ζωροάστρης ὄρθιος ἐμπρός στό βωμό, μέ τά χέρια ὑψωμένα, ἐπικαλεῖται τό οὐράνιο Πῦρ νά ἀνάψει τή φωτιά του ἐπάνω σ' αὐτόν. Σύμφωνα μέ τίς ἀπόκρυφες παραδόσεις ἡ πνευματική Ἀτομικότης πού εἶχε ἔλθει στήν Αἴγυπτο σάν Θῶθ, εἶναι ἡ ἴδια πού ὕστερα ἀπό χιλιάδες χρόνια ἐμφανίσθηκε στό Ἰράν σάν πρῶτος Ζωροάστρης. Γιά νά ἐμφανισθῆ καί πάλι ὕστερα ἀπό χιλιάδες χρόνια σάν θεῖος Ὀρφεύς στήν Ἑλλάδα.

Τό ὄνομα Ὀρφεύς σημαίνει «αὐτός πού φέρνει τό φῶς». Ἦλθε νά δώσει τό φῶς, νά δώσει πνοή καί ὑπόσταση στό πνευματικό ἐκείνο κέντρο πού ἐμελλε νά καταυγάσει μέ τήν ἀκτινοβολία του τόν κόσμο ὁλόκληρο. Μέ ἄσπρα ροῦχα λινά, καί στε-

¹Μία γέννησις πού ὑπενθυμίζει ἐκείνην τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τόν θεῖο Κρόνο καί τήν ἀγνή παρθένο Μαρία.

φάνι μυρτιάσε στά μαλλιά –όπως μᾶς τόν ἔχει δώσει ἡ παράδοσις – μέ τή συμβολική ἐνεάχορδη λύρα του, καί πάνω ἀπ' ὅλα μέ τή θεόπνευστη διδασκαλία του, ὁ ἀγνός Ὁρφέας φαντάζει μέσα ἀπό τὰ βάθη τοῦ χρόνου σάν ἓνας ἄλλος Χριστός, σάν ὁ Χριστός τῆς Ἑλλάδας. Ἐγινε ὁ φορέας τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς θρησκείας, μιᾶς θρησκείας –σοφίας προορισμένης γιά τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς διανόησης καί τοῦ πνεύματος, ἀπρόσιτης ἴσως γι' αὐτό στό μεγάλο κοινό. Ἡ ὀρφική θεολογία καί τὰ ὀρφικά μυστήρια –πηγή ὄλων τῶν φιλοσοφικῶν καί τῶν μυστηριακῶν σχολῶν τῆς Ἑλλάδας – περνώντας μέ ἀλλαγμένη μορφή στή σχολή τοῦ Πυθαγόρα καί τοῦ Πλάτωνα, θά θρέψει καί θά διαμορφώσει τή σοφία ἐκείνη, πού ἂν καί διαστρεβλωμένη ἀπό τὴν ἀνθρώπινη ἀγνοια, ἐξακολουθεῖ νά φωτίζει τόν κόσμο ὁλόκληρο.

Ἡ ἀνθρωπότητα, μέ τὴν Ἀρία φυλὴ, ἔχει φθάσει στή λεγόμενη ἱστορική ἐποχή. «Υπάρχουν ἐποχές –λέγει ὁ Ἐδ. Συρέ– πού τὸ ἴδιο πνευματικὸ ρεῦμα διατρέχει κατὰ ἓνα τρόπο μυστηριώδη ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀπὸ πού ἔρχεται; Ἀπὸ τὴν Ἰνδία, τὴ μοναδικὴ θεία ἐστία, πού εἶναι ἀπρόσιτη στά μάτια μας, πού ἡ δύναμη τῆς ὠστόσο διαπερνάει τόν κόσμο μας». Ἐτσι, κατὰ τόν ἔκτο πρὶν ἀπὸ τόν Χριστὸ αἰῶνα, οἱ ἀπόστολοι τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζονται ταυτόχρονα σὲ διάφορες περιοχὲς πάνω στὴ γῆ. Στὴν Ἰνδία ὁ Βούδδας, ὁ πρίγκηπας τῆς ἀγάπης καί τῆς συμπόνιας, στὴν Ἑλλάδα ὁ θεῖος Πυθαγόρας στὴν Κίνα ὁ Λάο-Τσε, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Ταοϊσμοῦ καί σχεδόν ταυτόχρονα ὁ Κομφούκιος, στὴν Ἰταλία ὁ θεόπνευστός καί εἰρηνικός ἡγεμόνας Νουμάς ὁ Πομπήλιος. Ἀς σταθοῦμε στὴ νότια Ἰνδία, ὅπου 2500 χρόνια μετὰ τὸν Κρίσνα ἡ θρησκεία τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ ἔχει ἀνάγκη καί πάλι ἀπὸ νέα πνοή. Τὴν πνοή αὐτὴ θά τὴν φέρει μέ τὴ διδασκαλία του ὁ ἀγνός πρίγκηπας Σιντάρτα, θά ἔλθει νά γυρίσει γιά μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸν τροχὸ τοῦ Καλοῦ Νόμου. Μέ τὴν καρδιά παλλόμενη ἀπὸ τρυφερότητα καί συμπόνια γιά τὸν ἀνθρώπινο πόνο καί τὴν ἀνθρώπινη μοῖρα, μέ τὸ πνεῦμα ἀνοιγμένο στό θεῖο φῶς, ὁ νεαρός πρίγκηπας, γυρίζοντας τίς πεδιάδες καί τὰ δάση τῆς Ἰνδίας, διδάσκει τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας, τῆς ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὸν πόνο καί τὴν ἐπίγεια μοῖρα. «Ὁ πόνος, ἡ αἰτία τοῦ πόνου, ἡ κατάπαυση τοῦ πόνου, ἡ ὁδὸς τῆς κατάπαυσης τοῦ πόνου». Ἐγινε ὁ μεγάλος ἀνακαινιστὴς τῆς θρησκείας τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ καί ταυτόχρονα ὁ ἰδρυτὴς μιᾶς νέας μεγάλης θρησκείας, τοῦ Βουδδισμοῦ. Ἐχοντας φθάσει στὴν ὑψηλότερη πνευματικὴ βαθμίδα, τὴν ἐφικτὴ ἐπάνω στὴ γῆ, ἐκείνην τοῦ Φωτισμένου καί Τετελεσμένου, τοῦ Τέλειου Βούδδα, ἀποσύρθηκε ὀριστικὰ –μᾶς λένε– ἀπὸ τὸ γήινο προσκή-

νιο και τις γήϊνες ένσαρκώσεις. Σύμφωνα με τις απόκρυφες παραδόσεις, ο Βούδδας είναι η τελευταία ένσάρκωσις του μεγάλου εκείνου θείου Έκπαιδευτοῦ πού εἶχεν ἔλθει σάν Θῶθ στην Αἴγυπτο, σάν Ζωροάστρης στό Ἰράν, σάν Ὀρφέας στην Ἑλλάδα.

Ὅμως ἡ ἀνθρωπότητα δέν μένει ποτέ ὀρφανή ἀπό τό φῶς τοῦ πνεύματος, ὅπως δέν μένει καί ἀπό τό φῶς τοῦ ἡλίου. Ἀποχωρώντας ἀπό τό γήϊνο πρῶσκήνιο ὁ μέγας Τετελεσμένος, ὁ Βούδδας εἶχε ὁ ἴδιος δηλώσει ὅτι μετὰ ἀπό αὐτόν ἕνας ἄλλος μέγας Ἐκπαιδευτής θά ἔλθει νά καταλάβει τή θέση τοῦ πάνω στή γῆ «ὁ πολυαγαπημένος ἀδελφός του, ἐκεῖνος πού ἐπί ἑκατομμύρια χρόνια εἶχε διανύσει μαζί του τή γήϊνη ἀτραπό.» Τό ἔνδοξο αὐτό Ὅν εἶναι ἐκεῖνο πού τόσο μέσα στά Ἰνδουίστικά ὅσο καί τά βουδδιστικά κείμενα μνημονεύεται μέ τό ὄνομα «Maitreya». Ὁ Boddhisattwa Maitreya, ὁ μελλοντικός Βούδδας τῆς ἀγάπης καί τῆς συμπόνοιας, ὁ Βούδδας τῆς 6ης φυλῆς, εἶναι ἐκεῖνος –μᾶς λένε– πού 2500 χρόνια πρὶν ἀπό τόν Βούδδα, εἶχε ἐμφανισθῆ σάν Κρίσνα στην Ἰνδία, γιά νά ἔλθει 600 περίπου χρόνια μετὰ τόν Βούδδα (3000 χρόνια μετὰ τόν Κρίσνα) σάν Ἰησοῦς στην Ἰουδαία. Ἐμφανίσθηκε στόν λαό ἐκεῖνον, τόν ἀνήσυχο, τόν συσκοτισμένον ἀπό τήν ἁμαρτία καί τά πάθη, πού τόν ἀναζητοῦσε ἐναγώνια μέσα ἀπό τούς αἰῶνες, πού οἱ Προφῆτες του τόν εἶχαν ἀναγγεῖλει καί τόν περίμενε. Ἐμφανίσθηκε με ὅλη τή λαμπρότητα τῆς πνευματικῆς του ἰσχύος, μέ τόν φωτιστέφανο τῆς ἀγνότητάς του, σάν ἕνα ἄνθος ὑπερκόσμιο πάνω στή γῆ, γιά νά ἀνανεώσει τήν ξεπεσμένη θρησκεία τους, νά συμπληρώσει καί νά φωτίσει τόν Νόμο τους. Ἐμφανίσθηκε μέ τό ἀληθινό ὄνομά του –λένε οἱ Γραφές–, μέ τό πνευματικό του ὄνομα, σάν ὁ Χριστός «ὁ Μεσσίας», καί ἐκεῖνοι πού τόν περίμεναν, πού προσδοκοῦσαν τήν ἔλευσή του, δέν τόν ἀναγνώρισαν. Δύσπιστοι καί μικροί, συσκοτισμένοι ἀπό τή μισαλλοδοξία καί τά πάθη, ἐστειλαν τή φυσική του ὑπόσταση πρὸς τόν θάνατο. Ἡ μεγάλη θρησκεία πού στηρίχθηκε στή διδασκαλία του, ἡ θρησκεία τῆς ἀπειρης ἀγάπης καί τῆς συγγνώμης, δύο χιλιάδες χρόνια μετὰ ἀπό αὐτόν, δέν ἔχει ἀνθίσει ἀκόμη πάνω στή γῆ. Ὁ Χριστός θά ἔλθει καί πάλι...

Ἄλλά καί ἄλλοι θεῖοι Ἐκπαιδευτές, μικρότερης ἴσως ἀκτινοβολίας, ἔχουν ἔλθει κατά καιρούς καί ἡ Ἰνδία μιλάει γιά χιλιάδες ἀπό αὐτούς «ἀναρίθμητους σάν τήν ἄμμο τοῦ Γάγγη», πού τά ὀνόματά τους ἔχουν χαθῆ. Ἐρχονται κάθε φορά πού ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει ἀνάγκη ἀπό πνευματική ἐνδυνάμωση καί βοήθεια. Ἦλθαν σαν Mahatmas καί Rishis στην Ἰνδία, σαν πνευματικοί

ήρωες και σοφοί στην Έλλάδα, σάν Προφήτες στο Ίσραήλ, πατριάρχες, ποιμένες λαών, σάν ποντίφηκες-γεφυροποιοί νά ένωσουν τόν ούρανό μέ τή γή. Ποιός ήταν ό Ένώχ, ό έβδομος πατριάρχης τών Ίουδαίων, πού «μετετέθη του μή ιδείν θάνατον» ό Άβραάμ, ό δίκαιος βασιλεύς τής Ούρ στη Χαλδαία, ό Μελχισεδέκ, βασιλεύς σαλίμ, ιερεύς του Αιλοΐμ του ύψιστου, πού ό Παύλος τόν θεωρεί ισότιμον στην πνευματική Ίεραρχία μέ αυτόν τόν Ίησοϋ.¹ Τά όνόματά τους θά άποτελοϋσαν λεγεώνα όλόκληρη. Πίσω άπ' όλους αυτούς οι ιθύνοντες τής «Λευκής Στοάς», οι μεγάλοι αρχιτέκτονες του ναού του πνεύματος, και όλοι οι άλλοι οικοδόμοι, αρχιμάστορες, έργάτες στην οικοδόμηση του θείου σχεδίου του.

Οι θρησκείες δέν είναι αιώνιες. Κάθε θρησκεία άκτινοβολεί, άνθίζει για ένα χρονικό διάστημα και στη συνέχεια παρακμάζει, μαραινεται, χάνει τόν έσωτερικό δυναμισμό και τό φώς της, μη όντας παρά τό ανθρώπινο όργανο τής άμετάβλητης θείας Σοφίας. Ο Βουδδας ήταν ό πρώτος ιδρυτής θρησκείας πού μίλησε για τήν άλήθεια αυτή, πού δέν έχαρακτήρισε τή δική του θρησκεία σάν αιώνια. Έχοντας συνείδηση τής παροδικότητας και τής μεταβλητότητας τών πάντων, γνωρίζοντας καλά ότι και οι θρησκείες άκολουθούν τόν ίδιο ρυθμό τής άκμης και τής παρακμής, τής παλίρροιας και τής άμπωτης, ό Sakya Mouni είχε προειπει στους μαθητές του τή μοιραία και σταδιακή πτώση τής διδασκαλίας και τής λατρειας του. Είχε άκόμη ό ίδιος άναγγείλει τήν έλευση και πάλι επάνω στη γή ύστερα άπό χιλιάδες χρόνια του θείου εκεινου εκπαιδευτοϋ, του Boddhisattwa Maitreya, του Χριστοϋ τής άγάπης και τής συμπόνοιας, για τήν ίδρυση αυτή τή φορά τής παγκόσμιας θρησκείας.

Άς δοϋμε πώς περιγράφεται μέσα στα Βουδδιστικά κείμενα (τόσο του Μικροϋ όσο και του Μεγάλου Όχηματος) μέ ώραιες ποιητικές εικόνες, τό συγκλονιστικό αυτό μελλοντικό γεγονός, καθώς και τό ένδοξο Όν, πού θά έλθει νά συνενώσει μέ τή δύναμη τής θείας άγάπης τόν σπαρασσόμενο κόσμο μας.

Σύμφωνα μέ τήν άναγγελία, όπως ειπαμε, του Sakya Mouni, του Βουδδα, ή τελευταία αυτή έλευσις του πολυαγαπημένου αδελφοϋ θά γίνει 5000 χρόνια μετά τήν είσοδο του πρώτου στην Parapirvana (γύρω δηλ. στο έτος 4350 μ.Χ.) όταν θά έχει τελειώσει ή σκοτεινή εποχή του «Bouddhantaram». Θά έλθει άξιος, δοσμένος άπό τή μοιρα, έχοντας νικήσει τόν κόσμο και τήν έγκόσμια ζωή, ύστερα άπό χιλιάδες ένσαρκώσεις του πάνω

¹ Παύλος προς Έβραίους: «Άρχιερεύς εις τόν αιώνα τήν ταξιν Μελχισεδέκ».

στή γῆ, γιά νά γυρίσει τόν τροχό τοῦ Καλοῦ Νόμου. Τό ὄνομά του σημαίνει καθολική ἀγάπη, ἀπειρη καλωσύνη, συμπόνια καί τρυφερότητα γιά κάθε ζωή, γιά κάθε πνοή.

«Θά ἔλθει καί θά εἶναι ὁ Τέλεια, ὁ Φωτισμένος, ὁρατῆ ἐκδήλωση τῆς ἀναλλοίωτης Σοφίας. Γιατί ὅπως δέν ὑπάρχει φῶς στόν κόσμο μας ὅταν ὁ ἥλιος βασιλεύει, ἔτσι καί ἡ Ἀλήθεια σκοτεινιάζει ὅταν κανένας Φωτισμένος δέν εἶναι πάνω στή γῆ γιά νά τή διδάξει...»

«Θά ἔλθει, καί θά εἶναι ὁ Μεγάλος ἼΑρρη, ὁ ὠραῖος ἼΑρρη, ὁ Ἐνδοξος... Τό σῶμα του σάν μία στήλη ἀπό καθαρό χρυσάφι στό αὐγινό φῶς, ἢ μέ τή λάμψη τοῦ μαργαριταριοῦ κάτω ἀπό τό αὐγινό φῶς... Μέσα στά μάτια του «Lapis lazuli», ἢ μέσα στά μάτια του ἡ τέλεια ἐναρμόνιση τοῦ μαύρου καί τοῦ λευκοῦ». Τό μέτωπό του εὐρύ, τὰ μαλλιά του λάμποντα, μέ τίς ἀνταύγειες τοῦ λαιμοῦ τοῦ παγωνιοῦ. Ἡ φωνή του μελλωδική καί πάλλουσα, γλυκεριά σάν ἐκείνη τοῦ πουλιοῦ Kuravika τῶν Ἰμαλαίων. Ἡ αὔρα τοῦ χρυσαφένιου κορμοῦ του θά ἀπλώνεται ὁλόγυρά του ἔως 4000 λεῦγες καί περισσότερες...»

«Ἡ συμπόνια του θά φέρει στούς ἀδελφούς του ἀνθρώπους τούς θησαυρούς τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς δυνάμει του. Ὑστερα ἀπό τόσους αἰῶνες μίσους, σκληρότητας καί ἀλληλοσπαραγμοῦ, οἱ ἄνθρωποι θά ξανοιχθοῦν πρὸς τήν καλωσύνη καί τόν ἀλτροῦισμό, θά ἀναγνωρίσουν ὁ ἓνας τόν ἄλλον σάν ἀδελφό... Οἱ μαθητές πού θά τόν ἀκολουθοῦν θά ἀνέρχονται σέ ἑκατοντάδες χιλιάδες, ὅλοι θά θέλουν νά τόν ἰδοῦν καί νά τόν ἀκούσουν... Τί χαρά, τί εὐλογία, ἢ παρουσία ἐνός τέτοιου φωτεινοῦ ὄντος στόν κόσμο τῆς θλίψης. Τί πρόδος στόν δρόμο πρὸς τήν ἀπελευθέρωση, τήν ἀπόκτηση βεβαιότητας γιά τό μέλλον, γιά τή Νιρβάνα. Τί εὐτυχία νά ζεῖς πάνω στή γῆ τήν ὥρα ἐκείνη, νά συνάξεις τή διδασκαλία του, νά θαμπώνεσαι ἀπό τήν ἀκτινοβολία τοῦ χρυσαφένιου κορμοῦ του... Ὅπως τό νερό πού τό σύννεφο μοιράζει παντοῦ, ἔτσι θά ἐκθέτει ἀκούραστα καί χωρίς διάκριση τόν Καλό Νόμο γιά ὅλα τὰ ὄντα, γιά τούς πιστούς κάθε θρησκείας καί κάθε τόπου ἐπάνω στή γῆ. Ἡ μεγάλη καρδιά του πάλλοντας ἀπό ἀγάπη καί συμπόνια δέν θά θέλει νά ἀφήσει πλάσματα ὑποφέροντα. Ἡ τρυφερότητά του πρὸς τόν καθένα τόσο βαθειά σά μιᾶς περιστερας γιά τὰ μικρά της...»

«Ἀπέχοντας ἀπό κάθε ἐπίδειξη μαγείας ἢ θαυματουργίας, θά θεραπεύει τούς πάσχοντες κατά χιλιάδες, χωρίς προσπάθεια, χωρίς θαῦμα, μέ μόνη τή διοχέτευση τῶν φυσικῶν του δυνάμεων...»

Θά ἔλθει ὅταν θά ἔχουν συμπληρωθῆ οἱ καιροί, γιά νά ἐνώσει τήν ἀνθρωπότητα στή μιά θρησκεία, στή μιά Ἀλήθεια, τή μιά Ζωή.

Ἡ Λευκή Ἀδελφότης ὑπάρχει, αἰώνιος φρουρός τῆς πνευμα-

τικῆς ἐξέλιξης καί τῶν πνευματικῶν πεπρωμένων τῆς ἀνθρωπότητος ἐπάνω στή γῆ. Ἡ γνώση ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξὴ τῆς ἐφυλάσσονταν πάντοτε μὲ αὐστηρότητα μυστικῆ μέσα στὰ ἄδυτα τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων. Τὰ θεῖα ὄντα δὲν ἔχουν ἐγκαταλείψει τὸν κόσμον μας. Κατέχοντας τοὺς ὑψηλότερους βαθμοὺς στὴν πνευματικὴ Ἱεραρχία τῆς γῆς, δημιουργοῦν τίς θρησκείες, ἰδρύουν τὰ μυστήρια, τὰ χρησιμοποιοῦν σὰν ἀγωγούς τοῦ «κεκρυμμένου» φωτός, καί ὅταν οἱ ἐποχές δὲν εὐνοοῦν τὴ λειτουργία τους, κλείνουν τὴ θύρα. Μὲ ἔδρα τὴν ἱερὴ Σαμπάλλα δὲν ἐμφανίζονται παρά σπανιώτατα στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, δρώντας περισσότερο διὰ μέσου τῶν ἀπεσταλμένων τους, πού χρησιμεύουν σὰν οἱ ἐνδιάμεσοι μὲ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον.

Ποιά εἶναι ἡ Σαμπάλλα, πού βρίσκεται ἡ Σαμπάλλα, ἡ ἱερὴ πολιτεία, ἡ διαμονὴ τῶν Θεῶν ἐπάνω στή γῆ, θὰ μπορούσε εὐλογα νὰ ρωτήσῃ κανεὶς. Ἡ Σαμπάλλα –μᾶς λένε– ὑπῆρχε, ὑπάρχει καί θὰ ὑπάρχει, ἀθέατη, ἀπρόσιτη στὰ βέβηλα μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ὅλα τὰ ρεύματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς φεύγουν ἀπὸ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ κέντρο γιὰ νὰ ἀκτινοβολήσουν μακριὰ καί νὰ ἐπιστρέψουν καί πάλι σ' αὐτό. Τὸ πνευματικὸ αὐτὸ ρεῦμα –διπλῆς κατευθύνσεως – ἔχει σημεῖα εἰδικὰ συγκεντρώσεως ἐπάνω στή γῆ, ἐκεῖνα πού οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἐγνώριζαν καί σύμφωνα μὲ ὑποδείξεις ἐκ τῶν ἄνω ἔχτιζαν ἐπάνω σ' αὐτὰ τίς ἱερές πόλεις ἢ τὰ μεγάλα θρησκευτικὰ κέντρα τους. Ἐτοί ἐδημιουργήθηκαν τὰ μυητικὰ κέντρα τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Ἑλλάδος, μόνιμες ἐστίες πνευματικοῦ φωτός καί πνευματικῆς ζωῆς ἐπάνω στή γῆ.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, τόσο τοῦ μακρυνοῦ παρελθόντος ὅσο καί τοῦ παρόντος, εἶναι γεμάτη ἀπὸ βιαιότητες, πάθη, αἱματηρές συγκρούσεις, σκληρότητες. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ μακριὰ χαιμαζόμενη νύχτα ἡ παρουσία τοῦ θεοῦ μοιάζει ἀνύπαρκτη, ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου κλεισμένη στό πνεῦμα, ἀποκομμένη ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν τῆς προορισμό. Εἶναι ἡ περίοδος τῆς ἀνάπτυξης τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ, τῆς συγκεκριμένης διάνοιας, τῆς Λογικῆς, πού ὀδηγεῖ στὴ χωριστικότητα, τὸν ἀτομικισμό καί τὸν ἀνταγωνισμό. Ἡ μιά γνώση, ἡ γνώση τῆς Ἀλήθειας, μοιράζεται στίς πολλὰς γνώσεις, στίς πολλὰς ἐπιστήμες πού συσκοτίζουν καί παρεμποδίζουν τὴ θέα τοῦ ὅλου. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὡστόσο, μέσα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἄρνηση καί τὸ σκότος, μέσα ἀπ' ὅλους τοὺς μακροχρόνιους μεσαιῶνες, ἡ ἐξέλιξις καί τὸ θεῖο σχέδιο ὡς πρὸς τὸν ἀνθρώπον συντελεῖται, τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα ὑψώνεται ἀργά, ἀλλὰ σταθερὰ πρὸς τὸ φῶς. Τὸ τέρμα τῆς ἀνθρώπινης περιπέτειας, τοῦ σκληροῦ γῆϊνου ταξιδιοῦ, θὰ εἶναι ὁ Θεός, ἡ γνώση καί ἡ ἀνακάλυψη τοῦ Θεοῦ.

ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ «ΛΕΥΚΟΥ ΛΩΤΟΥ»

Τὴν Τρίτη, 8 Μαΐου, ἔγινε, ὅπως κάθε χρόνο, στὰ Γραφεῖα τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας ἡ ἐορτὴ τοῦ Λευκοῦ Λωτοῦ γιὰ νὰ τιμηθεῖ ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τῆς ἰδρύτριας τῆς Ἑταιρίας Ε.Π.ΜΠΛΑΒΑ-ΤΣΚΥ. Προσῆλθαν πολλὰ μέλη καὶ φίλοι τῆς Ἑταιρίας φέρνοντας λίγα λουλούδια γιὰ νὰ τιμήσουν τὴ μνήμη της, ὅπως ἦταν καὶ ἡ ἐπιθυμία της.

Ἡ ἀδ. Ἰφιάνασσα Χατζηδημητρίου διάβασε πολὺ ὁμορφα ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ περίφημο ποίημα τοῦ Ε. Ἄρνολντ «τὸ φῶς τῆς Ἀσίας» καὶ ἐκφωνήθηκαν ἀξιόλογες ὁμιλίες τίς ὁποῖες παραθέτουμε γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ ΙΛΙΣΟΥ καὶ γιὰ ὅσους δὲν μπόρεσαν νὰ εἶναι μαζί μας ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ὅμιλία Πολ. Ἄντζακα

Ἦταν ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα πρωῒνά πού ὁ ἥλιος μόλις εἶχε ἀνατελεῖ καὶ τὸν βλέπατε ἀνάμεσα στοὺς εὐκαλύπτους καὶ στὰ πεῦκα. Ἦταν πάνω ἀπ' τὰ νερὰ χρυσαφένιος, λαμπερός –μέ τέτοιο φῶς πού ὑπάρχει μόνον ἀνάμεσα στὰ βουνὰ καὶ στὴ θάλασσα. Ἦταν τέτοιο καθαρὸ πρωῒνό χωρίς ἀνάσα, γεμᾶτο ἀπ' αὐτὸ τὸ παράξενο φῶς πού βλέπει κανεὶς ὄχι μόνον μὲ τὴν ματιὰ του, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά του. Καὶ ὅταν τὸ κυτᾶτε ὁ οὐρανὸς εἶναι πολὺ κοντὰ στὴ γῆς, καὶ ἔχετε χαθῆ στὴν ὠμορφιά. Ξέρετε δὲν θὰ ἔπρεπε ποτὲ νὰ διαλογίζεσθε δημοσίᾳ, ἢ μὲ ἓναν ἄλλον ἢ μὲ μίαν ὁμάδα. Θὰ πρέπει νὰ διαλογίζεσθε μόνον σὲ μοναχικότητα, στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας ἢ ἐνωρὶς στὸ ἡσυχὸ πρωῒνό. Ὅταν διαλογίζεσθε σὲ μοναχικότητα πρέπει νὰ ὑπάρχει μοναχικότης. Πρέπει νὰ εἴσθε ἐντελῶς μόνος, ὄχι νὰ ἀκολουθῆτε ἓνα σύστημα, μιά μέθοδο, ἐπαναλαμβάνοντας λέξεις ἢ ἀκολουθώντας σκέψεις ἢ σχηματίζοντας σκέψεις σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας. Ἡ μοναχικότης παρουσιάζεται ὅταν ὁ νοῦς εἶναι ἐλευθερωμένος ἀπὸ τὴν σκέψι. Ὅταν ὑπάρχουν ἐπιδράσεις ἀπὸ ἐπιθυμίες ἢ ἀπὸ τὰ πράγματα, πού ὁ νό τὰ πράγματα, πού ὁ νοῦς ἐπιδιώκει, εἶτε στὸ μέλλον, ἢ στὸ παρελθόν, δὲν ὑπάρχει μοναχικότης. Μόνον στὴν ἀπεραντωσύνη τοῦ παρόντος παρουσιάζεται αὐτὴ ἡ μοναχικότης. Καὶ τότε σὲ ἡρεμὴ μυστικότητα στὴν ὁποῖαν ὅλες οἱ ἐπικοινωνίες ἔχουν σταματήσει, στὴν ὁποῖαν δὲν ὑπάρχει παρατηρητῆς, μὲ τίς ἀνησυχίες του μὲ τίς ἀνόητες διαθέσεις του καὶ προβλήματα – μόνον τότε σ' αὐτὴ τὴν ἡρεμὴ μοναχικότητα, ὁ διαλογισμὸς γίνεται κάτι πού δὲν μπορεῖ νὰ μπῆ σὲ λέξεις. Τότε ὁ διαλογισμὸς εἶναι μιά αἰωνία κίνησι. Δὲν ξέρω ἂν ποτὲ ἔχετε

διαλογισθῆ, ἂν ποτέ ἔχετε μείνει μόνος –μοναχικός– μακριά ἀπό κάθε τι, ἀπό κάθε πρόσωπο, ἀπό κάθε σκέψη καί ἐπιδίωξι ἂν ἔχετε ποτέ βρεθῆ πλήρης, ἐντελῶς μοναχικός, ὄχι ἔρημος, ὄχι ἀποσυρμένος σέ κάποιο φανταστικό ὄνειροπόλημα ἢ ὄραμα, ἀλλά μακριά, ἔτσι πού μέσα σας δέν ὑπάρχει τίποτε ἀναγνωρίσιμο, τίποτε πού νά τό ἐγγίζετε μέ τή σκέψη ἢ τό αἶσθημα τόσο μακριά ὥστε σ' αὐτή τήν πλήρη μόνωσι ἢ πραγματική σιωπή γίνεται τό μόνον ἄνθος, τό μόνο φῶς καί ἡ ἄχρονη ιδιότης πού δέν μετριέται ἀπό τή σκέψη. Μόνον σέ τέτοιο διαλογισμό ἡ ἀγάπη ἔχει τήν παρουσία της. Μή σκοτιζεσθε νά τήν ἐκφράσετε, θά ἐκφράση τόν ἑαυτό της. Μή τήν χρησιμοποιήσετε. Μή προσπαθήσετε νά τήν βάλετε σέ δράσι. Θά δράση καί ὅταν δράση, σ' αὐτή τή δράση δέν ὑπάρχει λύπη, ἀπογοήτευση, οὔτε ἀντίφαση, τίποτε ἀπό τή δυστυχία καί τό μόχθο τοῦ ἀνθρώπου.

Λοιπόν διαλογίσεσθε μόνος. Λησμονηθῆτε. Καί μή προσπαθῆτε νά θυμηθῆτε πού ἔχετε ὑπάρξει. Ἄν προσπαθῆτε νά τό θυμηθῆτε τότε θά εἶναι κάτι πού εἶναι πεθαμένο. Καί ἂν τό κρατήσετε στήν μνήμη σας, τότε δέν θά εἴσθε ποτέ πάλι μόνος. Λοιπόν διαλογίσεσθε σ' αὐτή τήν ἀτέλειωτη μοναχικότητα, στήν ὡμορφιά αὐτῆς τῆς ἀγάπης, σ' αὐτή τήν ἀθωότητα, στό καινούργιο – τότε ὑπάρχει εὐδαιμονία πού εἶναι αἰώνια.

Ὁ οὐρανός εἶναι πολύ γαλάζιος, τό γαλάζιο πού ἔρχεται μετά τήν βροχή καί αὐτές οἱ βροχές ἔχουν ἔλθει ὕστερα ἀπό πολλούς μῆνες ἀνομβρίας. Ὑστερα ἀπ' τή βροχή οἱ οὐρανοί ἔχουν πλυθῆ καθαρά καί οἱ λόφοι εἶναι χαρούμενοι καί ἡ γῆ εἶναι ἤσυχη, σιωπηλή. Καί κάθε φύλλο ἔχει τό φῶς τοῦ ἡλίου πάνω του, καί ἡ αἴσθησι τῆς γῆς εἶναι πολύ κοντά σας. Λοιπόν διαλογίσεσθε σέ πολύ μυστικιά γωνιά τῆς καρδιάς σας καί τοῦ νοῦ σας, ὅπου δέν εἶχατε ποτέ πρὶν ὑπάρξει.

(Ἐκ τῆς βιβλίου τοῦ Κρισναμούρτι «Διαλογισμός»)

Ὁμιλία Χρ. Καμαρωτάκη

Ἀδελφέ Πρόεδρε, Ἀδελφοί μου

Ἦδη κλείνουν 100 χρόνια ἀπὸ τήν ἡμέρα ἐκείνη πού ἡ Ε. Π. Μπλαβάτσκι, ἡ ἰδρυτριά τῆς Θεοσ. Ἐταιρίας ἔφυγε ἀπὸ τόν μάταιο τοῦτο κόσμον ἀπλά καί ταπεινά ὅπως ἀρμόζει σέ πνευματικούς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς της. Ἡ διέλευσις της ἀπὸ τόν πλανήτη μας ἀποτελεῖ ἕνα κοσμοϊστορικό γεγονός, διότι σηματοδοτεῖ τήν ἀνοδική πορεία τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἦλθε εἰς τόν γῆϊνο κόσμο σάν ἕνας οὐράνιος κομήτης καί

ἔφερε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἓνα μήνυμα ἐλπίδας καὶ αἰσιοδοξίας γιὰ τὴν αὖριον. Ἦλθε σάν ἄστρο λαμπερό σέ μιὰ ἐποχὴ θρησκευτικῶν ἀντιθέσεων καὶ ἀνταγωνισμῶν, σέ μιὰ ἐποχὴ πού ὁ ὑλιστικὸς ἰδεαλισμὸς εἶχε ἀπλώσει τὰ πλοκάμια του πιεστικά πάνω στὴν ἀνθρωπότητα.

Σ' αὐτὴν τὴν κρίσιμη περίοδο τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιῶν πρόβαλε ἡ φωτεινὴ φυσιογνωμία τῆς Ε.Π.Μπλαβάτσου διὰ μέσου τῆς ὁποίας ὁ Πνευματικὸς κόσμος ἔδωσε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν θεία γνῶσιν. Ποία εἶναι ὁμως αὐτὴ ἡ θεία γνώση πού περιεκτικὰ ἀποδίδεται διὰ τοῦ ὄρου Θεοσοφία; Μιλώντας γι' αὐτὴν ἡ Μπλαβάτσου μᾶς λέγει ὅτι «εἶναι ἡ γνώση τῶν Μεγάλων ὄντων, τῶν Διδασκάλων τῆς Σοφίας».

Δι' αὐτῆς, ὁ Πνευματικὸς κόσμος θέλησε νὰ ἐκφράσῃ συνοπτικά ὅτι βαθύτερο εἶπανε κατὰ τὸ παρελθόν οἱ μεγάλοι ἀναμορφωταὶ τῆς ἀνθρωπότητας. Διὰ τῆς Θεοσοφίας, ἐφ' ὅσον συλλάβουμε τὸ νόημά της, ἐλευθερωνόμεθα ἀπὸ τὴν κατὰ τὰ φαινόμενα πολλαπλότητα τῶν διδασκαλιῶν καὶ συνειδητοποιοῦμε τὴν μεταξύ αὐτῶν σχέση καὶ ὁμοιογένειαν.

Ἔτσι ἀπομακρύνουμε τὸ νεῖκος πού μᾶς χωρίζει, καὶ φέρνουμε εἰς τὴν ψυχὴ μας τὴν φιλότητα πού μᾶς ἐνώνει.

Τὸ μήνυμα τῆς Θεοσοφίας πού ἔφερε εἰς τὸν κόσμο ἡ ἀειμνηστος ἀδελφὴ μας, εἶναι γιὰ μᾶς καὶ γιὰ ὅσους μποροῦν νὰ τὸ ἐννοήσουν μιὰ πνευματικὴ ἐπανάσταση ἐναντία στὴν ὑλιστικὴ ἀντίληψη τῆς ζωῆς καὶ γενικὰ στό ἰδεολογικὸ κατεστημένο.

Σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα μᾶς διδάσκει ἡ Θρησκεία, ὁ ἀνθρώπος κατ' οὐσίαν εἶναι πνεῦμα καὶ κατὰ συνθήκη εἶναι ὕλη. Ὁ θεῖος ἑαυτὸς του δὲν πεθαίνει, ἐπανερχεται εἰς τὸν κόσμο αὐτὸν πολλές φορές μ' ἓνα νέο σῶμα, ζεῖ ἐκπαιδεύεται καὶ ἐξελίσσεται πρὸς τὸ τέλειον. Στὴν ἐπέτειο αὐτὴν πού μὲ εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ ἀναπολοῦμε τὴν μνήμη της, θὰ ἤθελα νὰ σταθῶ γιὰ λίγο σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τῆς προσωπικότητός της, στό ἀγωνιστικὸ στοιχεῖο, στὴν μαχητικὴ δύναμη τῆς ψυχῆς της πού ἐπαιξε ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν ἐδραίωση καὶ διάδοση τῆς Θεοσοφίας εἰς τὸν κόσμον.

Αὐτὸ τὸ φλογερὸ αἶσθημα τῆς ἔδινε τὸ θάρρος, τὴν ἐργατικότητα καὶ τὸν ζῆλο πού τὴν βοήθησαν νὰ φέρει εἰς πέρας τὸ ἔργο πού τῆς ἀνέθεσε ὁ Πνευματικὸς κόσμος. Γιὰ μᾶς τοὺς Θεοσόφους ὁ ἀγώνας αὐτὸς πρὸς διάδοση τῶν πνευματικῶν ἰδεῶν εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ μεταφερθοῦμε ἀπὸ τὴν κατάστασι τῆς ἐξαρτήσεως καὶ δουλείας εἰς ἐκείνη τῆς ἐλευθερίας.

Ὁ ἀγώνας αὐτός πού εἶναι ἱερός καί ἅγιος δέν εἶναι ἔργον τῆς φθαρτῆς προσωπικότητας, ἀλλά τῆς ἐντός ἡμῶν θείας ὑποστάσεως.

Αὐτή ἡ ἰδιότης τῆς ψυχῆς περί τῆς ὁποίας ὀμιλοῦν ὅλες οἱ ἀρχαῖες παραδόσεις μέ διάφορα χρώματα καί εἰκόνες, εἶναι τό μέσον διὰ τοῦ ὁποίου θά ὑπερνήκησουμε τίς δυσκολίες καί τά ἐμπόδια πού παρεμβάλλονται στήν μυητική μας πορεία.

Ὅταν γιά ὁποιοδήποτε λόγον ἀτονίσει τό στοιχεῖο αὐτό εἰς τόν ἄνθρωπο, τότε ἔρχεται σάν ἐπακόλουθο ἡ ὀκνηρία, ἡ ἀδράνεια, ἡ δειλία, ἡ ἀπελπισία, ἡ ἀπογοήτευση, ὁ μαρασμός καί ἡ σύγχυση.

Οἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς νεκρώνονται καί τό ἠθικό τοῦ ἀνθρώπου καταπίπτει. Τό ἱστορικό γεγονός τῆς ἐξόδου τῶν Ἑβραίων ἀπό τήν Αἴγυπτο εἰς τήν γῆν Χαναάν παράλληλα ἔχει καί μιά ἠθικήν προέκταση γιά τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο πού ἀγωνίζεται νά μεταφερθῆ ἀπό τό σκότος εἰς τό φῶς. Ἡ πορεία τῶν Ἑβραίων διὰ μέσου τῆς ἐρήμου ἀλληγορεῖ παράλληλα τήν παλαιούσα ψυχή πού ἀποσπᾶται ἀπό τήν Αἴγυπτο, γῆ δουλείας καί μεταβαίνει στήν γῆ Χαναάν, γῆ ἐλευθερίας. Τό ἐπίτευγμα αὐτό ὀφείλεται στήν ὑψηλή φροντίδα τοῦ θείου Πνεύματος πού ἐνισχύει καί ἐμπνέει τήν ψυχή στούς σκληροῦς ἀγῶνες πού διεξάγει πρὸς ὅτι εἶναι ξένο πρὸς τήν φύσιν καί τήν οὐσίαν της: Τό ἀγωνιστικό στοιχεῖο τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐσωτερική αὐτή φλόγα εἶναι ἐκείνη πού ἐνεργοποιεῖ τίς λανθάνουσες δυνάμεις τῆς ψυχῆς καί τίς θέτει σέ δράση. Φλόγα καί δράση ἐνωμένα μᾶς δίνουν τό ἀγωνιστικό στοιχεῖο σέ πληρότητα.

Στό Ὀμηρικό ἔπος ξεχωριστή θέση κατέχει ἡ ἡρωϊκή φυσιογνωμία τοῦ Ὀδυσσεῶς. Αὐτό τό στοιχεῖο πού ἦταν ἔντονο μέσα του καί ἐνισχύετο ἀπό τό θεῖον, τόν βοήθησε νά ἐπιστρέψει εἰς τήν Ἰθάκην, πνευματική πατρίδα. Ὅταν τό στοιχεῖο αὐτό ἐνεργοποιεῖται εἰς τόν μαθητήν, τότε ἐμφανίζεται μιά ὑπερφυσική δύναμις πού ἀλληγορεῖται σάν σωματική ὅπως συμβαίνει συνήθως μέ τούς ἥρωες τῆς ἀρχαιότητας.

Ἡ φράση τοῦ Εὐαγγελίου «Τ' ἀδύνατα παρά τοῖς ἀνθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ» μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ ἐντός ἡμῶν Θεός μπορεῖ νά κατορθώσῃ τά πάντα. Αὐτός ὁ ἔσω Θεός πού ἐπικοινωνεῖ μέ τό παγκόσμιο πνεῦμα μᾶς δίνει τό ἀγωνιστικό στοιχεῖο γιά νά κάνουμε τούς ἄθλους. Στό βιβλίον τῆς Γενέσεως ἀναφέρεται μεταξύ ἄλλων, ὅτι ὁ Ἰακώβ ἐπάλεψε μέ τόν Ἄγγελον τοῦ Θεοῦ ἕως τὰ χαράματα τῆς αὐγῆς....«Καί εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Ἄγγελος. Τί εἶναι τό ὄνομά σου; Ὁ δέ εἶπε Ἰακώβ. Καί κείνος εἶπε.

Δέν θέλεις καλεσθῆ πλέον τό ὄνομά σου Ἰακώβ, ἀλλά Ἰσραήλ (ισχύς Θεοῦ). Διότι ἐνίσχυσας μετά Θεοῦ καί μετά ἀνθρώπων θέλεις εἶσθε δυνατός.»

Εἰς τήν Βουδιστική παράδοση γιά νά μεταφερθῆ ὁ μαθητής ἀπό τήν περιοχή τῆς Σανσάτα πού εἶναι σκότος καί ἄγνοια, πρὸς ἐκείνην τῆς Νιρβάνα πού εἶναι φῶς καί σοφία, ὀφείλει ν' ἀγωνισθῆ ἐπί μακρόν πρὸς τίς ἴδιες του τίς ἐπιθυμίες καί τὰ κατασκευάσματα τοῦ νοῦ πού τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τόν δρόμο τῆς ἀληθείας. Ὁ ἴδιος ὁ Βουδδᾶς ἀπ' ὅτι λένε τ' ἀρχαῖα κείμενα εἶπε στούς μαθητές του: «Ἀγωνισθῆτε χωρίς διακοπή γιά τήν σωτηρία σας». Εἰς τήν Μπαγκαβάδ Γκιτά, (τό θεῖο ἄσμα), ὅπως τό ἀποκαλοῦν, ὁ Κρίσνα ἢ ἐνσάρκωση τοῦ Βισνοῦ προσπαθεῖ νά πείσει τόν ἥρωα Ἄρτζούνα ν' ἀγωνισθῆ ἐναντίον τῶν συγγενῶν του, δηλαδή πρὸς τὰ ἴδια του τὰ πάθη. Τό ἀνθρώπινο στοιχεῖο κατ' ἀρχάς ἀντιδρᾷ καί διστάζει, διότι ὁ χῶρος ἀπό τόν ὁποῖο ἀκούει καί βλέπει τὰ πράγματα εἶναι ἡ Σανσάτα. Ὁ Κρίσνα ἐπιμένει καί ἐπί τέλους ἢ ἀνωτέρα ὑπόσταση, πού ἀνήκει σέ ἄλλο χῶρο καί διάσταση ξυπνᾷ καί λαμβάνει τό μήνυμα, προχωρεῖ καί παίρνει μέρος εἰς τήν μάχη. Ὁ ἀγῶνας αὐτός τοῦ Ἄρτζούνα στήν Καουρουξέστρα λίμνη (πεδῖον ἀρετῆς) ὅπως ἐρμηνεύεται, εἶναι ὁ ἀγῶνας ὁ ἐσωτερικός πού κάνει ἡ ὠριμη ψυχὴ πρὸς τήν ἀτέλεια καί τήν πλάνη τοῦ κόσμου τούτου. Εἰς τήν ἀρχαία Ἑλλάδα κατὰ παράδοση ἡ ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας ἐτιμᾶτω καί ἐδοξάζετο καί ὅλοι οἱ ὀνομαστοὶ ἥρωες ἦσαν ἀγωνιστές τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος, καί ἐχθροὶ πρὸς πᾶσαν μορφή δουλείας προερχομένη ἀπό τὰ ζῶδη ἐνστικτα τῆ ὑλικῆς μας φύσεως. Ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Περσεύς, ὁ Βαλερεφόντης, ὁ Θησεύς, ὁ Ἰάσων, ὁ Ἀκταίων, ὁ Ὀδυσσεύς συμβολίζουν τήν ψυχὴ πού μάχεται καί ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν παθῶν της. Ἡ λέξη ἥρωας, παραλληλίζεται μέ τό ἅγιος καί σημαίνει τόν νικητὴ τῶν αἰσθήσεων.

Ἐπίσης οἱ παραδόσεις τῶν Περσῶν παρουσιάζουν τόν μαθητὴ ὡς στρατιώτη τοῦ Μίθρα· καί ὁ ἐσωτερικός Χριστιανισμὸς μέ τοὺς Ναῖτες καί Ροδostaύρους, ὡς ἰππότη μαχητὴ πού ἀγωνίζεται ἐνάντια πρὸς τό κακὸ καί τήν ἀδικία. Στήν Αἰγυπτιακὴ παράδοση ὁμοίως τό ἀγωνιστικὸ στοιχεῖο ἐκφράζεται διὰ τοῦ Θεοῦ Ὡρου υἱοῦ τοῦ Ὁσιρίδος. Ὁ Ὡρος μάχεται ἐναντίον τοῦ Τυφῶνος καί τῶν ζῶων πού τόν συνοδεύουν, φονεῦει τόν ἐχθρόν του καί ἀποκαθιστᾷ τήν διασαλευθεῖσα τάξιν καί ἀρμονία.

Ἐπίσης ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄθλους τοῦ Ἡρακλῆ εἶναι καί ἡ κατάκτηση τῆς Ζώνης τῆς Ἴππολύτης πού ἔχει ἄμεσο σχέση μέ τό ἀγωνιστικὸ στοιχεῖο τοῦ ἥρωος. Κατὰ τήν παράδοση ἡ περιβόητη

Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων Ἴππολύτη φοροῦσε μιά χρυσή ζώνη (Ζωστήρ) πού τῆς ἔδωσε ὡς δῶρον ὁ Θεός τοῦ πολέμου Ἄρης.

Ὁ Θεός τῆς ἔδωσε τὴν ζώνη αὐτὴν ὡς ἔπαθλον γιὰ τοὺς ἀγῶνες καὶ τίς νίκες πού κατήγαγε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς.

Τὸ δῶρο αὐτὸ δὲν εἶναι ἓνα ἀπλό ἀντικείμενο ἄνευ ἀξίας καὶ σημασίας, ἀντιπροσωπεύει μίαν ἰδέαν, μίαν ἰδιότητα, ἓνα χάρισμα θεϊκό. Διότι τὰ δῶρα πού προσφέρει ἓνας Θεός πρὸς τοὺς θνητούς ἔχουν σχέση μὲ τίς ἀρετές πού ὁ ἴδιος ἀντιπροσωπεύει, μέρος τῶν ὁποίων μεταβιβάζει εἰς τοὺς ἀξίους. Ἡ ζώνη αὐτὴ ἐκφράζει τὴν ἀγωνιστικὴ ἰκανότητα τοῦ μαθητοῦ πού θὰ πρέπει νὰ ἐκδηλώσει ἔργω, λόγῳ καὶ διανοίᾳ στὴν μνητικὴ του πορεία.

Οἱ Μωαμεθανοὶ ἀπ' ὅτι εἶναι γνωστόν, ὀνομάζουν ἀληθινὸ Μουσουλμάνο ἐκεῖνον πού ὑπακούει πιστὰ εἰς τοὺς νόμους τοῦ Κορανίου, καὶ ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν ἀπίστων. Οἱ ἄπιστοι ἐσωτερικὰ ταυτίζονται μὲ τοὺς εἰδωλολάτρες πού ἀντιπροσωπεύουν τίς ἀδυναμίες καὶ τὰ πάθη τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ζῶσα Θεότητα.

Τὸ ἀγωνιστικὸ στοιχεῖο, αὐτὴ ἡ μαχητικὴ ἰκανότης ὑπάρχει φύση εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ψυχῆς του καὶ μπορεῖ μὲ κάποια μνητικὴ ἀγωγή νὰ καλλιεργηθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ.

Καλὸν ὅμως θὰ εἶναι νὰ τὸ στρέψουμε πρὸς τὰ ἔσω καὶ ὄχι πρὸς τὰ ἔξω. Διότι ὁ ἀγῶνας πρὸς τὰ ἔσω εἶναι ἀρετὴ, ἐνῶ αὐτὸς πού γίνεται πρὸς τὰ ἔξω κακία. Ἐὰν προσέξουμε ἰδιαίτερα τὰ λιμπρέτα τῶν ἔργων τοῦ Ριχ. Βάγνερ θὰ δοῦμε ὅτι ἔχουν μίαν μνητικὴ πλοκὴ πού τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ εἶναι τὸ ἀγωνιστικὸ στοιχεῖο. Στὸν Ταγκῳῦζερ, Ζίγκφριδ, Λόεγκριν καὶ Πάρσιφαλ οἱ ἥρωες τῶν ἔργων αὐτῶν ἀγωνίζονται πρὸς τίς ἀρνητικὲς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατ' ἐπέκταση τῆς ἀνθρωπότητας.

Τέλος στὴν ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου ἀναφέρεται κατ' ἐπανάληψη τὸ ἀγωνιστικὸ στοιχεῖο, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ τὴν ἀναγκαῖα προϋπόθεση γιὰ τὴν λήψιν τῆς θείας ἀμοιβῆς.

Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ὁ ὀραματιστὴς Ἀπόστολος ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ θεῖον λέγει τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸν νικῶντα θέλω δῶσει εἰς αὐτὸν νὰ φάγῃ ἀπὸ τοῦ μήνα τοῦ κεκρυμμένου. Καὶ θέλω δῶσει εἰς αὐτὸν ψῆφον λευκὴν καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα νέον γεγραμμένο τὸ ὁποῖον οὐδεὶς γνωρίζει εἰμὶ ὁ λαμβάνων. Καὶ ὅστις νικᾷ καὶ ὅστις φυλάττει μέχρι τέλους τοὺς λόγους μου, θέλω δῶσει εἰς αὐτὸν ἐξουσία ἐπὶ τῶν Ἐθνῶν». «Καὶ θέλω δῶσει εἰς αὐτὸν τὸν ἀστέρα τὸν πρῶϊνόν. Ὁ νικῶν οὗτος θέλει ἐνδυθῆ ἱμάτια λευκά καὶ δὲν θέλω ἐξαιλεῖσει

τό ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς καί θέλω ὁμολογήσει τό ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πατρός μου καί ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ. Ὅστις νικᾷ θέλω κάμει αὐτόν στύλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου καί δέν θέλει ἐξέλθει πλέον ἐξω. Καί θέλω γράψει ἐπ' αὐτόν τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου». «Ὅστις νικᾷ θέλω δώσει εἰς αὐτόν νά καθίση μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, καθῶς καί ἐγώ ἐνίκησα καί ἐκάθισα μετὰ τοῦ Πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ. Ὁ νικῶν θέλει κληρονομήσει τά πάντα καί θέλω εἰσθε εἰς αὐτόν Θεός καί αὐτός θέλει εἰσθε εἰς ἐμέ υἱός».

Ἄς γίνουμε καί μεῖς ἀγωνιστές κατὰ τόν ἐσωτερικό τρόπο, ἀγωνιστές τῆς ἀληθείας, ὅπως ἡ Ε.Π. Μπλαβάσκου.

Τό μήνυμα αὐτό πού ἀπευθύνεται εἰς τήν ψυχὴν μας, ἄς γίνει ἀπό τώρα ἔργο καί βίωμα εἰς τήν ζωὴν μας, γιά νά μπορέσουμε κάποτε Θεοῦ θέλοντος νά ὑπερβούμε τά ἐμπόδια καί νικήσουμε, ὅπως οἱ ἥρωες καί οἱ ἅγιοι τῶν διαφόρων παραδόσεων οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν γιά μᾶς πρότυπα πρὸς μίμησιν.

Ὁμιλία Γ. Σιβρῆ

Ἀδελφοί μου,

Ἡ σημερινή ἡμέρα προσφέρεται ἐκτός τῶν ἄλλων, καί γιά ἓναν ἀπολογισμό τοῦ ἔργου πού ἐπιτέλεσε ὁ καθείς ἀπό ἐμᾶς κατὰ τόν διαρεύσαντα χρόνο· ὡς ἐπίσης καί γιά μία ἐπισημάνση τῶν κυριωτέρων στόχων καί ἐπιδιώξεων μας. Διότι, ὅπως εἰς τόν ὑλικό τομέα θέτουμε διαφόρους στόχους, πολύ περισσότερο νομίζω ἐπιβάλλεται νά πράξουμε τοῦτο στόν πνευματικό τομέα, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξαρτᾶται ἡ πρόοδος μας πρὸς τήν ἐσωτερική τελειοποίηση. Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ προτίμησις μας στρέφεται, κατὰ κανόνα, πρὸς τίς ὑλικές ἐπιδιώξεις καί κατακτήσεις, ἐνῶ κανονικά θά ἔπρεπε τό ἐνδιαφέρον μας νά εἶναι συγκεντρωμένο πρὸς τό πνευματικό ἰδεῶδες, καί νά προσπαθοῦμε νά ἱκανοποιήσουμε, κατὰ κύριο λόγο, τόν ψυχικό παράγοντα, καί κατὰ δεῦτερον λόγον τόν ὑλικόν, ἀφοῦ κατὰ συνθήκη μόνον εἴμαστε ὕλη, καί ὁ πραγματικός ἑαυτός μας εἶναι πνεῦμα. Γνωρίζουμε ποιά εἶναι ἐκεῖνα πού εὐχαριστοῦν τήν ὑλικήν μας φύση, τά ὁποῖα καί ἐπιζητοῦμε, δέν κάνουμε ὅμως τό ἴδιο γιά νά ἱκανοποιήσουμε τήν ἐν ἡμῖν θεϊαν ὑπόστασιν.

Θά πρέπει νά διευκρινίσουμε ὅτι οἱ συγκεντρώσεις μας εἰς τόν χῶρον αὐτό δέν γίνονται γιά νά ἀκούσουμε ἀπλῶς μιά ὁμιλία πνευματικοῦ περιεχομένου. Μὲ τίς συναντήσεις μας αὐτές ἐπιδιώκουμε καί κάτι ἄλλο πολύ βαθύτερο κι οὐσιωδέστερο. Προσπαθοῦμε νά λάβωμε ἐάν εἶναι δυνατόν ὄχι μόνον διανοητική

ἀλλά καὶ πνευματικὴ τροφή. Ἡ ΕΛΕΝΑ ΠΕΤΡΟΒΝΑ ΜΠΛΑΒΑ-ΤΣΚΥ, τῆς ὁποίας τὴν μνήμη τιμοῦμε καὶ πάλι σήμερα, στό ἐμπνευσμένο βιβλίο της «ἡ φωνὴ τῆς Σιγῆς» μᾶς παροτρύνει νὰ μάθουμε πάν' ἀπ' ὅλα νὰ ξεχωρίζουμε τὴν ἐγκεφαλικὴ γνώση ἀπὸ τὴν σοφία τῆς ψυχῆς. Διότι, ὅπως ἐπισημαίνει: «Ἀκόμη καὶ ἡ ἄγνοια εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὴν διανοητικὴν μάθηση, πού δεν φωτίζεται καὶ δὲν καθοδηγεῖται καθόλου ἀπὸ τὴν Σοφίαν τῆς ψυχῆς.»

Ἐκτός λοιπὸν ἀπὸ τὶς ὁμιλίες καὶ τὶς συζητήσεις ὀφείλουμε νὰ συνειδητοποιήσουμε ὠρισμένες ἀλήθειες περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας, καὶ κυρίως νὰ κατανοήσουμε ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ νόημα καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας. Ἐπίσης ὀφείλουμε νὰ καταβά-λουμε κάθε προσπάθεια, ὅσο δύσκολο καὶ κοπιῶδες καὶ ἂν εἶναι, νὰ καλυτερεύσουμε στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ τοὺς ἑαυτοὺς μας. Νὰ περιωρίσουμε καὶ νὰ τιθασεύσουμε τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὰ πάθη μας, πού ἔχουμε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ζῶου καὶ εἶναι βαθειὰ ριζωμένα στό περιεχόμενο τῆς συνειδήσεώς μας, καὶ νὰ φέρουμε στὴν ἐπιφάνεια τὶς εὐγενεῖς καὶ ἀνθρώπινες ιδιότητες πού ὑπάρχουν καὶ αὐτὲς μέσα μας ἀπὸ καταβολῆς ἀνθρώπου, πλὴν ὅμως εὐρίσκονται σὲ λανθάνουσα κατάσταση. Μακροπρό-θεσμος καὶ πολὺ φιλόδοξος στόχος μας θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ παντελὴς ἐξάλειψις ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν παθῶν, κι ἡ μετουσίω-σὶς τους σὲ ἀρετές, κάτι πού ἐπεδίωκαν καὶ οἱ ἀλημισταὶ τοῦ Μεσαίωνα διὰ τῆς συμβολικῆς μεταστοιχειώσεως τῶν μετά-λων ἀπὸ ἀγενῆ σὲ εὐγενῆ, ἓνα ἔργο πού συνετελεῖτο ἐπίσης εἰς τὰ μυστήρια ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Ὅσο βαθύτερα εἰσέρχεται κανεὶς στὴν οὐσία τῆς θεοσοφι-κῆς διδασκαλίας τόσο περισσότερο συνειδητοποιεῖ τὶς ἀτέλειές του, τὴν ἐγγενῆ ἀδυναμία καὶ τοὺς περιορισμοὺς του νὰ ἐφαρμό-σει εἰς τὴν πράξιν τὶς θεοσοφικὲς ἀρχές, νὰ ζῆση δηλ. σάν ἀλη-θινὸς θεόσοφος. Τόσο περισσότερο αἰσθάνεται τὴν ἔλλειψη τοῦ πνεύματος τῆς ἀδελφότητος, ἡ ὁποία ὑπάρχει περισσότερο εἰς τὸν τύπο καὶ ἐλάχιστα εἰς τὴν πράξιν. Καὶ στὴν ἔλλειψη αὐτὴ ὀφείλεται βασικὰ ἡ ἀνθρώπινη δυστυχία. Γιὰ τὴν ἀνεπάρκειά μας αὐτὴ προβάλλουμε σάν δικαιολογία τὶς συνθῆκες καὶ τὰ προβλή-ματα τῆς ζωῆς. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ αἰτία βρίσκεται μέσα μας, καὶ ἀναβάλλουμε συνεχῶς τὸ ἔργο τῆς ἐφαρμογῆς ἀπὸ πνευματικὴ ἀδράνεια καὶ ὄχι ἀπὸ ἔλλειψη χρόνου ἢ λόγῳ δυσμενῶν συνθηκῶν.

Ἐπὶ τὴν ἀφορμὴν τῆς φράσεως ἡ ὁποία ἀποδίδεται στὸν Γουίλιαμ Σαιξ-πηρ καὶ ἡ ὁποία λέγει: «Ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει δώσει ἓνα πρόσωπο καὶ

ὁ ἄνθρωπος ἔχει κατασκευάσει γιὰ τόν ἑαυτό του ἓνα ἄλλο. Ὁ ἄνθρωπος ἔτσι δέν γνωρίζει τό κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωση τοῦ Θεοῦ πρόσωπό του, καί ἐκλαμβάνει σάν τόν πραγματικόν ἑαυτόν του τό εἶδωλο πού ἔχει δημιουργήσει ὁ ἴδιος μέ τήν σκέψη του.» Μέ τό ἐπικτήτο αὐτό πρόσωπο, πού ὀνομάζουμε ἐγώ ἢ ὑλική προσωπικότητα, ἐμφανίζεται στήν κοινωνία· δι' αὐτοῦ συναλλάσσεται καί σχετίζεται μέ τόν κόσμο. Τό αὐθεντικό μας πρόσωπο, πού εἶναι ἡ πνευματική ἀτομικότης ἢ ἡ φύσις τοῦ ἑαυτοῦ, κατά τούς κινεζοῦς βουδδιστές, δέν συμμετέχει στή ζωή μας. Ὅλες οἱ πνευματικές ἀρετές (ἀγάπη, ἀδελφότης, συμπόνοια, κλπ.) εἶναι συμφυεῖς στό αὐθεντικό μας πρόσωπο, καί ἐμεῖς προσπαθοῦμε νά ἐκδηλώσουμε τίς ιδιότητες αὐτές μέ τό τεχνητό μας πρόσωπο, τό ὁποῖον ἀπό τήν φύση του δέν εἶναι ἐνάρετο, καί ἀρέσκεται νά ζεῖ στή σύγκρουση καί στήν ἀντιπαλότητα. Ἐτσι, ἐπί τοῦ παρόντος τό ἀληθινό μας πρόσωπο εἶναι προϊόν τῆς φαντασίας μας, καί οἱ πνευματικές ιδιότητές μας, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ ἀδελφότης, βρίσκονται σέ ὑποτονικότητα.

Ἄδελφοί μου,

Εἶναι ἀνάγκη νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ ἀδελφότης εἶναι ἓνα ἀγαθό πολυτιμώτατο, τοῦ ὁποίου τό τίμημα γιὰ τήν ἀπόκτηση εἶναι πολύ ἀκριβό. Δέν μπορούμε νά διάγουμε μία ζωή ὅπως εἶναι τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων, μέ τούς φόβους, τίς προσκολλήσεις, τίς φιλοδοξίες, τίς συγκρούσεις, καί ἐν γένει νά ἱκανοποιῦμε ὅλες τίς ἐπιδιώξεις τοῦ ἐγώ καί συγχρόνως νά ἔχουμε ἀδελφική ἀγάπη καί πνευματική φιλία μεταξύ μας. Ἡ ἀδελφότης ἀπαιτεῖ ἀπό τόν ἄνθρωπο νά ζεῖ συμφώνως πρὸς τίς θεῖες ἐντολές. Μέ ἄλλους λόγους τοῦ ζητάει νά ὑποβληθεῖ στήν ὑψίστη θυσία, ν' ἀπαρνηθεῖ ὅ,τι πιά προσφιλές ἔχει, τόν ἴδιο δηλαδή τόν ἑαυτό του. Εἶναι κάτι πού ἐπιτυγχάνεται πολύ δύσκολα καί γι' αὐτό ἡ ἀδελφότης ὑπῆρξε πάντοτε ἓνα εἶδος σπανιώτατο. Καί ἐπειδὴ ἀκριβῶς σπανίζει γι' αὐτό δέν ὑπάρχει σεβασμός πρὸς τόν ἄνθρωπο· δέν ὑπάρχει σεβασμός στήν ἀνθρώπινη ζωή, ἀλλά κυριαρχεῖ τό προσωπικό συμφέρον εἰς βάρος τῆς ζωῆς καί τῆς ὑποστάσεως τῶν ἄλλων.

Ἡ ἐπίτευξις τοῦ ἰδανικοῦ τῆς Ἀδελφότητος θεωρεῖται τό ἄπαν στήν πνευματική ζωή. Ἐάν δέν πραγματοποιήσῃ κανεὶς αὐτό τό ἰδεῶδες δέν μπορεῖ νά ἐπιτύχῃ τίποτα στόν τομέα αὐτό. Ἡ φλόγα τῆς ἀδελφότητος εἶναι αὐτή πού διατηρεῖ τήν συνοχή καί ἀποτελεῖ τό θεμέλιο μιᾶς πνευματικῆς ὁμάδας ἢ ὀργανώσεως. Στήν Χριστιανική διδασκαλία ἡ πρὸς τόν πλησίον ἀγάπη χαρακτηρίζεται ὡς ὑψίστη ἐντολή ὁμοία μέ ἐκείνη τῆς πρὸς τόν

Θεόν Ἀγάπης, ὁ δὲ Βουδδὰς λέγει ὅτι οἱ εὐγενεῖς σχέσεις εἶναι ὀλόκληρη ἢ πνευματικὴ ζωὴ. Καί τοῦτο διότι ἐάν τὸ ἐπιτύχη κανεῖς αὐτὸ στὴν ἰδανικὴ του μορφή, ἔχει κατακτήσει τὴν τελειότητα, διότι θὰ ἔχει ἐκμηδενίσει τὸ ἐγώ. Οἱ Ἰσλαμισταὶ μυστικοὶ ὑποστηρίζουν καὶ αὐτοὶ ὅτι ἡ Ἁγία φιλία θὰ ἐμφανισθῆ μόνον διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Ἡ οὐσία τῆς φιλίας εἶναι ἡ ἀγάπη πού ἀρχίζει νὰ ζεῖ στὴν καρδιά. Θυσίασε λοιπὸν τὴν διάνοια στὴν ἀγάπη τῆς φιλίας. Κάποτε ὁ Κρισναμούρτι εἶχε πεῖ ὅτι ἓνας ἀληθινὸς ἄνθρωπος εἶναι ἓνας ἄνθρωπος χωρὶς ἐγώ. Διότι ὅταν ἐξαφανισθῆ τὸ ἐγώ ὑπάρχει ἡ τελειότης τῆς θείας ὑποστάσεώς μας καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἐνορατικῆς ἀγάπης.

Τὸ ἐρώτημα λοιπὸν πού τίθεται καὶ πάλι σήμερα ἐνώπιόν μας εἶναι τὸ ἐξῆς: Μέχρι ποίου βαθμοῦ οἱ διδασκαλίαι αὐτές ἔχουν ἀφύπνισαι μέσα μας τὴν ἰδέα τῆς ἀδελφότητος, στὴν ὁποία περικλείονται οἱ ἰδιότητες τῆς ἀγάπης, τῆς συμπόνοιας καὶ τῆς φιλότητας;

Ἐάν ζητούσαμε ἀπὸ τὸν Κρισναμούρτι ν' ἀπαντήσῃ γιὰ λογαριασμό μας θὰ μᾶς συνεβούλευε νὰ εἴμαστε ὅσο μπορούμε πιὸ ἀντικειμενικοὶ καὶ εἰλικρινεῖς μὲ τὸν ἑαυτὸ μας· καὶ τότε ἴσως διαπιστώναμε ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητά δὲν γνωρίζουμε τί εἶναι ἀληθινὴ ἀγάπη καὶ ἀδελφότης, γιὰ τὸν ἀπλουστατο λόγο ὅτι δὲν γνωρίζουμε τὸ πραγματικὸ μας πρόσωπο. Τὸ εὐγενές αὐτὸ αἶσθημα, πού πηγάζει ὅπως εἶπαμε ἀπὸ τὸν θεῖο ἑαυτὸ μας δὲν ἐγκαταλείπει τελειῶς τὸν ἄνθρωπο. Σέ στιγμὲς πού ἀπουσιάζει τὸ ἐγώ κάνει τὴν ἐμφάνισή του κατὰ τρόπο ἔμμεσο, δηλ. διαισθητικῶς καὶ τότε μεταβάλλεται ἡ διάθεσή μας καὶ θερμαίνεται ἡ ψυχὴ μας, ἐνισχύεται ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ αἰσιοδοξία μας. Οἱ στιγμὲς αὐτές εἶναι ὅμως σπάνιες καὶ διαρκοῦν, κατὰ κανόνα, πολὺ λίγο. Ἔτσι γιὰ τοὺς περισσοτέρους ἄνθρώπους περνοῦν ἀπαρατήρητες. Οἱ πιὸ εὐαίσθητοι καὶ δεικτικοὶ λαμβάνουν τὸ μήνυμα καὶ θέτουν ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς τους τὴν ἀναζήτηση καὶ τὴν πραγμάτωση αὐτοῦ τοῦ ἰδεώδους, ἴσως διότι τὸ κίνητρο εἰς αὐτοὺς εἶναι ἰσχυρότερο καὶ ἡ ἀνάγκη μεγαλύτερη, καὶ δὲν ἀρκοῦνται στίς περιστασιακὰς μόνον βιώσεις. Ἴσως τέλος διότι διαπιστώνουν ὅτι χωρὶς τὸ ἱερό αὐτὸ αἶσθημα ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πεζὴ χωρὶς κανένα οὐσιαστικὰ νόημα καὶ περιεχόμενο.

Ἔμφαση Π. Πασλιώτη

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Ὅσα καλὰ λόγια καὶ νὰ ποῦμε σήμερα, πολὺ λίγα θὰ μπορούσαν νὰ προσθέσουν στὴν ἀξία καὶ τὴ φήμη τῆς μεγάλης γυναικός, τὴ μνήμη τῆς ὁποίας τιμᾶμε σήμερα.

Ἐκεῖνο πού προσιδιάζει περισσότερο στὴ μεγάλη θυσία τῆς

και την αναγνώρισή της από έμας, είναι ή απόφαση νά προσπαθήσουμε νά πραγματοποιήσουμε τό χρέος μας ώς Θεόσοφοι· χρέος, πού ή ίδια μάς έδειξε μέ τό έργο της, τή διδασκαλία της, τή ζωή της.

Σήμερα έχουμε μία επί πλέον άφορμή νά σκεφθούμε και νά άποφασίσουμε για τό θεοσοφικό μας καθήκον· και αύριο, μεθαύριο, κάθε στιγμή θά έχουμε τήν εύκαιρία νά τό έκτελοΰμε. Ποιό είναι αυτό τό θεοσοφικό καθήκον; Είναι –πολύ άπλά– κάθε σκέψη, λόγος ή πράξη πού προάγουν τήν παγκόσμια αδελφότητα. Κάθε τέτοια σκέψη μάς οδηγεί πιο κοντά στή συνειδητοποίηση τής ένότητας των πάντων· κάθε τέτοιος λόγος ή πράξη πού άπευθύνεται στό συνάνθρωπο ένισχύει τήν πραγμάτωση αυτής τής ένότητας.

Ή όδός του καθήκοντος είναι φωτεινή, αλλά και μοναχική. Και εκεί πού τελειώνει άρχίζει ή άτραπός τής θυσίας, άκόμη φωτεινότερη και περισσότερο μοναχική. Αύτήν άκριβώς τήν άτραπό βάδισε ή Έλενα Μπλαβάτσκι μέ άταλάντευτη άφοσίωση στήν δύσκολη άποστολή της, αλλά και μέ άκλόνητη πίστη για τό ένδοξο τέρμα της. Άπ' αύτήν τήν πίστη θά πρέπει νά άντλήσουμε κι έμεις δύναμη, αν θέλουμε νά αξιωθούμε κάποτε νά βαδίσουμε τόν ίδιο δρόμο. Τό δρόμο τής αγάπης, τής αδελφοσύνης, τής άνιδιοτέλειας.

Ή ίδια ή Μπλαβάτσκι, όταν έρωτήθηκε πώς έννοει στήν πράξη τό Θεοσοφικό καθήκον, άπάντησε: «Καθήκον μας είναι νά πίνουμε χωρίς γογγυσμό, ώς τίς τελευταίες σταγόνες, ό,τι μπορεί νά μάς έπιφυλάσσει τό κύπελλο τής ζωής, νά δρέπουμε τά ρόδα της μόνο για νά χαρίσουμε στους άλλους τό άρωμά τους, κι έμεις νά άρκούμεθα στ' άγκάθια, αν δέν είναι δυνατόν νά άπολαύσουμε τό άρωμά τους δίχως νά τό στερηθεί κάποιος άλλος».

Άν ή προσπάθειά μας λοιπόν είναι νά έκτελοΰμε αυτό τό καθήκον έξαντλώντας τό μέτρο των δυνατοτήτων μας· αν οι πράξεις μας έμπνέονται από αγάπη και πίστη για τό άληθινό, τό ώραίο και τό δίκαιο, τότε θά είμαστε πραγματικά θεόσοφοι και όχι άπλως μέλη τής θεοσοφικής εταιρίας.

Νά βιώνουμε καθημερινά τήν αδελφοσύνη όχι ώς μία ήθική έπιταγή, αλλά ώς μία πραγματικότητα μέσα στή φύση–αύτή πρέπει νά είναι ή ύψηλή επιδίωξίς μας, ή όποία κάποτε θά μάς οδηγήσει μέσα στό ύπέρτατο φώς πού διαχέει τά πάντα, τό φώς πού ένώνει τά πάντα, τά πάντα πού είναι Ένα.

Ή σεπτή μνήμη τής μεγάλης δασκάλας, άς μάς δίνει πίστη, δύναμη και τόλμη για τό δύσκολο έργο πού μάς μέλλει νά έπιτελέσουμε.

Ἄντι Στεφάνου

ΜΗΝΑΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

Στις 4 Ἀπριλίου τοῦ 1990 ἐγκατέλειψε τὸν χώρο τῆς γήινης ὕλης, καὶ μετέστη εἰς Αἰώνιαν Ἀνατολήν, ὁ Φίλιππος Κραταιότατος Ἀδελφός Μηνάς Λογοθέτης. Ὑπατος Μέγας Ταξίαρχης τοῦ Ὑπατου Συμβουλίου τοῦ 33^ο τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Ἀρχαίου καὶ Ἀποδεδεγμένου Σκωτικοῦ Τύπου...

Ἡ Σοφία, ἡ Τάξις καὶ τὸ Κάλλος τῆς Ἀγάπης πρὸς ὅλους τοὺς Ἀδελφούς καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἦσαν τὰ στοιχεῖα πού τὸν ἐχαρακτήριζαν εἰς τὸν γήινον Κόσμον.

Πράος καὶ Συνετός καὶ Ταπεινός τῆ Καρδία, εἶχε κατορθώσει νὰ δημιουργήσει τὸν ἠθικὸν τὸν Ἐσωτερικὸν Τεκτονικὸν Ναόν, διὰ τῆς Σοφίας, τῆς Ἰσχύος τῆς Τάξης, καὶ τοῦ Κάλλους τῆς Ἀγάπης.

Κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχει αὐτὸ ἀκριβῶς πού ζητεῖ ὁ Τεκτονισμὸς εἰς τὸ «Υπ. Περιστήλιον». Νὰ καταστῆ «ὁ Ταπεινότερος» ὄλων. Ἦταν γνωστός διὰ τὰς Ἀρετὰς του, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Διεθνήν χώρον τοῦ Τεκτονισμοῦ. Ἐλαβε μέρος καὶ διεκρίθη εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Ὑπάτων Συμβουλίων τῆς Εὐρώπης, τὸ συνελθόν εἰς Βισμπάντεν τῆς Γερμανίας ἀπὸ 5 ἕως 9-6-1984 (Τεκτ. Δελτίο «ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ» Νο 9 τοῦ 1984). Προσεκλήθη ἀπ' ὅλους σχεδὸν τοὺς Συνέδρους νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ Ὑπατα Συμβούλια τῶν Χωρῶν τοῦ Κόσμου τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ προσφορά του εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Τεκτονισμὸν ὑπῆρξε μεγίστη. Ἀκτινοβολοῦσε Ἀγάπην, Πραότητα καὶ Ὁμόνοιαν, πού τόσο ἐλλείπουν ἀπὸ τὴν ταραγμένην ἐποχὴν μας εἰς τὸν Πλανήτην μας μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

Ὑπῆρξες ἀληθινὸς «Μύστης» τοῦ Τεκτονικοῦ Ἰδεώδους, Ἀλησμόνητε, Κραταιότατε, Ἀδελφέ, Μηνᾶ Λογοθέτη. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Μ.Α.Τ.Σ. θὰ κατατάξῃ τὴν ὠραίαν Ψυχὴν Σου, μεταξύ Πνευμάτων Τετελειωμένων. Ἐμεῖς δὲ ὅλοι οἱ Ἀδελφοί σου, ὑποσχόμεθα νὰ κρατήσωμεν ἀναμμένο τὸ Τεκτονικὸν ΦΩΣ πού μᾶς μετέδωσες. Νὰ τὸ κρατήσωμεν ἀναμμένο εἰς τὸ βάθος τῆς ἐσωτερικῆς μας Στοάς, ὁ καθεὶς, ὅσο θὰ λειτουργοῦμε ἀκόμη σὰν ὑλικές μικρομονάδες, στὸν ὑλικὸν χώρον τοῦ μικροῦ μας Πλανήτη. Γιά νὰ συνεχίσωμεν ἀνεγείροντες τὸν Ναόν μας ἐπὶ τῆς Γῆς,... «Πάντες δι' ἑνός καὶ ἑκάστος διὰ Πάντων...»

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΣΑΡΔΑΝΗΣ

Ο ΘΕΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΡΧΑΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΟΜΙΛΙΑ Π.Δ.ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΣΤΗ ΔΗΛΟ

Βρισκόμαστε στο Ίερό Νησί της Δήλου και θεώρησα σκόπιμο να σās άπασχολήσω και να σās έμπιστευθώ, με όσα ή έσωτερική άρχαία παράδοση έπέτρεψε να περισωθούν σχετικά με τή λατρεία της έποχής εκείνης, περί του Θεού του ΦΩΤΟΣ.

Ό Θεός Άπόλλωνας, είχε καθιερωμένη θέση στη σειρά της μυσταγωγικής κλίμακας και τό Άπολλώνιο ΦΩΣ καταύγαζε τή διάνοια τών Μυσταγωγών της Άρχαιότητας.

Μυσταγωγικώς ό θεός Άπόλλωνας, διακρίνεται, όχι μόνον από τόν θεό Έρμη, αλλά και από αυτόν τόν Διόνυσον. Είται θεός του φωτός της ψυχής και κυριαρχεί έπ' αυτής, όταν αυτή βρεθεί υπό τήν άποκλειστική του Ήλιου επίδραση και είναι γνωστό ότι ό άνθρωπος βρίσκεται υπό τήν έπιρροή τών έπτά κυριάρχων πλανητών, οί όποίοι κανονίζουν και διαμορφώνουν τή σύνθεση της προσωπικότητάς του.

Ό συνδεδετικός λόγος της ψυχής και του όργανισμού της, περιλαμβάνει και τών έπτά άστρων τήν έπήρεια και ό Ήλιος κατέχει πρωτεύουσα θέση στη διάπλαση και διαμόρφωση του ανθρώπινου τύπου και τό διαχωρισμό του από του κτηνώδους, του ζωώδους, σέ τρόπο να άποτελεί τήν κορωνίδα της δημιουργίας στον πλανήτη μας, τήν όποία μεταμορφώνουν οί θείοι νόμοι της.

Κατ' αυτόν τόν τρόπο οί Μύστες έξηγουσαν τήν ύπεροχή του πνεύματος του ανθρώπου, άπέναντι τών άλλων μορφών του πλανήτη μας και τήν κατεύθυνσή του προς τίς σφαίρες του Φωτός και ή Βασιλική Τέχνη τών μυστηρίων της Άρχαίας Έλλάδας αυτόν τόν σκοπόν είχε.

Τό φώς του θεού Άπόλλωνα μεταβάλλει τήν ψυχή από σκοτεινή σέ φωτεινή – άκτινοβόλο, πνευματικό Ήλιο, όπου ολοκληρώνεται ό φωτισμός της και μιá αιωνία άειθαλής νεότητα συνοδεύει τά τέκνα του φωτός, με τήν κυριαρχία του Άπολλωνίου φωτός, τό όποίο δρā με τήν επέμβαση του έλευθερωτού τών ψυχών Διονύσου.

Αυτή ή διεργασία καλεϊται άνοικοδόμηση του ναού του Πνεύματος και είται ό δημιουργούμενος φωτεινός πνευματικός όργανισμός, της έξελιγμένης ψυχής, ό όποιος δημιουργείται διά τών έξαγνιστικών και καθαρτικών έπιδράσεων του Άπολλωνείου φωτός, τό όποίο δέν είται άλλο, από τό θείο πνευματικό φώς, τό

ΦΩΣ τοῦ Κόσμου, τό φωτίζων καί ἀγιάζων πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον κατὰ τόν Θεῖον Ἰησοῦ...

Ὁ Ἡσίοδος γιά τήν κοσμογονικήν καταγωγή τοῦ Ἥλιου ἔγραψε: Καί ἡ Θεία ἐρωτοσμίγοντας μέ τόν Ὑπερίωνα, ἐγέννησε τό μεγάλο Ἥλιο καί τή λαμπρή Σελήνη καί τήν Ἡῶ (Αὐγή) πού αὐτή φέρνει τό φῶς καί σ' ὅλους τῆς Γῆς τοὺς ἀνθρώπους καί σ' ὅλους τοὺς ἀθανάτους Θεούς (Θεοὺς πνεύματα).

Τό Φῶς τοῦτο τοῦ Ἡλιακοῦ Λόγου – τό Ἀπολλώνειον φέρνει ὁ ἀργυρός τῆς Σελήνης καρπός καί ὁ Ἥλιος μέ τή Σελήνη εἶναι ἀπό τά πιό ἀπαραίτητα σύμβολα σέ μυσταγωγικά σκηνώματα καί κατὰ τήν παράδοση ὄλων τῶν Μυστηρίων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας: Ἐφωτίσθη ἡ Σελήνη ἀπό τόν Ἥλιο καί ὑπό τό ἀργυρό της Φῶς, οἱ ἐργάται πού ἀνοικοδομοῦν τόν Πνευματικό Ναό τῆς Ψυχῆς, τοποθετοῦν τοὺς κυβικούς καί λαξευμένους ἀπό τά ἐργαλεῖα τῆς Πίστewς, τῆς Ἀγάπης καί τῆς Ἐλπίδας λίθους...

Γιά νά συντελεσθῆ ἡ ἀπό τό σκότος πρὸς τό Φῶς μεταμόρφωση τῆς Ψυχῆς, ἐστίαδες παρθένοι, νύμφες τοῦ Θεοῦ Ποσειδῶνα, πρόσφεραν τίς ὑπηρεσίες τους, στήν ἀγνή ψυχῆ, προκειμένου νά δεχθεῖ τόν ξανθό Φοῖβο, μέ τό Ἀνέσπερο Φῶς του. Ἡ ψυχῆ, ἡ ὁποία πολὺ ἐργάσθηκε γιά τήν ἀνατολή τοῦ φωτός τοῦ Θεοῦ Ἀπόλλωνα, δικαιούται μαζί μέ τό Ἀνέσπερο θεῖο Φῶς καί τό δάφνηνο στεφάνι γιά τή νίκη τῆς ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, ἀπό τόν Κύριο τῶν Κυρίων καί Πατέρα τῶν Πατέρων...

Συνέτριψε τό φόβο, τή δουλεία, τό φθόνο, τή δεισιδαιμονία, τόν ἐγωϊσμό καί ὅλα τά σκοτεινά ἐλαττώματα πού ἀνάγονται στό κράτος τῆς ἀρνήσεως. Θεῖο Φῶς Ἡφαίστειο καί Χιραμικό πύρ, ἔχουν συνεργασθεῖ γιά νά φέρουν σέ πέρας τό Ναὸ τοῦ Πνεύματος, τόν ὄργανισμό τῆς μεταμορφωμένης καί ἀναγεννωμένης ψυχῆς.

Ὅταν σύμφωνα μέ τήν παράδοση λέμε, ἡ Λητώ γεννᾷ τῇ Ἀρτέμιδα, νοοῦμε ὅτι ἡ Δήλος δέχτηκε καί ἀπέκτησε τήν ἰκανότητα νά δεχθῆ καί τό φῶς τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνα. Ἡ Λητώ ὠρίμασε γιά νά φέρει τό θεῖο τοκετό, τήν ἀναγέννηση καί ἡ Δήλος μεταβλήθηκε σέ Ἡλιακό χρυσάφι, μέ τή γέννηση τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνα. Τό Ἀπολλώνειο Φῶς ἐγκαταστάθηκε στό νησί τῆς Δήλου, αἰώνιο καί ἄσβεστο, μέσα στίς ψυχές πού τό ἀγάπησαν καί ἀγαπήθηκαν ἀπό αὐτό, γιά νά ἐπισφραγίσει τήν Ἀγάπη πού εἶναι ὁ Θεός, ὁ Θεός Δημιουργός καί μεταμορφωτῆς τοῦ παντός.

Κατά συμβολική ἔννοια, τά φωτεινά πνεύματα τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ τή διαδικασία αὐτή, τῆς θείας Μυσταγωγίας, συντρέχουν στή γέννηση, ἀπό τίς ψυχές τῶν μυστῶν, τοῦ φωτός τοῦ θείου

Ἄπολλωνος, ἡ ψυχὴ τους σκιρτᾷ ἀπὸ ἀνέκφραστη χαρᾶ, ἀποκτοῦν τὸν πνευματικὸν τους ὄργανισμό καὶ ἀνέρχονται ἄνετα, μὲ κατάληξιν τὴν Ἄχραντη Θεότητα.

Τὸ Ἄπολλώνειο Φῶς εἶναι τὸ ἐσωτερικὸ Φῶς τῆς ψυχῆς ποῦ ὑπάρχει λανθάνον σὲ κάθε ψυχῇ, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων καὶ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν θεία ΑΓΑΠΗ διότι ὁ ΘΕΟΣ ΑΓΑΠΗ ΕΣΤΙ καὶ αὕτη εἶναι τὸ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ κατὰ τὸν Θεῖο ΙΗΣΟΥ.

ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ

Ξεκίνησα γυμνός στο άνοδικό κάλεσμα, στοῦ ΘΕΣΜΟΥ τό δρόμο.

Ἐκεῖ ζήτησα βοήθεια· στή ΣΚΕΨΗ ὅμως, ὄχι στό βίωμα τοῦ φορέα.

Ἦχι «ἀκρογιάλια ὀλόφωτα κι ὠραῖα», στήν κάθε μέρα μου, ἀλλά προσπάθεια ἢ διανόηση γιά κατανόηση
στό χτές, στό σήμερα, στό πέρα μου.

Ἀγωνίστηκα ν' ἀφίσω ἐξ' ἀπ' τή θύρα τοῦ ΝΑΟΥ τά μέταλλα,
δέν ἔσφαλα.

Στράφηκα στό ἔσω μου, μέ τή διανόησή μου.
Στή συνειδησή μου
γονάτισμα. Βλέμα κι ἔρευνα στίς ἐσχατιές, στό βάθος.

Ἀπόδιωγμα στό πάθος
καί κριτική στό εἶναι μου.

Ἀποφάσισα. Τεκτονική ΙΔΕΑ βοήθεια δίνε μου.

ΦΩΤΙΣΗ

Περπάτησα στό μονοπάτι τῆς Ἵπομονῆς
Σφυρι καί καλέμι· γνώμονας καί διαβήτη. Τῆς ἐπιμονῆς
μου τό κέρδος λαξεμένη –«ὅσο μπόρεσα»– πέτρα.
τῆς τεκτονικῆς ΙΔΕΑΣ δῶρο, ὁ δρόμος τῆς ΓΝΩΣΗΣ. Μέτρα,
σκέφτηκα, τό πόσο περπάτησες· μπορεῖς.

Τό τί σοῦ μένει νά διαβῆς δέ μετριέται. Θαρεῖς
τήν ΑΛΗΘΕΙΑ πῶς ἀγγίξεις κάποια ὑπερούσια στιγμή,
ἀλλά δέν ὑπάρχει Τέρμα-ἀγκάλιασμα, γιά καμιά ὑπαρξη μ' ἀνθρώπινη δομή.

ΟΧΙ! δέν ἔχει τελειωμό ἢ πορεία πρὸς «τήν ΑΛΗΘΕΙΑΝ, τόν ΛΟΓΟΝ, τόν Θεόν».

Δέν θά φτάσης ποτέ· δέ θά γίνης ποτέ ἓνα κομμάτι ἀπ' ΑΥΤΟΝ.

ΟΜΩΣ ἢ πορεία θά σοῦ δῶση τή δύναμη νά ζητήσης τό ΦΩΣ.

Μά πῶς;

Μέ τό γύρισμα στό ΕΣΩ σου, κάποια στιγμή, σοφότερος θά νοιώσης.

Μέ τό βλέμμα σου καρφωμένο στίς ἀχτίδες του, στίς ἀχτίδες τῆς ΓΝΩΣΗΣ

Μέ τή σύναξη ἀπ' τό στάλαγμα τῶν ρανιδῶν τῆς ΣΟΦΙΑΣ
πού δόθηκαν ἀπό ΕΚΕΙΝΟΝ στό πνεῦμα σου.

Μέ χάρισμα, ἂν χρειαστῇ, τό ΑΙΜΑ σου.

Χωρίς ποτές τό ΦΩΣ ή τήν ΑΛΗΘΕΙΑ
κατάματα νά θέλης νά κυτάξης, γιατί θά τυφλωθής·
κάθε στιγμή, σάν ύπαρξη του ΑΠΕΙΡΟΥ, θά ΠΡΟΣΠΑΘΗΣ.

ΘΕΩΣΗ

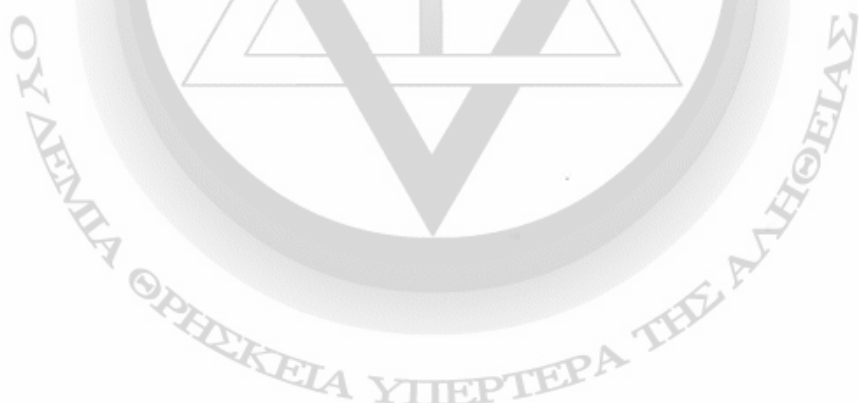
Γιόμισα τής καρδιάς μου τίς πτυχές
μέ τή συγκομιδή τής ΑΓΑΠΗΣ. «ΑΔΕΛΦΕ» μου,
πιό ούράνια άρμονία σ' άλλη λέξη καμιά,
όπου κι' άν άκουσα, δέν ένοιωσα ποτέ μου.

Κι' έφτασα κάποτε στό τρίτο σκαλοπάτι, στήν τρίτη, βαθμίδα!
Τεκτονική πορεία!!! Καί είδα.

Είδα καινούργιους δρόμους διάπлатους μπροστά μου,
χωρίς και πάλι τέλος· και πάλι γιομάτους άπ' Άγάπη
και λουσμένους στό άνέσπερο ΦΩΣ.

Κι' ένοιωσα, κάποια στιγμή, βαδίζοντας,
σάν δημιούργημα ΕΚΕΙΝΟΥ,
πώς είμουνα μέ όλους τούς άνθρώπους ΑΔΕΛΦΟΣ.

ΝΙΚΟΣ Κ.ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

Sir Edwin Arnold

Ἐκ τῆς «Νύχτα τῆς Φώτισης»
(Ἡ σκηνή τοῦ Πειρασμοῦ)

Ἦρθαν τὰ θανάσιμα ἀμαρτήματα τὰ δέκα
– ἦταν οἱ δυνατοὶ τοῦ Μάρα σύμμαχοι,
τοῦ κακοῦ οἱ ἄγγελοι – πρῶτα ἡ Ἄτταβάντα,
τοῦ ἐγωϊσμοῦ τὸ κρίμα πού τοῦ ἀρέσει νά θωρεῖ
τὸ δικό του πρόσωπο ν' ἀντικαθρεφτίζεται στό σύμπαν
σά μέσα σέ καθρέφτη, ἐκεῖνο πού φωνάζει: «ΕΓΩ»
πού θάθελα ν' ἀκούει τόν κόσμο νά φωνάζει: «ΕΓΩ».
Σάν ὑποφέρει αὐτός θαρρεῖ πῶς χάνονται ὅλα.
Καί τοῦ λέει:

– Ἄσε Σύ, ἂν εἶσαι Βούδδας,
«νά ψάχνουνε ψηλαφητά, οἱ ἄλλοι στά σκοτάδια.
«Σοῦ φτάνει νά μένεις Σύ πάντα ἀμετάβλητος.
«Σῆκω ἀποδώ καί πάρε μαζί σου τὴν εὐτυχία τῶν θεῶν.
«Ἄταραχοι δέν ὑποφέρουν ἀπό ἀλλαγές,
«μήτε φροντίδες ἔχουν, μήτε παλέματα».

Μά ὁ Βούδδας τότε ἀποκρίθει:

– Τῆ δικαιοσύνη δέν ψηφᾶς;
«Ἡ ἀδικία ὅμως εἶναι κατάρρα!
«Φύγε! Νά ξεγελάσεις πῆγαινε
«ὄσους τόν ἑαυτό τους ἀγαποῦν».

Ἦρθεν ἐπειτα ἡ ἀχοπρόσωπη ἀμφιβολία, ἡ γητεύτρα.

Μέσα στοῦ Δαίδαλου σφύριξε τ' αὐτί:

– Φαντασίες εἶναι ὅλα,
«καί εἶναι ἡ γνώση μάταιη τῆς ματαιότητάς τους.
«Κυνηγᾶς τόν ἴδιο Σου τόν ἴσκιο.
«Σῆκω, παράτα αὐτά τὰ μέρη.
«Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νά λυτρωθεῖς καί λεύτερος νά νιώσεις!
«Σταμάτα τόν ἀγῶνα,
«ὄχι ἀπό λιποψυχιά ἢ ἀπαυδισμό – ποτέ ποτέ,
«μά γιά τόν ἄνθρωπο ἐλπίδα δέν ὑπάρχει. Βοήθηση καμιά.
«Τῆ ρόδα πού γυρνᾶ δέν μπορεῖ νά σταματήσει».

Καί ἀποκριθῆκε ὁ Κύριος ἡμῶν:

– Βιτοικίτσα¹ πλανεύτρα,

¹ Σανσκριτικά «Ἄμφιβολία».

«μαζί μου δέ θά πετύχεις τίποτα,
 «έσύ του ανθρώπου ό πονηρότερος έχτρός!»
 Κι ή Σαλάμπατ - παραμάσα ήρθε τρίτη,
 εκείνη πού τών άμαθών τήν πίστη δυναμώνει.
 Μάγισσα, ντυμένη τό ρούχο τής ταπεινής πίστης,
 ξεγελάει τίς ψυχές μέ λιτανείες, λειτουργίες, προσευχές,
 τά κλειδιά, στά χέργια της κρατώντας,
 πού κλείουν τήν κόλαση κι άνοίγουνε διάπλατα τούς ούρανοús.
 – Άν τολμάς, Του λέει,
 «πέταξε όλα τά βιβλία μας τά ιερά,
 «τούς θεούς κατάλυσε και ρήμαξε τούς ναούς τους.
 «Άναποδογύρισε τό Νόμο,
 «πού θρέφει τούς ιερείς και τών βασιλείων είναι ό στύλος!»
 Ό Βούδδας τής άπάντησε:
 – Εκείνο πού θέλεις νά γκρεμίσω,
 «μορφή είναι και περνάει.«Όμως, ή λεύτερη Άλήθεια μένει.
 «Στά βαθιά σου τά σκοτάδια ξαναγύρνα».
 Κατόπιν, ένας πειρασμός πιό τολμηρός
 προχώρησε μέ χάρη.
 Ήταν του πάθους ό βασιλιάς, τό Κάμα,
 πού διαφεντεύει και αύτούς τούς θεούς,
 άρχοντας και κύριος τής κάθε άγάπης,
 του βασιλείου τής ήδονής ό εξουσιαστής.
 Ήρθε γελαστός κάτω από τό δένδρο,
 τό χρυσό του τό δοξάρι στολισμένο
 μέ γκιρλάντες κόκκινα λουλούδια,
 και του πάθους τίς σαΐτες τίς γλωσσάτες:
 οί πέντε πύρινες αίχμές τους²
 τρυπούνε τήν καρδιά, τήν χτυπούνε,
 άπ' τό φαρμακερό κοντάρι πιό σκληρά.
 Γύρω του μαζεύτηκαν, σ' αυτές τίς έρημιές,
 καλλονές έξαισιες σμάρι.
 Εΐχανε μάτια ούράνια, χείλη φιλήδονα.
 Μέ λόγια λάγνα, ψέλνανε τό έγκώμιο του έρωτα.
 Τίς συνοδεύανε όργανα άόρατα, μελωδικά,
 κι εΐχανε τόση γοητεία πού θά 'λεγες
 ότι ακόμα κι ή νύχτα σώπασε, τό φεγγάρι, τ' άστέρια σταματήσαν,
 νά τίς άκούσουνε.

²Οί πέντε αισθήσεις.

Τραγουδοῦσαν τοῦ Βούδδα τίς χαμένες εὐτυχίες
 Τοῦ λέγανε, στους τρεῖς κόσμους³ τοὺς ἀπέραντους
 δέν ὑπάρχει πιό γλυκό ἀπό τό μυρωμένο κόρφο
 ὁμορφιάς πού ἀγαπάει καί δίνεται!

Παράδεισος τὰ τριανταφυλλιά μπουμπούκια της, τὰ ερωτικά της
 ρουμπίνια.

Τίποτε δέν ξεπερνᾶ τὴν ἄφατη ἄρμονία τῆς μορφῆς,
 πού δείχνει καί γραμμές καί θέλητρα ἐκείνης π' ἀγαπᾷς.

Ἄρμονία ἀπερίγραφη μὲ λόγια,
 μὰ πού μιλά ἀπό τὴ μιά καρδιά στὴν ἄλλη.

Κάνει μέσα μας τό αἷμα νά χορεύει – μᾶς μεθᾶ
 νοιώθουμε Θεοί, κύριοι, δημιουργοί.

Εἶναι ὁ ἀληθινός οὐρανός. Ἡ θέλησή μας τὴν ἀποζητάει.

Τὴ λαχταροῦμε καί τὴ λατρεύουμε.

Δῶρα τῶν δῶρων πού μᾶς ξαναιώνει.

Ἄξίζει χίλιους πόνους νά ὑποφέρεις γι' αὐτό.

Νά τί τραγουδοῦσανε ξελιγωμένες.

Στό βλέμμα τοὺς ἔλαμπε φλόγα ἐρωτική,
 τὰ χεῖλη μισανοίγαν σέ χαμογέλιο πλάνο,
 τὰ χέργια ἀπλώνανε ὅλο γητεία.

Σέ αἰσθησιακό χορό, μὲ τέχνη ξεσκεπάζαν
 καί πάλι κρύβαν τὰ μεριά τους καί τὰ μέλη τους τὰ λυγερά,
 σὰ λουλουδιῶν μισόκλειστους κοντσέδες
 πού δείχνουνε τό χρώμα

μὰ ἔχουν ἀκόμα κρυμμένες τίς καρδιές τους.

Χάρη πιό συναρπαστική ποτέ δὲ γοήτεψε τὰ μάτια
 ἀπό τὴ χάρη πούχαν οἱ νυχτερινές χορεύτριες
 πού ζῶσανε τό δένδρο.

Ἦταν τῆς καθεμιᾶς τὰ θέλητρα πιότερα ἀπό τῆς ἄλλης,
 σιμώνανε τό Βούδδα μὲ τὴ σειρά καί τοῦ μурμουρίζαν μὲ πάθος:
 – ὦ Σιντάρτα μου μεγάλη, εἶμαι δική σου!

«Κοίταξέ με στά μάτια, σ' ἀρέσουνε;

«Δοκίμασε τό στόμα μου, δοκίμασε τ' ἀγκάλιασμά μου.»

Μά τίποτα δέν τάραζε τό ἀκύμαντο πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν.
 Τότε, τό Κάμα ἔσεισε τό δοξάρι του τό μαγικό.

Μονομιάς οἱ μπαγιαντέρες παραμέρισαν,
 προχώρησε μορφή ἀσύλληπτη σέ κάλλος καί μεγαλοπρεια,
 ὅμοια μὲ τῆς ζαχαρένιας Γιασοντάρ⁴ τὴν ὄψη.

³ Φυσικό, νοητικό, ἀστρικό.

⁴ Ἡ γυναίκα τοῦ Βούδα

Τὰ μαῦρα της μάτια μέσα στά δάκρυα βουτηγμένα
δειχναν τήν ἀγάπη τήν πιό τρυφερή.

Τ' ἀνοιχτά της μπράτσα στρίβαν ἀπό ὀδύνη
καί γλυκαναστενάζοντας ἡ σκιά ἡ θελκτική
Τόν φώναξε μέ τ' ὄνομά Του καί τοῦ λέει:

–Πρίγκηπά μου μέ ἄφησες κι ἐγώ πεθαίνω!

«Ποῖον τάχα νάβρες οὐρανό ὁμοιο μ' αὐτόν

«πού ξέραμε, στήν ἀκροποταμιά τοῦ κρυσταλλένιου Ρόινι,

«μέσα στής ἡδονῆς τό σπίτι,

«ἐκεῖ πού τώρα τόσα χρόνια σκληρά κλαίω γιά Σε;

«Ἦ ξαναγύρισε Σιντάρτα! Ξαναγύρισε!

«Φίλησε καί πάλι τὰ χεῖλη μου, μονάχα τοῦτο σοῦ ζητάω.

«Ἄφησέ με ἀκόμα μιά φορά στό στήθος σου νά γειρω

«καί τὰ στέρφα ὄνειρά σου θά στερέψουν.

«Κοίταξέ με! Δέν εἶμαι ἐκείνη πού ἀγαποῦσε;»

–Ναί, μά τήν ἀγάπη τή γλυκειά, λέει ὁ Βουδδας

«ἐκείνης πού παρασταίνεις πανέμορφη καί δολερή σκιά

«μάταιη εἶναι ἡ πονηριά σου. Δέ σέ καταριέμαι

«έσένα πού ἔχεις τόσο ἀγαπητή μορφή,

«κι ἂν εἶσαι ὅπως εἶναι ὅλες οἱ ψευτιές τῆς γῆς!

«Διαλύσου ξανά στό χάος».

Τότε ἀντήχησε φωνή μεγάλη μέσα στό δάσος

καί χάθηκε ἡ μαγεμένη συντροφιά

μέ τίς φλόγινες σημαῖες π' ἀνεμίζαν, τίς μουσικές,

τά πέπλα καί τὰ διάφανα φουστάνια

μέ τίς μακριές αἰθέριες οὐρές.

(Ἀνάγνωση Ἰφιάνασσα Χατζηδημητρίου κατά τήν ἑορτή τοῦ
Λευκοῦ Λωτοῦ)

Μεταξύ μας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τά Γραφεία του «Ιλίου», Βουκουρεστίου 25, α΄ όροφος, Κωδ. 106 71, είναι άνοικτά καθημερινώς πλὴν Σαββάτου 10 - 1.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

(Με τὴ σειρά λήψεως)

Δημητρίου Απ. Κυριάκη: «Ζητήματα καὶ Απόψεις» (Μελέται)

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Παρακαλοῦμεν, ἀποστέλλετε μετὰ ταχυδρομικὴν ἢ τραπεζικὴν ἐπιταγὴν εἰς τὴν διευθυνσιν: «Πολυδεύκη Ἄντζακα, Βουκουρεστίου 25, α΄ όροφος Κωδ. 106 71, Ἀθήνας». Ἀποστολαί μετὰ τραπεζικὰς ἐντολάς μᾶς δυσκολεύουν πολὺ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Ἡπειρωτικὴ Ἔστια» Ἰαν.-Φεβρ.-Μάρτ. 1990
«Χρονικά» Μάρτ.- Ἀπρ., Μάιος-Ἰουν. 1990 (2 τεύχη)

ΑΛΛΑΓΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ

Τεύχη ἀποσταλέντα στοὺς κατωτέρω συνδρομητὰς μᾶς, ἐπεστράφησαν ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον μετὰ τῆν ἡμετέραν σημείωσιν: «μετώκησε» ἢ «ἀγνωστος». Παρακαλοῦνται ὅσοι τοὺς γνωρίζουν νὰ τοὺς εἰδοποιήσουν ἢ νὰ μᾶς δώσουν τὰς διευθύνσεις των:

ΔΩΡΕΕΣ

Ἀρετὴ Τζουλάτη εἰς μὴμην Σπυριδωνος Νάγου δρχ. 15.000, εἰς μὴμην Νικολάου Παράσχου δρχ. 10.000

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ἸΛΙΟΥ

Βόλος: Γ. Κουκουβίνος
Ἡράκλειον: Συμεὼν Νικολόπουλος
Ἰωάννινα: Μιχ. Πραπίδης
Καβάλα: Μιχ. Παράσχου
Κέρκυρα: Ἀλεξ. Λούβρος
Λαμία: Ἄντ. Τριανταφυλλοῦ
Λάρισα: Ἰσ. Φελλοῦς
Μυτιλήνη: Δ. Ροδάκης
Ξάνθη: Μάριος Κουτσουριδης
Πάτρα: Ἀθ. Κοντοράκης
Ρέθυμνο: Ἄντ. Βιστάκης
Ρόδος: Ἄντ. Βεργωτῆς
Σέρραϊ: Ἀνέστης Σαββας
Σύρος: Π. Ζαραφωνίτης
Χαλκίδα: Στ. Ἀλιφέρης
Χανιά: Ἐμμ. Νοδαράκης
Κύπρος: Θεοφ. Παναγιώτου,

ΑΘΗΝΩΝ

Ἀθηνά Βάνα
Ἀπόστολος Γκιρτζῆς
Μαρία Ρουσέλη

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Γεωργ. Δαφνῆς, Κέρκυρα
Θεοδ. Καράμπελας, Ἀλεξανδρούπολη
Ἄλ. Παρασκευά, Γκούρα Κορίνθου
Γ.Α. Τριανταφυλλόπουλος, Πάτρα
Γεωργ. Φουρουτζόγλου, Δράμα

ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΑΝ ΤΟΝ ΓΗΙΝΟΝ ΒΙΟΝ

Ἀθην. Μαμαλικόπουλος, Ξάνθη
Ἀλ. Λουκάκης, Ἡράκλειο Κρήτης

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

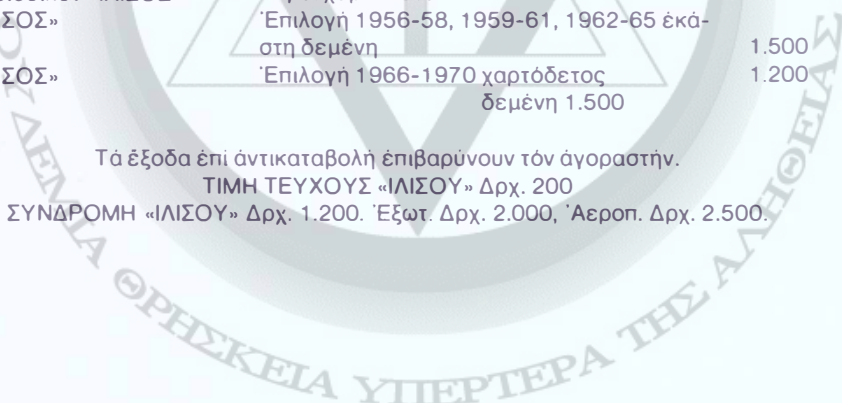
**ΠΩΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ «ΙΛΙΣΟΥ» Βουκουρεστίου 25
α' όροφος, Κωδ. Ταχ. 106 71 Τηλ. 3620.702**

H.P. Blavatsky	Τό κλειδί τής Θεοσοφίας	1.000
H.P. Blavatsky	Ή φωνή τής σιγής	700
An. Besant	Ό Έσωτερικός Χριστιανισμός	1.200
An. Besant	Θάνατος και Ύπερπέραν	850
Besant-Leadbeater	Ή Άτραπός του Άποκρυφισμού	1.000
C.W. Leadbeater	Ή μυστική ιστορία του Τεκτονισμού	1.800
N. Sri Ram	Προσέγγισις πρός την Πραγματικότητα	600
N. Sri Ram	Αί βαθύτεραι όψεις τής Ζωής	600
Irving S. Cooper	Ή Μετενάρκωσις	700
Vivekananda	Κάρμα – Γιόγκα	600
E'phas Levi	Τό μέγα άπόρρητο	800
Papus	Μετενάρκωσις	1.000
Άντ. Άνδριανοπούλου	Άρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι	900
Άντ. Άνδριανοπούλου	Ό άνθρωπος και ή ζωή	900
Άντ. Άνδριανοπούλου	Οι Νόμοι τής Ζωής	600
Ίω. Βασιλή	Τό Σημειωματάριο ενός Μύστου	1.400
Ίω. Βασιλή	Τά φυσικά δικαιώματα του ανθρώπου	500
Νέλλης Θεοδώρου	Ό Ίωάννης τής νέας έποχής	800
Νέλλης Θεοδώρου	Χριστική μύση	700
Νέλλης Θεοδώρου	Άπόκρυφη δημιουργία	600
Περιοδικόν «ΙΛΙΣΟΣ»	Τόμοι χαρτόδετοι	1.500
«ΙΛΙΣΟΣ»	Έπιλογή 1956-58, 1959-61, 1962-65 έκά- στη δεμένη	1.500
«ΙΛΙΣΟΣ»	Έπιλογή 1966-1970 χαρτόδετος δεμένη 1.500	1.200

Τά έξοδα επί άντικαταβολή έπιβαρύνουν τόν άγοραστήν.

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ «ΙΛΙΣΟΥ» Δρχ. 200

ΣΥΝΔΡΟΜΗ «ΙΛΙΣΟΥ» Δρχ. 1.200. Έξωτ. Δρχ. 2.000, Άεροπ. Δρχ. 2.500.

ELIPHAS LEVI

**ΤΟ ΜΕΓΑ ΑΠΟΡΡΗΤΟ ἢ
Ο ΑΠΟΚΑΛΥΜΜΕΝΟΣ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ**

ΜΕΡΟΣ Β΄

**Τά Μυστήρια τῶν Ἱεροφαντῶν ἢ
ἡ τέχνη νά ὑπηρετεῖσαι ἀπό τά πνεύματα**

Στό βιβλίο αὐτό, πού ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ Α΄ Μέρους, ὁ Ἐλιφάς Λεβί μᾶς ἀποκαλύπτει τήν ἀληθινή Μαγεία καί τήν ἐσωτερική δύναμη πού κρύβεται μέσα στή θρησκεία καί τούς ἄξιους λειτουργούς της, συμφιλιώνοντας μέ συναρπαστικό τρόπο τήν πίστη μέ τή λογική.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Θεμιστοκλέους 38 – Αθήνα 106 78, Τηλ. 363.0824